

— zprávy ze —
**studijních
cest**

v zahraničí 2025

OBSAH

1

ČVUT V PRAZE
Matematická fyzika

Jan Masák 1

4

ČVUT V PRAZE
Fakulta jaderná a fyzikálně
inženýrská, obor jaderná chemie

Paulína Pažitková..... 4

6

ČVUT V PRAZE
Stavební inženýrství,
obor řízení projektů

Jan Exner 6

9

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Právnická fakulta,
obor právo a právní věda

Marek Jankovský..... 9
Sára Zelenko 12

15

MASARYKOVA UNIVERZITA
V BRNĚ
lékařská fakulta,
obor všeobecné lékařství

Jozef Dižkanec 15

18

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
1. lékařská fakulta,
obor všeobecné lékařství

Andrej Glova..... 18
Aneta Kurfürstová..... 20
Eliška Minářová 24
Daniel Pick..... 27
Adéla Vodvářková..... 29

32

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
2. lékařská fakulta,
obor všeobecné lékařství

Tatiana Čirčová..... 32
Peter Mišún 34
Adam Tulík..... 36
Romana Zadubanová 38

41

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
3. lékařská fakulta,
obor všeobecné lékařství

Plosová Lucie 41
Anna Prouzová..... 42
Mária Šimová..... 45

48

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Ekonomie a finance, obor
bankovníctví a podnikové finance

Adam Vinc 48

50

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Sociální práce

Žofie Blechová..... 50

52

UNIVERZITA PALACKÉHO
V OLOMOUCI
Asijská studia se specializací
korejský jazyk a kultura

Kristina Folvarčná..... 52
Hana Guziurová..... 54

58

UNIVERZITA PALACKÉHO
V OLOMOUCI
Korejská studia

Diana Kadžaja 58

61

VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ
V PRAZE
Data a analytika pro business

Tereza Vorlová..... 61

ČVUT V PRAZE Matematická fyzika

Jan Masák

Domovská škola: ČVUT v Praze, Matematická fyzika

Zahraniční škola: Universiteit Leiden – Physical sciences, Nizozemsko

Leidenskou univerzitu jsem si zvolil zejména proto, že můj vedoucí je v kontaktu s tamní výzkumnou skupinou a doporučil mi jejich práci, která mě velmi zaujala. Zároveň jde o jednu z předních evropských univerzit, která je považována za nejstarší dosud fungující univerzitu v Nizozemsku a má bohatou tradici ve fyzice. S univerzitou jsou spojena jména jako Heike Kamerlingh Onnes, Hendrik Casimir, Paul Ehrenfest, Hans Kramers, Willem de Sitter či Hendrik Lorentz. Významné postavení zde má zejména fyzika kondenzovaného stavu, které jsem se během pobytu věnoval nejvíce.

Forma výuky na Leidenské univerzitě se poměrně liší od té na mé domovské fakultě. U nás vychází hodnocení převážně z obtížných závěrečných zkoušek, zatímco zde se ve většině předmětů kladl mnohem větší důraz na průběžné projekty a samostatnou práci studentů. To vyžadovalo více času během semestru, ale bylo to pro mě velmi přínosné. V České republice studuji program matematická fyzika, který je i hodně matematický, i když já se spíše profiluji směrem k fyzice. V Leidenu jsem měl možnost soustředit se výhradně na fyzikální předměty, což mi zároveň poskytlo příležitost osvojit si praktické metody, které v mém teoreticky zaměřeném studiu chybí, například programování numerických simulací.

Během pobytu jsem absolvoval řadu pokročilých kurzů v oblasti teoretické fyziky a měl možnost setkat se s odborníky, jejichž práce souvisí s tématy, kterým bych se rád věnoval ve své diplomové práci. Významným kontaktem pro mě bylo i setkání s profesorem Schalmem, jehož výzkum mě inspiroval a s nímž jsem mohl konzultovat možné směry budoucí práce. Pobyt mi tak přinesl nejen nové znalosti, ale také kontakty a inspiraci pro mé další akademické směřování.

Jedním z nejpřínosnějších kurzů pro mě byl Advanced Topics in Theoretical Physics II, který byl unikátní tým, že jej společně pořádaly tři univerzity: Leidenská univerzita, Univerzita v Utrechtu a Amsterdamská univerzita. Předmět také spoluorganizoval profesor Schalm. Kurz mi umožnil nejen poznat vyučující a studenty napříč několika institucemi, ale také navštívit jednotlivá města, kam jsme za výukou dojížděli. Na každé univerzitě jsme se věnovali jinému tématu. Zvláště mě zaujala část probíraná na Univerzitě v Utrechtu, kde jsme se seznamovali s principy teorie funkcionálu elektronové hustoty (DFT) a s její praktickou implementací ve výpočetních programech. Tato metoda se široce uplatňuje jak ve fyzice kondenzovaného stavu, tak například i v aplikacích souvisejících se zdravotnictvím, a proto ji považuji za jednu z nejpraktičtějších teorií, se kterými jsem se během studia setkal.

Dalším předmětem, který propojoval mé dosavadní vzdělání s teorií kondenzovaného stavu, byl Topics in Theoretical Physics: Topological Order in Quantum Matter. Šlo o seminář, v němž jsme ve skupinách pracovali různá témata a naše skupina se věnovala topologickým izolantům. Při studiu tohoto tématu jsem mohl využít své znalosti vyšší matematiky, protože popis těchto exotických fyzikálních systémů vyžadoval abstraktní a pokročilé matematické metody. Téma je navíc velmi aktuální, protože velké technologické firmy včetně Microsoftu se dnes snaží vyvinout topologický kvantový počítač založený na obdobných teoretických principech.

Velkým přínosem pro mě byl předmět Computational Physics, ve kterém jsme ve dvojicích programovali různé fyzikální projekty. Závěrečný projekt jsme si mohli zvolit sami a naše skupina se rozhodla pokusit se pomocí vlastního kódu replikovat výsledky jednoho vědeckého článku souvisejícího s mým současným teoretickým zájmem. Přestože pro mě byl předmět časově náročný, protože jsem předtím neměl s programováním téměř žádné zkušenosti, naučil jsem se díky němu mnoho praktických dovedností. Tyto zkušenosti pro mě mají

velký význam i do budoucna, protože je dost pravděpodobné, že při práci na diplomové práci a ve svém dalším teoretickém výzkumu budu používat právě numerické metody v podobném kontextu.

Všechny mé zapsané předměty se soustředily na oblast fyziky kondenzovaného stavu. Přestože jde o jednu z největších a nejdynamičtějších oblastí teoretické fyziky, v mém dosavadním programu jsem s ní přišel do styku jen okrajově. Proto jsem si zvolil základní kurz Theory of Condensed Matter, ve kterém jsme se seznámili s klíčovými koncepty této disciplíny. Tyto znalosti jsem následně mohl okamžitě uplatnit jak v dalších navazujících předmětech, tak i ve vlastním výzkumu.

Během pobytu jsem měl možnost osobně navázat kontakt s profesorem Schalmem, jehož výzkum se úzce dotýká oblastí, které mě zajímají. V diskuzi se ukázalo, že jedním z mých nedostatků je menší zkušenost s numerickými simulacemi, což je pro tuto oblast stále důležitější dovednost. Díky absolvování kurzu Computational Physics jsem ale v tomto směru udělal velký krok vpřed a získal základy, které mohu dále rozvíjet. Pokud se moje diplomová práce skutečně zaměří na numerické simulace v Sachdev–Ye–Kitaev (SYK) modelu, zkušenosti z Leidenu pro mě budou zásadní. Tento model spadá do oblasti fyziky kondenzovaného stavu, takže v něm mohu uplatnit i nové znalosti, které jsem v Leidenu získal. Zároveň se v určitých režimech dá popsat metodami teorie gravitace, kterými jsem se dosud převážně zabýval. SYK model tak pro mě představuje ideální propojení mezi mými předchozími znalostmi a nově nabytými dovednostmi. Profesor Schalm navíc souhlasil, že mi v případě potřeby poskytne konzultace, což považuji za velký přínos do budoucna.

Důležitou součástí mého akademického zapojení byla také účast na studentských kolokviích Café Lorentz a na konferenci FYSICA, která je největší nizozemskou fyzikální konferencí pořádanou každoročně Nizozemskou fyzikální společností (NNV). Tato akce přitahuje studenty, akademiky i odborníky z praxe a je významným setkáním nizozemské fyzikální komunity. V rámci programu konference jsem měl možnost navštívit i několik univerzitních laboratoří, například laboratoř kvantové optiky a pracoviště vybavené elektronovým mikroskopem. Bylo pro mě velmi inspirativní nahlédnout do prostředí špičkového experimentálního výzkumu, který doplňuje mé převážně teoretické zaměření, a získat lepší představu o tom, jak se teorie a experiment v praxi propojují. Účast na konferenci mi tak umožnila vnímat svůj obor v širším kontextu a setkat se s lidmi mimo rámec běžné výuky. I zde se mi velmi hodilo, že jsem měl k dispozici příspěvek, neboť účastnický poplatek nebyl zanedbatelný.

Během pobytu jsem měl možnost bydlet v univerzitním ubytování v menším městě Oegstgeestu, které sousedí s Leidenem. Měl jsem sdílený pokoj se studentem počítačové vědy, se kterým jsme často debatovali o matematice, což bylo příjemným obohacením. Jednalo se o menší domek, kde společně žilo zhruba dvacet studentů z různých zemí, a díky tomu vznikla velmi pestrá a přátelská komunita. To, že jsem získal univerzitní ubytování, bylo velké štěstí, protože se na něj obvykle nedostane každý zájemce.

Společný život v domě měl i svou kulturní rovinu. Pořádali jsme například takzvané „potluck“ večere, kdy každý student připravil jídlo ze své země. Měl jsem příležitost představit českou kuchyni a připravil jsem ovocné knedlíky, které si mezi studenty získaly velký ohlas. Bral jsem to i jako symbolickou možnost reprezentovat českou kulturu v mezinárodním prostředí. Atmosféra těchto setkání byla vždy velmi otevřená a přátelská a přispěla k tomu, že jsem se v novém prostředí cítil brzy doma.

Neoddělitelnou součástí života v Leidenu bylo kolo. Já jsem si ho pořídil přes nizozemský internetový bazar Marktplaats od místních v Oegstgeestu. Stálo sice více, než jsem původně očekával, ale stalo se mým každodenním dopravním prostředkem. Díky němu jsem mohl téměř úplně vynechat městskou dopravu a každý den jsem na něm jezdil do školy i po městě. Zároveň mi to umožnilo podniknout menší výlety do okolí, například na jarní květinová pole u Lisse. Jízda na kole v každém počasí pro mě byla novou zkušeností. Často přšelo a foukal silný vítr, ale bral jsem to jako součást nizozemského způsobu života. Pouze při cestách do vzdálenějších měst jsem využíval vlakovou dopravu, která je v Nizozemsku výrazně dražší než v České republice. Právě v těchto případech pro mě bylo stipendium od nadace velkou pomocí.

Ve volném čase jsem se snažil alespoň občas věnovat aktivitám, abych se odreagoval od intenzivního studia. Společně s přáteli jsme chodili lézt, převážně bouldrovat, což byla vítaná fyzická aktivita. Vedle toho jsem navštívil i několik kulturních a historických míst a podíval jsem se i do měst jako Haag, Amsterdam a Utrecht. Současně jsem měl i několik hodin online doučování, které mi poskytly drobný přívýdělek během pobytu.

V centru města hned vedle staré budovy univerzity se nachází krásná botanická zahrada Hortus Botanicus, která patří k nejstarším na světě (je nejstarší v Nizozemsku), a hned vedle ní stojí Leidenská hvězdárna. Ta je považována za nejstarší univerzitní observatoř na světě a byla působištěm významných vědců, jako byl Willem de Sitter nebo Jan Oort, jehož jméno dnes nese Oortův oblak, odkud přilétají mnohé komety. V Leidenu působil také matematik Ludolf van Ceulen, po němž se v Nizozemsku tradičně označovalo Ludolfovo číslo, tedy číslo π . V samotném univerzitním kampusu je možné najít mnoho připomínek slavných vědců. Nejvíce mě zaujala replika laboratoře Heike Kamerlingha Onnese a zeď podpisů, na níž jsou vedle klasiků minulosti také jména moderních vědců, například Einsteina, Heisenberga, Pauliho nebo Maldaceny. Významnou součástí univerzitního dědictví je také kvadrant Willebrorda Snelliuse, který na univerzitě působil a jehož jméno dnes nese i jedna z univerzitních budov. Při procházení kampusu jsem dokonce objevil i takzvané Einsteinovo umyvadlo, které údajně při své návštěvě v Leidenu používal a které nám představili místní jako kuriózní památku spojenou s jeho pobytem v Leidenu.

Závěrem mohu říci, že pobyt na Leidenské univerzitě pro mě byl velmi přínosný. Získal jsem nejen nové odborné znalosti a dovednosti, zejména v oblasti numerických metod a fyziky kondenzovaného stavu, ale také cenné kontakty a inspiraci pro svou budoucí diplomovou práci i další akademické směřování. Pobyt mi umožnil nahlédnout do odlišného stylu výuky, účastnit se jedinečných kurzů a konferencí a zároveň poznat mezinárodní komunitu studentů i atmosféru univerzitního města s bohatou vědeckou tradicí. Velkým přínosem pro mě bylo také to, že jsem si mohl udělat realističtější představu o podmínkách doktorského studia v Nizozemsku a konkrétně v Leidenu.

Velmi si vážím podpory, díky níž jsem mohl tento pobyt uskutečnit. Finanční příspěvek mi umožnil významně omezit podporu od rodičů, a tím mi poskytl větší nezávislost. Zároveň pokryl část nákladů na dopravu, ubytování i akademické akce a umožnil mi více se soustředit na studium. Doufám, že zkušenosti z Leidenu mi dopomohou k tomu, abych v budoucnu mohl získané poznatky uplatnit nejen ve vědě, ale i ve společnosti, a abych se jednou mohl sám stát podporovatelem vzdělávání podobně, jako to dnes činí tato nadace.

Text byl redakčně upraven.

ČVUT V PRAZE

Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská, obor jaderná chemie

Paulína Pažitková

Domovská škola: ČVUT v Praze, Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská, obor jaderná chemie

Zahraniční škola: German Cancer Research Center (DKFZ) Heidelberg, obor jaderná chemie, Německo

DKFZ je renomované výzkumné zařízení, které se zaměřuje na vývoj diagnostických a terapeutických přípravků pro různé formy nádorových onemocnění. S více než 3000 zaměstnanci a širokou mezinárodní spoluprací s firmami, organizacemi, školami a nemocnicemi je DKFZ jedním z předních center v oblasti výzkumu rakoviny. Všechny budovy tohoto centra se nacházejí v kampusu Im Neuenheimer Feld v Heidelbergu, kde se nachází i univerzita a nemocniční komplex.

Začlenění do pracovního kolektivu v DKFZ bylo velmi přirozené a snadné. Kolegové se ke mně chovali otevřeně, přátelsky a s velkou podporou. Cítila jsem se okamžitě vítána a byla jsem součástí týmu, který mi pomohl ve všech aspektech mé práce. Všechny informace, které jsem potřebovala k pochopení pracovních úkolů, mi byly ochotně a několikrát vysvětleny. Tato vstřícná a podpůrná atmosféra mi umožnila soustředit se na práci a efektivně dosáhnout cílů stanovených pro tuto stáž. Denně jsem pracovala od 8 hodin ráno do 18 hodin večer, průměrně 10 hodin denně.

Stáž byla zaměřena na syntézu peptidomimetik, konkrétně na vývoj a přípravu sloučenin, které cílí na prostatický specifický membránový antigen (PSMA). Tento antigen je přítomen na povrchu rakovinných buněk prostaty a jeho cílení je klíčové pro zlepšení přesnosti diagnostiky a léčby prostatického karcinomu. Během stáže jsem se podílela na vývoji peptidomimetických sloučenin, které napodobují struktury přirozených peptidů, ale jsou stabilnější a mohou být použity pro cílenou terapii. Během stáže jsem se naučila základní metody organické syntézy, jak čistit a analyzovat syntetizované produkty. Získala jsem také zkušenosti s prací s buněčnými kulturami, které jsou základem pro testování nových látek. Pracovala jsem s radionuklidy luteciem-177 (Lu-177) a aktiniem-225 (Ac-225), které se používají v radioterapii, a učila se, jak provádět experimenty na buněčných kulturách a jak vyhodnocovat výsledky pomocí průtokové cytometrie. Kromě těchto praktických dovedností jsem se naučila efektivně řídit čas, když jsem musela provádět více experimentů zároveň.

Po celou dobu pobytu jsem byla ubytována v ubytovně pro hosty a zaměstnance DKFZ. Měla jsem k dispozici plně vybavený byt, který měl koupelnu, kuchyni, balkon a místnost s postelí, pohovkou a pracovním stolem. Měsíční nájem za toto ubytování činil 705 €, přičemž po ukončení pobytu bylo nutné uhradit poplatek za úklid ve výši 120 €. Pračka nebyla součástí bytu, ale nacházela se v suterénu ubytovny a její použití bylo zpoplatněno částkou 3,5 € za prání.

Volného času jsem měla opravdu málo, protože pracovní stáž v DKFZ byla velmi časově a mentálně náročná. I přesto jsem si občas udělala čas na procházky městem, které mi pomáhaly odpočinout si a načerpat energii. Heidelberg je krásné historické město, které se nachází na břehu řeky Neckar. Město je známé svou starobylou architekturou, například impozantním Heideberským hradem, který dominuje městské panorama. Kromě hradu stojí za návštěvu i Staré Město (Altstadt), kde lze najít spoustu malebných uliček, kaváren a restaurací, které vytvářejí příjemnou atmosféru. Procházky po těchto historických čtvrtích byly pro mě skvělým způsobem, jak si odpočinout a poznat krásy města.

Na začátku stáže bylo pro mě skutečně těžké přizpůsobit se cizí zemi a cizímu jazyku. Sice jsem byla zvyklá na komunikaci v angličtině, ale každodenní používání němčiny na pracovišti bylo pro mě výzvou, a to zvlášť ve chvílích, kdy jsem si musela zvykat na kombinaci němčiny, angličtiny, češtiny a slovenštiny v každodenním životě. Přechod na tento jazykový mix byl pro mě stresující, ale zároveň obohacující zkušenost, která mi pomohla zlepšit moje jazykové dovednosti.

Další výzvou byla dlouhá pracovní doba, která činila průměrně 10 hodin denně. Před tím jsem na tak dlouhý pracovní den nebyla vůbec zvyklá a na začátku jsem to vnímala jako velkou výzvu. Navíc se stáž v DKFZ nesla ve velmi intenzivním pracovním tempu, což bylo psychicky i fyzicky vyčerpávající. Bylo důležité si vyhradit čas na odpočinek a regeneraci, což mi pomohlo lépe zvládat pracovní nároky.

Ve chvíli, kdy jsem pocítila, že se toho na mě kupí příliš, jsem se rozhodla otevřeně promluvit se svým mentorem. Uvědomila jsem si, že je důležité řešit problémy včas a nečekat, až se nashromáždí. Můj mentor byl velmi vstřícný a ochotný, což mi pomohlo zlepšit pracovní tempo a zároveň se neocitnout pod přílišným tlakem. Čím více jsem komunikovala o problémech a o tom, jak se cítím, tím více jsem si uvědomovala, že je normální cítit se v novém prostředí ztraceně nebo zmateně. A opravdu to není žádná slabost, naopak – pro mě to byla cesta k osobnímu růstu.

Z toho, co jsem zažila, vím, že všechny těžkosti, které mohou přijít během stáže v zahraničí, jsou přirozenou součástí procesu přizpůsobování se. Pokud máte realistická očekávání a nebýváte příliš nároční na sebe hned na začátku, můžete si vytvořit zdravější a efektivnější přístup k práci i životu v novém prostředí. Po několika týdnech jsem si uvědomila, že největší pokroky dělám mimo svou komfortní zónu, protože cizí krajina s novými výzvami vám dává příležitost růst, objevovat nové možnosti a skutečně se profesně posunout.

Děkuji za poskytnuté finanční prostředky, které byly nezbytné pro realizaci mé stáže. Většina financí byla využita na pokrytí nákladů na ubytování, které tvořilo hlavní část výdajů.

Text byl redakčně upraven.

ČVUT V PRAZE

Stavební inženýrství, obor řízení projektů

Jan Exner

Domovská škola: ČVUT v Praze, Stavební inženýrství, obor řízení projektů

Zahraniční škola: Bauhaus-Universität Weimar, Integrated Urban Development and Design, Německo

Úvod a motivace

O grant jsem žádal v době, kdy jsem byl souběžně aktivním studentem dvou univerzit, a to ČVUT v Praze a Bauhaus University ve Výmaru. Do Německa jsem vyrazil za studiem z toho důvodu, že mi právní prostředí České republiky nedovolovalo studovat můj chtěný magisterský obor. Po absolvování bakalářského programu stavební inženýrství na Fakultě stavební ČVUT jsem se totiž nemohl ucházet o magisterské studium urbanismu. V Německu je však vysokoškolský systém otevřenější a díky portfoliu, jež jsem vypracoval převážně během pracovních stáží a dobrovolných předmětů, jsem byl přijat ke studiu programu Integrated Urban Development and Design na Bauhaus-Universität Weimar.

V období čerpání grantu jsem souběžně absolvoval všechny předměty na zahraniční škole a zároveň vypracoval a úspěšně obhájil diplomovou práci na ČVUT. Období to bylo vytížením velice intenzivní a já jsem více než vděčný Nadaci pro rozvoj vzdělání, že mi finančně pomohla v tomto náročném období. Kvůli nabitému programu jsem totiž nemohl vykonávat práci při studiu a neměl tak dostatečné finanční prostředky pro absolvování semestru. Grant nadace tento absentující příjem vyplnil.

Univerzita a studijní program

Podporu jsem obdržel pro studium druhého semestru magisterského programu Integrated Urban Development and Design na Bauhaus-Universität Weimar. Jedná se o dvouletý studijní program, jehož cílem je vyučovat urbanismus a územní rozvoj v současném kontextu. Studium je vyučováno v anglickém jazyce, což vede k velkému zájmu zejména zahraničních studentů o obor. V německém prostředí, stejně jako v České republice, totiž není příliš možností pro studium architektury či urbanismu v angličtině, valná většina studijních programů je v německém jazyce.

Magisterský program Integrated Urban Development and Design (IUDD) připravuje studenty na řešení aktuálních výzev městského rozvoje prostřednictvím moderních digitálních metod a praktických projektů. Studium je koncipováno tak, aby propojovalo teoretické poznatky s aplikací v praxi a výzkumu. Důraz je

kladen na práci s datově orientovanými přístupy, algoritmickým navrhováním, analytickými modely i metodami umělé inteligence. Program tak studentům umožňuje osvojit si systémově a počítačově podporované postupy plánování.

V prvním semestru se studenti seznamují se základními teoretickými východisky, která se následně ve druhém semestru prohlubují při řešení konkrétních projektů s využitím digitálních nástrojů pro analýzu a modelování měst. Studium je zaměřeno jak na experimentální a výzkumný přístup, tak na praktické využití výsledků. Ve třetím semestru je součástí studijního plánu povinná odborná praxe v architektonických či urbanistických kancelářích, výzkumných institucích nebo veřejné správě, s nimiž program dlouhodobě spolupracuje. Alternativně je možné pokračovat v akademickém vzdělávání na partnerských univerzitách.

Studium je zakončeno ve čtvrtém semestru diplomovou prací, po jejímž úspěšném obhájení absolventi získávají titul Master of Science (M.Sc.).

Bauhaus-Universität Weimar je univerzita s bohatou tradicí a jedinečným profilem, která vychází z odkazu slavné umělecké školy Bauhaus založené ve Výmaru v roce 1919. I když dnes univerzita pokrývá široké spektrum oborů, její identita je stále pevně spojena s principy Bauhausu – tedy propojením umění, architektury, techniky a společenské odpovědnosti.

Univerzita je rozdělena do čtyř fakult – architektury a urbanismu, stavebního inženýrství, umění a designu a mediálních studií. Studenti se tak učí přemýšlet nejen v rámci svého oboru, ale i napříč odvětvími, což jim umožňuje nalézat inovativní a udržitelné přístupy k současným výzvám.

Studium na Bauhaus-Universität Weimar je silně projektově orientované a klade důraz na experimentální, tvůrčí i výzkumné metody práce. Mezinárodní prostředí univerzity, kam přijíždějí studenti z celého světa, vytváří prostor pro kulturní výměnu a rozmanité pohledy na architekturu, urbanismus i další obory. Významnou součástí univerzity je také spolupráce s městem Výmar, které poskytuje inspirativní prostředí – od historického dědictví klasické německé kultury až po moderní architektonické a urbanistické projekty.

Hlavní událostí roku je poté tzv. Bauhaus Summer School, kde studenti všech fakult prezentují své semestrální či celoroční projekty veřejnosti. Bauhaus-Universität Weimar tak navazuje na tradici Bauhausu a zároveň ji rozvíjí v duchu současných společenských a technologických změn.

Průběh studijního pobytu

Studium bylo v semestru složeno z několika předmětů. Některé se mezi sebou doplňovaly, jiné tvořily teoretické solitéry, což však nijak nesnižuje jejich důležitost a použitelnost v praxi. Tato kapitola stručně popisuje všechny absolvované předměty v semestru.

Hlavním předmětem semestru byl urbanistický ateliér, jehož úkolem bylo navrhnout přestavbu nizozemského města Almere pro rok 2075. Úkol to nebyl nikterak jednoduchý, město Almere je totiž jedno z nejnovějších v Nizozemsku, neboť bylo od píky vystavěno v 70. letech minulého století na nově získaném území díky odvodnění zálivu pomocí soustavy hrází a čerpadel. Řešeným územím bylo širší centrum města.

Součástí práce na projektu bylo vycestování přímo do lokality spojené se čtyřdenním terénním průzkumem a návštěvou radnice města. Zde nám odpovědní úředníci představili současnou situaci města, jeho problémy a zároveň vize a požadavky, které by naše řešení pro rok 2075 mělo zahrnovat. Jedním z nich bylo například trojnásobné navýšení počtu obyvatel v centru města či důraz na princip města krátkých vzdáleností. Jelikož je Almere vybudováno na základě modernistického myšlení, jež se od současného trendu v urbanismu principiálně liší, jednalo se o nelehký úkol. Pobyt v Nizozemsku nebyl bohužel nikterak hrazen univerzitou, o to více jsem byl proto vděčný za poskytnutý grant od Nadace pro rozvoj vzdělání.

Při analýze území a navrhování řešení byly převážně používány nástroje v rámci softwarů Rhino Grasshopper a QGIS. Jedná se o moderní nástroje, které pro vytváření řešení využívají objemná data. Vliv a přístup urbanisty však není příliš omezen, a tak je stále zachováván prostor pro kreativitu. Projekt byl součástí prezentace Bauhaus Summer School a rád bych dodal, že řešení mého týmu bylo vyučujícími označeno jako nejlepší.

V předmětech Parametric Urban Design a Computational Urban Analysis and Simulation byl vyučován teoretický základ ke zmíněným softwarům, jež byly použity v praktickém projektu. Předměty byly poměrně

obtížné, ale ve výsledku velice užitečné. Vyučující byli zároveň špičkami v oboru, kteří se dlouhodobě zaměřují na analytický přístup v urbanismu a provozují open source platformu DeCoding Spaces.

Jediným společenskovědním předmětem semestru byl Urban Sociology. Skládal se z přednášky a semináře. Jejich kombinace zaručila nečekaně hluboké proniknutí do problematiky. Bylo velice zajímavé nehledět na územní rozvoj ekonomickým pohledem, který mi byl v předchozím vysokoškolském studiu představován jako prioritní, ale naopak pohledem sociálním, který hledí na kvalitu života místních a zdůrazňuje potřebu vytvářet podmínky vhodné pro budování komunit. Témata přednášek byla zaměřena převážně na sociální problémy v Německu, které se však často překrývají s těmi českými, a tak byl jejich obsah pro mě velice užitečný.

Součástí semináře Urban Sociology byly i prezentace studentů, kdy každý tým zpracoval dvouhodinovou přednášku na zvolené téma. Po přednášce následovala moderovaná diskuse.

Posledním předmětem semestru byl předmět Introduction to Master Thesis. I když jsem v té době sám diplomovou prací již psal na ČVUT, byl pro mě předmět přínosný, a to zejména svým vysokým důrazem na vědecký základ a přístup, jež je u diplomové práce na Bauhaus-Universität Weimar vyžadován.

Přínosy a výsledky

Studijní pobyt na Bauhaus-Universität Weimar pro mě znamenal zásadní přínos jak po profesní, tak i osobní stránce. Během druhého semestru programu Integrated Urban Development and Design jsem měl možnost se intenzivně seznámit s moderními softwarovými nástroji, které jsou dnes ve světové urbanistické a architektonické praxi považovány za standard. Mezi nejdůležitější patřily zejména Rhino Grasshopper a QGIS, které umožňují parametrické modelování, práci s rozsáhlými datovými soubory a tvorbu simulací pro návrh a analýzu urbanistických řešení. Zkušenost s využíváním softwaru považuji za jeden z nejvýznamnějších přínosů celého pobytu.

Přínos programu však nebyl pouze v technických dovednostech. Díky spolupráci na mezinárodním projektu, který řešil přestavbu nizozemského města Almere, jsem získal zkušenost s týmovou prací v multikulturním prostředí, s důrazem na hledání kompromisů mezi rozdílnými přístupy a odbornými zázemími jednotlivých členů. Velice zajímavá byla i diskuse s představiteli radnice. Samotné zadání projektu, zahrnující například potřebu navýšení počtu obyvatel či implementaci principů města krátkých vzdáleností, mi umožnilo aplikovat jak získané softwarové dovednosti, tak i znalosti ze sociologického a plánovacího pohledu. Tento komplexní přístup k urbanismu mi ukázal, jak důležité je propojení technických analýz s širším společenským a kulturním kontextem.

Dalším důležitým výsledkem mého studijního pobytu je i schopnost kriticky hodnotit vlastní práci a komunikovat nové způsoby řešení. Díky kombinaci projektově orientovaného vyučování a pravidelných prezentací jsme byli neustále vedeni k tomu, abychom dokázali obhájit svá rozhodnutí a reagovat na připomínky vyučujících i spolužáků. Tento způsob práce mě naučil větší flexibilitě, otevřenosti k alternativním přístupům a také odvaze přicházet s inovativními návrhy. Tyto dovednosti považuji za stejně důležité jako technické znalosti, neboť tvoří základ pro úspěšné působení v mezinárodních týmech.

Za velký přínos považuji i samotné studium v inspirativním prostředí Bauhaus-Universität Weimar. Bylo obohacující studovat v prostorách univerzity, které jsem dříve znal jen z fotografií a učebnic architektury. Pobyt mi umožnil rozšířit si obzory nejen v odborné oblasti, ale i osobně – díky setkávání se studenty z různých zemí a kultur.

Celkově lze říct, že pobyt na Bauhaus-Universität Weimar významně rozšířil mé profesní kompetence a posunul mě v kariérní přípravě směrem, který by nebyl v českém systému vzdělávání dosažitelný. Tímto bych rád ještě jednou velice poděkoval Nadaci pro rozvoj vzdělání za poskytnutí grantu, který mi v tomto významném životním posunu výrazně pomohl.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

Právnická fakulta, obor právo a právní věda

Marek Jankovský

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, obor právo a právní věda

Zahraniční škola: University of Melbourne; Criminology, Austrálie

V akademickém roce 2025/26 absolvuji studijní pobyt na University of Melbourne v Austrálii, kde studuji obor kriminologie a nabývám znalosti potřebné k psaní své diplomové práce na téma Možnosti a limity zavedení komise pro ukládání trestů v České republice.

Studium v Austrálii

Australský vzdělávací systém se od českého v mnohém liší. Jedním z těchto rozdílů je, že akademický rok začíná v březnu, nikoliv v září jako v České republice, což vychází ze skutečnosti, že na jižní polokouli jsou roční období převrácena. Ačkoliv jsem tedy do Melbourne dorazil začátkem července a začal studovat v srpnu, studoval jsem druhý semestr akademického roku.

Studentům je při studiu dána poměrně velká volnost ke strukturování svého studia. Ačkoliv je tedy studium organizováno v rámci studijních programů, volba jednotlivých předmětů je za splnění základních kritérií v rámci mnoha studijních programů ponechána na samotných studentech. Jedním z těchto kritérií je přitom absolvování takzvaných breadth subjects, které slouží k prohloubení znalostí studentů skrze předměty, které by běžně nebyly součástí jejich studijního programu.

Specifická jsou zároveň zakončení a kontroly studia předmětů v humanitních oborech. Zatímco při studiu práva na Univerzitě Karlově je většina předmětů zakončena ústní či písemnou zkouškou testující šíři studentových znalostí a porozumění předmětu jako celku, při studiu na University of Melbourne se jednotlivé kontroly studia zaměřovaly spíše na schopnost do hloubky prozkoumat konkrétní téma v kontextu výuky a dojít k samostatným závěrům. Studenti si přitom zpravidla mohou vybrat jedno z několika nabízených témat. Specifická je též skutečnost, že na rozdíl od mé domovské univerzity jsou kontroly studia průběžné. Většina mých předmětů tak vyžadovala vypracování jednoho eseje či projektu v polovině semestru a jednoho na konci semestru. Tento přístup mě intenzivně vedl k aktivní účasti na výuce i průběžné přípravě, díky kterým jsem si ze studijního pobytu mnoho odnesl.

Studium na University of Melbourne

Na University of Melbourne jsem v jednom semestru studoval čtyři předměty, tedy znatelně méně, než je běžné při studiu na české vysoké škole. Mými předměty byly Punishment and Social Control, Judging Crime, Law in Social Theory a Managing Justice: Agencies of the State a jejich studium mi umožnilo navázat na obecné předměty v oblasti kriminologie, které jsem studoval na domovské univerzitě.

Předmět Punishment and Social Control se věnoval nejen teoretickému vymezení konceptu vězení a trestů. Naopak výuka se zpočátku věnovala současným problémům v této oblasti, od nepřiměřeného zastoupení původních obyvatel Austrálie ve vězeňské populaci přes dopad vězení na duševní zdraví vězňů až po dopady minulých a současných trendů v trestní politice na složení a velikost vězeňské populace. V druhé části semestru se pak předmět zaměřil na teorie ohledně funkce, smyslu a dopadu vězení. Skrze koncepty Foucaulta, Cohena, Benthamu, Feelyho a mnohých dalších jsme se na současný stav vězeňství a trestní politiky podívali znovu a zkoumali, do jaké míry se ukázaly být aplikovatelnými a pravdivými.

Předmět Managing Justice: Agencies of the State se zabýval rolí státu a jeho institucí v systému trestní justice a kontroly populací. V rámci studia jsme zkoumali současné trendy v oblasti přístupu k trestání a dohledu, zejména delegaci mnohých funkcí, které byly dříve výlučně v rukou státu, na soukromé subjekty, agentury a další instituce. Dalším velkým tématem byl s tím související posun odpovědnosti za bezpečnost občanů ze státu na jednotlivce a komunitu, zdůrazňující vlastní opatrnost a obezřetnost. Předmět pak kulminoval kolem témat stále se prohlubujícího soukromoprávního i veřejnoprávního dohledu nad jednotlivci, posunu dříve pouze trestněprávních sankcí do soukroměprávní a správněprávní oblasti a implikací těchto trendů pro budoucnost trestní justice.

Předmět Law in Social Theory považuji za nejpřínosnější z těch, které jsem na University of Melbourne studoval, neboť se věnoval aplikování společenskovědních teorií na současný stav právního systému a otevřel prostor pro jeho kritiku. Ačkoliv i na Právnické fakultě Univerzity Karlovy mohou studenti studovat předměty zabývající se reformou právních systémů, většina výuky se zabývá studiem platného práva. Prostor pro vyhodnocování efektivitu či vhodnosti právních pravidel je proto velmi omezený, neboť právo je vnímáno jako něco, co je dáno, nikoliv něco, co by mělo být kriticky vyhodnoceno. Tento koncept, který ve mně byl hluboce zakořeněn, byl v rámci tohoto předmětu postaven naruby a autoritativní povaha práva, která je na právnických fakultách zřídka zpochybňována, byla vystavena kritice a diskusi nutící studenty k vyhodnocení, zda jsou právní normy spravedlivé, účelné a žádoucí. Tato debata byla přitom zprostředkována mnohdy protichůdnými teoriemi ohledně role a postavení práva ve společnosti. Mezi nejzajímavější debaty dle mého patřily ty o skutečné povaze a zdroji státní suverenity jak historicky, tak v současnosti, kdy se stále zvětšují možnosti a moc nestátních aktérů. Pro Austrálii specifické pak byly debaty o kolonialismu a tom, jak spravedlivé bylo a je imponovat původním obyvatelům evropský právní systém a jak spravedlivý tento systém ve vztahu k původním obyvatelům skutečně je, má-li zároveň ambici a tendenci sám sebe bránit a zachovat.

Posledním z mých předmětů byl Judging Crime, magisterský předmět zaměřený na proces ukládání trestů, aktéry zúčastněné na ukládání trestů a roli statistik, dat a veřejného mínění jak na jednotlivé aktéry, tak na trestněprávní pravidla kolem ukládání trestů. Svým obsahem byl tento předmět nejbližší mé diplomové práci. Zároveň byl vyučován bývalou členkou Victorian Sentencing Advisory Council, tedy komise pro ukládání trestů sídlící v Melbourne. V rámci předmětu jsme zkoumali nejen proces ukládání trestněprávních sankcí, ale také přiměřenost jejich ukládání ve vztahu ke konkrétním trestným činům, účely, které tresty naplňují, a efektivitu

jednotlivých typů trestů na recidivu, rehabilitaci a reintegraci odsouzených do společnosti. Na závěr jsme se pak věnovali významu soudcovské diskrece v ukládání trestů a tomu, co a proč je trestným činem.

Vcelku mohu shrnout, že studium na University of Melbourne bylo intenzivní, ale zároveň velmi přínosné nejen stran rozšíření znalostí, ale také boření či přehodnocení předpokladů, se kterými přistupuji k právu a trestní politice. Styl výuky zaměřený na četbu akademických článků a psaní akademických textů v rámci kontrol studia považuji za extrémně přínosný jednak pro nabyté znalosti, tak pro dovednosti, které bych rád využil ve zbytku svého magisterského studia a ideálně též v rámci doktorského studia. Zároveň pro mě byly mé studijní výsledky, které spadaly do nejlepší kategorie First Class Honours, ujištěním, že jsem schopen akademické práce na úrovni mezinárodního standardu jedné z nejlepších vysokých škol světa.

Diplomová práce

Jak jsem již zmínil výše, jedním z hlavních důvodů pro můj studijní pobyt na University of Melbourne bylo psaní mé diplomové práce na téma Možnosti a limity zavedení komise pro ukládání trestů v České republice. Melbourne je pro psaní práce ideální nejen díky předním univerzitám, ale také díky Victorian Sentencing Advisory Council, komisi pro ukládání trestů, která je mezinárodně považována za jednu z nejúspěšnějších institucí tohoto typu na světě. Během pobytu jsem tak měl možnost seznámit se detailně s funkcemi a fungováním této instituce, jejím složením a procesem jejího vzniku. Zároveň jsem měl možnost setkat se s několika jejími současnými i bývalými členy a členkami a debatovat s nimi o tématu své práce.

Život v Austrálii

Vedle studia na University of Melbourne byl nedílnou součástí mého studijního pobytu též život v Austrálii, který považuji za hodný zmínky. Melbourne je multikulturní pětimilionové město, které je vedle svých univerzit a nepředvídatelného počasí známé též jako centrum kultury, umění a sportu. Je místem konání výstav a koncertů světoznámých umělců či sportovních událostí od Formule 1, Australian Open až po finále místní soutěže kriketu, ragby a australské fotbalové ligy. Etnická diverzita města umožňuje kulturní výměnu daleko nad rámec české kotliny, což se projevuje nejen v paletě kulturních událostí v Melbourne konaných, ale také v její gastronomické scéně. Austrálie také nabízí krásné přírodní scenérie, včetně pláží, hor a nezvyklých přírodních útvarů, jakož i obrovskou biodiverzitu, které lákají jak Australany, tak zahraniční návštěvníky. Možná právě díky rozsahu volnočasových možností a jejich široké dostupnosti Australané kladou velký důraz na takzvaný work-life balance a jen zřídka pracují přesčas.

Závěr

Podpora Nadace pro rozvoj vzdělání mi umožnila realizovat studijní pobyt na University of Melbourne, který přispěl k mému osobnímu a profesnímu rozvoji v mnoha ohledech. Umožnila mi nejen žít v Austrálii, ale také studovat na přední světové univerzitě, poznat mnohé nové kultury a získat podklady pro diplomovou práci, která, jak doufám, posune současný stav poznání v oblasti ukládání trestů a umožní mi se této problematice věnovat dále i při doktorském studiu.

Text byl redakčně upraven.

Sára Zelenko

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, obor právo a právní věda

Zahraniční škola: Maastricht University Faculty of Law, Nizozemsko

V srpnu 2025 jsem dorazila na studijní pobyt do Maastrichtu, kde jsem od září začala studovat na místní právnické fakultě. V mém případě se jedná o program, kde si mohu vybrat jak bakalářské, tak magisterské předměty, avšak vzhledem k tomu, že jsem již ve svém pátém roce studia, vybrala jsem si nakonec jen předměty magisterské.

Již při vybírání univerzity jsem zjistila, že v Maastrichtu nemají dva semestry jako většina univerzit, ale šest period, které jsou většinou sedm týdnů dlouhé a zakončené jedním týdnem zkoušek. V každé periodě budu mít dva předměty, na které se budu tyto dva měsíce soustředit. Výjimkou je třetí perioda, která je dlouhá jen jeden měsíc a má jen jeden možný předmět k zapsání, a to Základy nizozemského práva pouze pro Erasmus studenty. Ostatní studenti mají tento měsíc volno jako přípravu na psaní diplomové práce.

Před začátkem akademického roku jsme ještě jako Erasmus studenti měli připravené takzvané uvítací dny, kdy nás čekala prohlídka fakulty spolu s celkovým shrnutím o studiu na fakultě.

Tato univerzita má totiž i specifický způsob výuky na rozdíl od většiny ostatních univerzit, a to i Univerzity Karlovy. Problem Based Learning (PBL) je založen na ideji toho, že studentů je na každém semináři maximálně 15, aby byl prostor pro každého zapojit se do diskuze, a učitel je v místnosti pouze pro usměrňování diskuze. Z tohoto důvodu musí být studenti vždy na seminář připraveni, aby se mohli aktivně zapojovat do diskuze a odpovídat na předem položené otázky ze sylabu. Pokud nikdo z daného semináře neví odpověď, učitel otázku také nezodpoví, vše je na odpovědnosti studentů.

Můj první seminář v první periodě se jmenoval Evidence. Jednalo se o předmět z magistra kriminologie zaměřený na analýzu důkazů v průběhu trestního řízení. Vzhledem k zaměření nejen mé diplomové práce na jeden z aspektů trestního řízení, ale také mému cíli stát se soudkyní v trestním právu mě tento předmět velice zaujal, a tak patřil mezi mé vybrané. Sylabus, který byl zveřejněn k tomuto předmětu, však nezmínil to, že se bude jednat o značné zaměření na americký a britský common law systém, a to zejména i s ohledem na porotu, která v našem systému ztrácí na důležitosti, a to i s ohledem na nedávnou novelu zákona. Všechny texty v průběhu semináře se tedy zaměřovaly na tyto systémy a neobsahovaly žádné porovnání s kontinentálními systémy, které máme v České republice a v Nizozemsku, což měl být celkově záměr semináře.

Pokud jde o tento předmět, i přesto, že mi dal určitý náhled na tuto problematiku a zviditelnil některé překážky, které panují při analýze důkazů, jako je například objektivita svědků, ať klasických či z řad znalců, tak se mnoho z nás z tohoto semináře shodlo, že se nejednalo o dobře provedený přístup k tomuto tématu. V průběhu těch prvních dvou měsíců na škole byl tento předmět s výjimečně povinnou docházkou značným zdrojem mého stresu, jelikož neopomenul značný nápor povinné četby, která byla nutná pro daný seminář, ale povinná četba často nebyla nakonec na semináři ani rozebírána. Dalším problémem byl přístup k výše zmíněnému studijnímu systému, tedy k PBL, kdy záměr diskuse mezi studenty přešel pouze k tomu, že učitel se ptal na dotazy k tématům, která zajímala hlavně jeho, a když už došlo k diskuzi, často nás umlčoval a prosazoval pouze své názory na témata, jako je mučení a přístup k obžalovaným.

Druhý předmět, který jsem měla v první periodě, se jmenoval Criminological Perspectives a zaměřoval se na základní kriminologické teze o vzniku a chování zločinu. V průběhu sedmi týdnů jsme rozebírali specifika kriminologie jako celku a šest různých teorií v průběhu let, které na sebe vzájemně navazovaly a tím propojily látku jednotlivých seminářů dohromady.

V tomto předmětu jsme měli učitelku, díky které jsem pochopila přístup PBL a poznala jeho přínosy. I přesto, že docházka nebyla povinná, tak na semináře docházel dostatečný počet studentů a mohli jsme vést plodné diskuse na daná témata. Tento předmět mi představil kriminologické teorie, o kterých jsem neměla povědomí, a přesto, že jsme se nevěnovali tolika odnožím, díky zvolené učebnici jsem měla alespoň náhled na další možnosti, kterým se mohu věnovat v budoucnosti i dále. Přístup k předmětu mi také velmi pomohl zaměřit se na důležité aspekty, jelikož vedoucí předmětu dle zpětné vazby z minulých let omezili povinnou četbu, aby byla zvládnutelná pro studenty, a tak zjednodušili možnost nutné znalosti získat, jelikož nás to jako studenty nezaplavilo, ale umožnilo nám to v klidu přečíst všechny nutné kapitoly a články. Tento předmět byl celkově velmi nápomocný k rozboru toho, proč a za jakých okolností si lidé volí kriminalitu a jak tomu můžeme ve společnosti zabránit, což jsou znalosti důležité pro každého člověka, který chce pracovat ve státní sféře trestního práva.

Oba předměty byly zakončeny písemnou prací v průběhu periody a také písemným testem, které se mi povedlo splnit. Další negativum, které jsem pocítila, bylo to, že jsme neměli žádné volno mezi periodami, takže jsem měla zkoušku v pátek, přes víkend jsem jela na výlet s asociací, ke které jsem se přidala, a hned jak jsem se vrátila, už jsem byla pozadu v přípravě na další periodu, jelikož hned první týden měl první předmět povinnou četbu o 200 stranách.

V druhé periodě jsem začala předmětem Advanced Criminal Procedure, který se věnoval některým základním článkům Evropské úmluvy o lidských právech (EÚLP), konkrétně těm, které obsahují základní lidská práva v průběhu trestního řízení, jako je právo na obhajobu, presumpce nevinu a zákaz mučení a nelidského jednání.

Musím říct, že tento předmět mě velmi překvapil množstvím povinné četby na každý týden, jelikož zahrnoval nejen několik kapitol a článků učebnice, ale také minimálně pět rozhodnutí ESLP, která jsme museli přečíst a znát za účelem účasti na seminářích. Většina z nich byla velmi zajímavá a dovolila mi pochopit zákoutí a detaily jednotlivých článků EÚLP z praktického hlediska, kde byla v jednotlivých rozhodnutích zakotvena a následně použita. Přístup k tomuto předmětu bych zhodnotila smíšeně, jelikož praktické aspekty, i přesto že náročné, mi velmi pomohly pochopit fungování ESLP a EÚLP, avšak přístup vedoucí předmětu byl i teoretický, kdy však tyto aspekty nebyly rozebírány na seminářích, v četbě, a nakonec ani v závěrečné písemné zkoušce,

pouze nám byly zadány otázky před seminářem, na které jsme se nikdy nedozvěděli, jestli jsme našli správnou odpověď.

Druhý předmět v této periodě jsem chtěla mít konečně mimo kriminologický magisterský program, a tak jsem si zvolila předmět International Humanitarian Law, který se věnoval chování států v průběhu válečného konfliktu z humanitárního hlediska. Pro mě osobně byl tento předmět prozatím nejnáročnější z hlediska látky, jelikož se nejednalo o mou „expertizu“, ale přesto jsem musela všemu rozumět, jelikož se nedělají rozdíly mezi klasickými studenty a studenty na Erasmu.

I přesto mi tento předmět dal mnoho. Díky němu jsem více pochopila fungování Ženevských úmluv a dalších lidskoprávních úmluv, které mám nyní všechny vytištěné a projíté. Pochopila jsem výrazné rozdíly v mezinárodních i na mezinárodních

konfliktech, jak jednotlivé státy přistupují k jednotlivým lidskoprávním úmluvám a jak náročné je udržet alespoň minimální úroveň lidských práv v průběhu ozbrojeného konfliktu.

Mezi další výhody tohoto studijního pobytu patřily i pravidelné konference, které se pořádají přímo v budově univerzity. V průběhu první periody se na fakultě konala Truth and Authority Conference, na kterou jsme jako studenti fakulty měli přístup zdarma a ušetřili tedy stovky eur na vstupném. Konference se konala v průběhu mého prvního zkouškového týdne, ale vzhledem k tomu, že nás motivovali učitelé z předmětu Criminological Perspectives, jsem se chtěla zúčastnit alespoň části, i přesto že byla den před a v průběhu jedné z mých zkoušek.

Na této konferenci jsem našla dva panely, které mě zaujaly a kterých jsem měla časovou možnost se účastnit. První panel, kterého jsem se zúčastnila, byl Truth Wars: AI, Fact-Checking, and Verifying Atrocities. Na tomto panelu byli tři prezentující doktorandi, kteří se věnovali tématu spojenému s touto problematikou. Nejvíce mě zaujal doktorand, který se věnoval tomu, jak je umělá inteligence manipulována svým „stvořitelem“ a jak je schopna zkreslovat informace o skutečných událostech ve světě a podporovat tak šíření dezinformací. Druhý panel, na který jsem měla možnost zajít, se věnoval tématu Criminalisation and Harm, kde mě nejvíce zaujala prezentace dvou italských doktorandek, které se věnovaly jedné konkrétní věznici v Itálii, která nedodrжуje lidská práva, ale je stále v provozu.

Mimo školu je můj studijní pobyt také velmi kulturně nabitý. Zúčastnila jsem se uvítacího týdne mezi univerzitami, kde jsem si našla dobrou kamarádku, se kterou se mohu bavit o všem, a hlavně o politice, kde spolu obě souhlasíme, ale zároveň si doplňujeme naše informace. Spolu jsme se přidaly do mezinárodní studentské asociace, kde je mnoho různorodých lidí a kde se pořádají i různorodé akce. Já, která jsem doma dobrovolničila, jsem nemohla zůstat nečinná a stala jsem se aktivní i v této asociaci, kde pomáhám se sociálními sítěmi a grafikou. I po celém městě se pořádá mnoho akcí, kterých se vždy snažím zúčastnit, pokud nejsem příliš unavená z celodenního učení. Poznala jsem mnoho zajímavých lidí, rozšířila si své obzory a už teď doufám, že s mnoha z těchto lidí zůstanu v kontaktu i poté, co mi skončí můj rok v Maastrichtu.

Celkově Erasmus není moc to, co jsem od něj čekala, zejména kvůli náporu školy, ale i tak si ho velmi užívám. Zjistila jsem, že i pokud bych chtěla pracovat, neměla bych na to vůbec čas, nebo bych musela drasticky omezit mé sociální aktivity, a o to více jsem vděčná této nadaci, že si mohu Erasmus užívat naplno a nebát se, že si na konci měsíce nebudu moci dovolit zaplatit nájem nebo si zajít na kávu s kamarády.

Pokud jde o školu, myslím si, že PBL je skvělý nápad, ale z mé zkušenosti byl správně implementován jen v jednom předmětu ze čtyř, kdy v těch ostatních to bylo blíže naší kombinaci informativních přednášek a seminářů, ale zároveň trochu hůře provedené, protože zjevně nemají pevně danou strukturu a přednášky v Maastrichtu byly mnohokrát naprosto mimo téma seminářů, a i přesto, že byly zajímavé, nám toho moc nedaly k danému předmětu. PBL, pokud je implementováno správně, je lepší učební systém, než máme v Česku, ale pokud je to prováděno špatně, jako například nadměrné množství četby, která se nevěnuje přímo tématům rozebíraným v hodinách, je náš systém lepší. V Maastrichtu jistě mají ještě prostor pro zlepšení, ale třeba budu mít někdy v budoucnu šanci implementovat něco z tohoto stylu, co jsem se zde naučila, u nás a zlepšit tak styl výuky i v naší republice.

Text byl redakčně upraven.

MASARYKOVA UNIVERZITA V BRNĚ

Lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Jozef Diškanec

Domovská škola: Masarykova univerzita v Brně, Lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: IFMSA Indonézie, CIMS, ostrov Jáva

Po ukončení piateho ročníka medicíny v Brne ma mesačná stáž v Indonézii v Malangu veľmi milo prekvapila. Mesto Malang sa nachádza na východnej časti ostrova Jáva. Počas 4 týždňov som chodieval každý deň do nemocnice Rumah Sakit Saiful Anwar. Je to nemocnica v približne miliónovom meste, avšak patrí medzi nemocnice A. To znamená, že jej spádová oblasť je až cez 40 miliónov ľudí. Už samotný rozsah nemocnice a množstvo pacientov, ktorých denne prijímala, mi naznačili, že pôjde o skúsenosť s veľkým objemom klinickej praxe. Potvrdzovali to tri poschodia operačných sál, ktoré som jednotlivé dni navštevoval. Každé poschodie bolo vyčlenené pre rozdielne špecializácie. Keďže moja stáž bola zameraná na anestéziológiu, mal som možnosť nahliadnuť prakticky všade. Môj školiteľ bol dr. Muhammad Farlyzhar. Odborník sa zameriava hlavne na liečbu akútnej a chronickej bolesti. Popri klasických postupoch, ako je biologická liečba, prípadne aplikácia kortikoidov, ma zaujala lacnejšia alternatíva, ktorú nemocnica využíva, proloterapia. Ideo cenovo dostupný, no stále na dôkazoch založený postup (Evidence Based Medicine). Kombinácia 40 % glukózy, lidokainu a fyziologického roztoku má po intraartikulárnom podaní stimulovať reparáciu poškodených tkanív. Daný postup bol pre mňa nový a obohatil moje znalosti o inovatívnych možnostiach liečby bolesti.

Prvé dni som venoval opakovaniu základov anestézie, tzv. anestéziologický trojuholník. Dostal som hand-book, kde som si zapisoval úkony, ktoré som mal možnosť realizovať jednotlivé dni. Obohatením bolo vidieť pre mňa aj rozdiel medzi indonézsťou a českou praxou. V Indonézii sa používa na analgéziu najčastejšie fentanyl, propofol na indukciu a jako myorelaxans rokurónium. U inhalačných anestetík sa používa častejšie izoflurán, ktorý sa v Česku ani nevyužíva, avšak v Indonézii áno, z dôvodu jeho nižšej ceny.

Medzi najcennejšie skúsenosti patrí možnosť intubovať pacienta, či ventilovať pomocou ambuvaku. Pamätám si na pacienta s nasopharyngeálnym karcinómom, ktorého som zaintuboval na druhý pokus, čo považujem za úspech. Asistoval som pri odsávaní sekrétov počas chirurgického zákroku. Na gynekologických operačných sálach som pozoroval kombináciu spinálnej a epidurálnej anestézie pri hysterektómii, čiže odstránení maternice. Novinkou pre mňa bolo, že aplikovali epidurálnu anestéziu bez pridania adrenalínu, čo často viedlo k prudkému poklesu krvného tlaku, no miestni lekári tieto situácie zvládali rutinne a bez väčších obáv. Dôvodom vynechania adrenalínu bol fakt, že jeho použitie by znamenalo dodatočné finančné náklady pre rodinu pacienta, čo odráža aj rozdielny prístup zdravotníckeho systému k pacientom. Dané situácie ma učili aj pokore a uvedomeniu si, že medicína je tímová práca, kde skúsenejší zohrávajú kľúčovú úlohu.

Predposledný deň prvého pracovného týždňa na stáži v Malangu som sa dostal na kardiochirurgický sál. Výnimočne sa tam použil namiesto izofluránu sevoflurán, keďže má kardioprotektívny účinok. Fascinovalo ma použitie modernej pomôcky Octopus, ktorá stabilizuje len malú časť srdca, na ktorej chirurg práve

operuje. Zvyšok orgánu ďalej plynule bije. Daná technológia umožňuje bezpečné našitie bypassov bez úplného zastavenia činnosti srdca.

Voľnočasové aktivity organizované miestnou pobočkou IFMSA boli skvele pripravené a predstavovali príjemnú rovnováhu k náročnej odbornej časti našej stáže. Pomocou nich sme lepšie spoznali prírodu, zvyky, kultúru aj gastronómiu. Počas prvého víkendu sme navštívili tradičný trh, kde sme mohli ochutnať miestne pochutiny. Trh bol plný exotického ovocia a jedál, ktoré boli pre nás úplne nové. Veľmi obohacujúcou skúsenosťou bolo aj batikovanie, teda tradičná technika zdobenia látky voskom a farbami, ktorá je typická pre jávske ostrovy a je zapísaná v zozname nehmotného kultúrneho dedičstva UNESCO. K nezabudnuteľným zážitkom patrila tiež víkendový výstup na sopku Bromo. Je to jedna z najznámejších dominant Indonézie. Výstup začínal o polnoci a zavŕšil sa pozorovaním východu slnka nad kráterom. Všetci sme sa zhodli, že to bol jeden z našich najkrajších východov slnka a budeme si to pamätať do konca života. Táto výprava bola príležitosťou sa lepšie spoznať aj s miestnou pobočkou a zažili sme miestami silný pocit tímovej spolupráce, ako to pri výstupoch na hory býva. Lekári z kliniky chodievali pravidelne hrať bedminton, jeden z národných športov v Indonézii, a niekoľkokrát som sa k nim pridal aj ja.

Druhý týždeň som zažil jeden z najsilnejších zážitkov stáže, ktorý sa odohral na operačných sálach. Mal som možnosť zúčastniť sa operácie frontálnej meningoencefalokély, ochorenia typického pre ázijský región, ktoré je v Európe veľmi zriedkavé. Pacientom bolo len dvojkilové dieťa s výraznou hypotrofiou. Počas dlhého neurochirurgického zákroku sme sa štyria striedali pri ručnej ventilácii pomocou ambuvaku. Bol to pre mňa veľmi intenzívny moment. Uvedomoval som si, že aj moja malá úloha prispieva k záchrane života krehkého pacienta, malého bojovníka. Ďalšou operáciou v daný deň bolo uspávanie dieťaťa pred zákrokom pre ameloblastóm, nádor čeluste. V tomto prípade sa intubácia realizovala netradične, a to zavedením intubačnej kanyly cez nosnú dutinu pomocou flexibilného endoskopu. Táto metóda bola pre mňa nová a predstavovala ďalší dôležitý a praktický poznatok z oblasti pediatickej anestézie so špecifickým prístupom pri nádorových ochoreniach v oblasti hlavy a krku.

Pre mňa osobne bola novou a veľmi zaujímavou skúsenosťou aj náboženská dimenzia zdravotnej starostlivosti. Keďže som sťažoval v moslimskej nemocnici, všimol som si, že lekári a zdravotnícky personál pravidelne prerušovali prácu päťkrát denne, aby sa pomodlili.

Aj počas operácie dokázali na minútu či dve zastaviť svoju činnosť, čo pre mňa predstavovalo nový pohľad na spojenie profesionálneho a duchovného života pri klinickej praxi.

Na záver svojho druhého týždňa som navštívil oddelenie ORL, kde sa u pacienta po šiestich mesiacoch vykonávala výmena tracheostomickej kanyly. Hoci išlo o menej komplikovaný výkon, bolo novou znalosťou sledovať cestu chronicky chorého pacienta. Počas stáže som bol svedkom aj odbornej výmeny názorov medzi mladším lekárom a jeho skúsenejším kolegom. Predmetom diskusie bolo podávanie ketamínu u žien s preeklampiou. Mladý lekár zastával názor, že ketamín je vhodnou voľbou, zatiaľ čo skúsený kolega ho dôrazne upozornil, že pri tomto type pacientiek je jeho použitie kontraindikované. Dôvodom je, že ketamín spôsobuje zvýšenie krvného tlaku a srdcovej frekvencie, čo môže viesť k zhoršeniu stavu a riziku komplikácií u žien s už tak kriticky zvýšeným krvným tlakom. Daná situácia mi ukázala, že je neustále dôležité kriticky myslieť v klinickej praxi.

V poslednom týždni som sa venoval dokončovaniu svojej záverečnej prezentácie a zároveň som sa aktívne zapájal do diania na operačných sálach. Jedným zo zákrokov bola amputácia hornej končatiny u pacienta so spinocelulárnym (skvamocelulárnym) karcinómom. Bol to zákrok s mimoriadne závažnými dôsledkami pre pacienta, avšak v jeho situácii to bola život zachraňujúca operácia. Po prvýkrát som mal možnosť sledovať zavedenie DJ stentu u pacienta s hydronefrózou. V tomto prípade bolo príčinou obštrukcie kolorektálny karcinóm (CRC), ľudovo rakovina hrubého čreva. Nádor utláčal močovod a spôsobil úplné zastavenie odtoku moču. Daná situácia vyžaduje rýchle riešenie, aby sa predišlo úplnému poškodeniu obličky. Časť posledného týždňa som strávil aj na urgentnom príjme (Emergency room). Prekvapilo ma, že v Indonézii majú študenti medicíny kompetenciu štandardne odoberať arteriálnu krv na vyšetrenia, čo je v našich podmienkach skôr úloha lekára alebo skúseneho zdravotníckeho personálu. Mal som teda možnosť porovnať zodpovednosti študentov v rôznych krajinách.

Na záver stáže som mal možnosť prezentovať Case report pred všetkými lekármi na oddelení. Moja prezentácia sa týkala intubácie pacienta so strumou, ktorá bola tiež jednou z praktických skúseností počas pobytu. Celkovo hodnotím, že moja mesačná stáž v Indonézii bola mimoriadne obohacujúcim obdobím. Spoznal som nové postupy, stretol sa s odlišnými prístupmi k liečbe a získal praktické skúsenosti, ktoré by som v domácom prostredí pravdepodobne nezažil. Ešte raz som veľmi vďačný, že s vašou pomocou som mohol absolvovať danú stáž.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Andrej Glova

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: St. Paul Millennium Medical Collage – General medicine, Etiopie

Úvod a cíle stáže

O stáži jsem se dozvěděl prostřednictvím studentské organizace IFMSA, která dlouhodobě nabízí studentům medicíny možnost vycestovat na zahraniční stáž. Tuto příležitost se mi podařilo uskutečnit i díky finanční podpoře Nadace pro rozvoj vzdělání, za což jsem nesmírně vděčný. Stáž se uskutečnila na základě bilaterální smlouvy mezi IFMSA a partnerskou univerzitou v Etiopii. Bez této podpory by pro mě nebylo možné absolvovat měsíční pobyt v Addis Abebě.

Moje cíle a očekávání od stáže byly především profesní i osobní. Chtěl jsem poznat, jak funguje zdravotní systém v rozvojové zemi, a sledovat způsoby, které se v Evropě již nepoužívají. Bylo pro mě důležité vidět postupy, které vyžadují větší míru klinického úsudku a improvizace v situacích, kdy nejsou k dispozici moderní technologie. Uvědomoval jsem si, že urologické či neurochirurgické operace se v naší zemi bez podpory radiodiagnostických metod (RTG, MRI) prakticky neprovádějí, ale v Etiopii je realita jiná, a přesto se lékaři dokážou s těmito omezeními vyrovnat. Dále jsem chtěl získat zkušenosti s prací v multikulturním prostředí, zdokonalit se v komunikaci v cizím jazyce a naučit se spolupracovat s lidmi, kteří nemluví mým mateřským jazykem ani běžně známým světovým jazykem. Velkou motivací pro mě byla také možnost poznat jinou kulturu, jiné náboženství a společenské nastavení, které formují přístup k pacientům i celkový pohled na medicínu.

Průběh stáže

Stáž probíhala v období od 30. července do 28. srpna 2025 v Addis Abebě, v nemocnici Tikur Anbessa Specialized Hospital. Jedná se o největší fakultní nemocnici v zemi, která je centrem specializované péče pro miliony obyvatel. Denní program měl strukturovaný průběh. Ráno začínalo odbornou přednáškou na různá témata z oblasti chirurgie, následovaly vizity na oddělení a konzultace konkrétních případů pacientů. Během konzultací jsme s lékaři rozebírali diagnózy, klinické projevy, diferenciální diagnostiku, epidemiologii a možnosti léčby. Bylo cenné sledovat, jak se lékaři rozhodují i v podmínkách, kdy nejsou k dispozici všechny běžné vyšetřovací metody.

Poté jsme se přesouvali na operační sály, kde jsme měli možnost sledovat práci chirurgů při různých výkonech. V některých případech jsme se mohli připravit i na asistenci během operací, což pro mě byla velmi obohacující zkušenost. Viděl jsem operace na odděleních urologie, neurochirurgie, břišní a hrudní chirurgie, cévní chirurgie a také zákroky na gynekologii či urgentní medicíně. Odpoledne jsme často dobrovolně navštěvovali porodnici nebo urgentní příjem, kde jsme se setkávali s velkým množstvím pacientů a pestrou škálou diagnóz.

Během stáže jsem byl svědkem případů, které jsou v České republice vzhledem k vyšší úrovni prevence a dostupnosti péče prakticky nevidané. Viděl jsem například nádory v tak pokročilých stádiích, že dosahovaly

obrovských rozměrů, a to často z důvodu pozdního zachytu nebo kvůli finanční a geografické nedostupnosti zdravotní péče. Na porodnici jsem se setkal s případy kongenitálního syfilidu nebo s dětmi, které trpěly vrozenými nemocemi neodhalenými včas, jelikož novorozenecký screening v zemi není dostupný plošně. Viděl jsem také pacienty s leukémií či s retinoblastomem, jejichž diagnostika a léčba je v Etiopii složitá a omezená.

Zajímavé pro mě byly i kulturní rozdíly spojené s porodnictvím. Přítomnost otce u porodu je zde nepředstavitelná a použití epidurální anestezie není běžnou praxí. Matky přivádějí dítě na svět bez tisících prostředků proti bolesti, což bylo pro mě velmi silné zjištění o jiném přístupu k vnímání porodu. Viděl jsem také postupy operací, které se v Evropě již nepoužívají, protože moderní technika je nahradila. Získal jsem však zkušenost, že i bez technických prostředků lze najít způsoby, jak pacientovi pomoci.

Přínos stáže

Stáž mi přinesla řadu profesních i osobních zkušeností. Z odborného hlediska jsem se naučil větší orientaci v klinických symptomech a významu fyzikálního vyšetření v situacích, kdy nejsou dostupné laboratorní či radiologické výsledky. Naučil jsem se jednodušší, avšak efektivní postupy při operacích, které mohou být užitečné v krizových situacích i v prostředí s omezenými zdroji. Získal jsem větší jistotu v komunikaci s pacienty a zdravotníky v cizím jazyce, ale také jsem si osvojil schopnost dorozumět se i tam, kde jazyková bariéra byla značná.

Stáž mi také ukázala, jak odlišná může být cesta lékaře za svou kariérou. V Etiopii lékaři čelí mnohem horším pracovním podmínkám, nižším platům a nižšímu společenskému postavení, přesto jsou odhodlaní a vytrvalí. Strávil jsem čas s mladými lékaři, kteří byli schopni věnovat veškerý svůj volný čas práci v nemocnici a studiu, protože věděli, že jejich znalosti a dovednosti mohou znamenat doslova život pacienta.

Osobně mě nejvíce obohatila zkušenost práce s lidmi jiné mentality a jiných priorit. Učil jsem se respektu k odlišným zvykům a postojům, ať už se týkaly víry, společenského postavení nebo pohledu na roli žen ve společnosti. Tato zkušenost mi pomohla uvědomit si, jak důležité je být otevřený a tolerantní vůči odlišnostem a umět pracovat v multikulturním prostředí.

Kulturní a osobní zkušenosti

Život v Addis Abebě pro mě byl velkou zkušeností. První dny jsem zažil kulturní šok – město bylo rušné, přeplněné, s nižší úrovní hygieny a s množstvím lidí bez domova, včetně dětí, které žebraly na ulicích. Ubytování jsme měli na koleji, kde nás žilo šest studentů medicíny v malých pokojích, které byly starší, a ne zcela komfortní. Hromadná doprava byla přeplněná a často nebezpečná kvůli krádežím, proto jsme využívali taxíky, vždy v doprovodu místních studentů.

Strava byla převážně lokální, založená na tradičním etiopském pokrmu injera a různých omáčkách. Bylo zajímavé poznat nejen chuť, ale i způsob stolování – jídlo se často jí rukama, což je spojeno s místní kulturou. Zároveň byla k dispozici i možnost ochutnat evropská jídla, ale největší zážitek pro mě bylo zkoušení lokální gastronomie. Bezpečnost v hlavním městě nebyla ideální, po setmění se nedoporučovalo vycházet ven. Přesto jsem měl pocit, že pod ochranou místních studentů, kteří nás provázeli, jsem byl v bezpečí.

Zajímavostí byla cenová politika – cizinci často platili vyšší ceny za zboží a služby než místní, což bylo někdy překvapivé, ale brzy jsem si na tuto realitu zvykl. Místní lidé, zejména lékaři a studenti v nemocnici, byli velmi přátelští a ochotní, což mi pomohlo překonat počáteční obavy.

Místní kultura mě fascinovala svou rozmanitostí. Spolužití různých náboženství

a kultur bylo pozoruhodně tolerantní. V restauracích byla například vždy k dispozici veganská verze jídel, což souvisí s častými půsty ortodoxních křesťanů. Cítil jsem se přijatý i přes odlišnost mého náboženství, což pro mě byla milá zkušenost. Měl jsem také možnost navštívit místní kostely, muzea, parky, a dokonce i oblast Arba Minch, kde jsem viděl nádhernou etiopskou přírodu, horskou vesnici a každodenní život lidí v odlehlých oblastech.

Závěr a doporučení

Stáž v Etiopii pro mě byla nejen profesní zkušeností, ale i životní lekcí. Ukázala mi, že i s minimem zdrojů se dá pracovat a pomáhat lidem, kteří to potřebují. Naučila mě vážit si dostupnosti péče, kterou máme v Evropě, a zároveň mi ukázala, že lékařská profese má obrovský význam právě tam, kde je dostupnost zdravotnictví omezená.

Moje doporučení pro ostatní studenty je nebát se a zkusit podobnou stáž v rozvojové zemi. Vystoupení z komfortní zóny má obrovský osobní přínos a otevírá nový pohled na medicínu i na život. Jsem připraven své zkušenosti dále sdílet, pomoci zájemcům s praktickými radami a motivovat je k tomu, aby se na podobnou cestu vydali. Myslím si, že právě tyto zkušenosti bourají předsudky a pomáhají nám chápat svět v jeho rozmanitosti.

Z profesního hlediska mě stáž motivovala více se zaměřovat na klinickou diagnostiku a nepodceňovat hodnotu anamnézy a fyzikálního vyšetření. Chci využít zkušenosti z Etiopie v dalším studiu a praxi a věnovat se i v budoucnu pomoci v rozvojových zemích. Finanční podpora nadace byla pro uskutečnění tohoto pobytu klíčová a jsem za ni nesmírně vděčný. Díky ní jsem mohl prožít měsíc, který mě obohatil po všech stránkách a který bude mít dlouhodobý vliv na mou profesní i osobní cestu.

Text byl redakčně upraven.

Aneta Kurfürstová

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraníční škola: Austa Hospital Sao Jose do Rio Preto, IFMSA, Brazílie

O Vaší nadaci jsem se dozvěděla přes svoji kamarádku a jsem jí za to dodnes moc vděčná, protože i díky ní jsem mohla vyjet na stáž. Požádala jsem Vaši nadaci o pomoc z finančních důvodů. Cena letenek do Brazílie byla nad moje finanční možnosti, proto si opravdu velice vážím Vaší pomoci. Sen vidět jiné zdravotnictví a kulturu v Brazílii byl mým cílem. Celý srpen jsem pobývala na klinické stáži v Brazílii ve městě São José do Rio Preto ve státě São Paulo. Stáž probíhala v nemocnici s názvem Austa Hospital na oddělení všeobecné chirurgie.

Jak jsem již zmínila, stáž jsem absolvovala ve městě São José do Rio Preto. Jedná se o osmé nejvyspělejší město v Brazílii. Moc dobře zde funguje zdravotnický sektor, což přitahuje pacienty i ze vzdálenějších oblastí kvůli specializované péči. Město je celkem bezpečné až na jeho severní část, o které mě místní varovali, abych zde rozhodně netrávila moc času. Jak jsem se dozvěděla od místních, tak na severu mají velké problémy s drogami a kvůli tomu také častá bodná napadení.

Doprava byla rozdílná oproti té naší. Jsou zvyklí všude jezdit autem, protože mají všechno dost daleko. Městská doprava tam skoro neexistuje.

Kvůli tomu jsem všude musela jezdit Uberem. Meziměstské autobusy mají, ale ne na takové úrovni a v dosta-
tečné kvalitě, jak jsme zvyklí u nás. Kvůli velkým vzdálenostem mají letiště skoro v každém městě a leteckou
dopravu hojně využívají.

Moje stáž byla pod záštitou organizace IFMSA. Jedná se o největší a nejstarší nezávislou mezinárodní
asociaci studentů medicíny. Probíhá po celém světě a sdružuje více než 130 zemí. Jejich hlavním cílem je
zprostředkování stáží a výměn studentů medicíny po celém světě. V každém státě podmínky pro udělení
stáže fungují trochu jinak. V Česku se musíme účastnit akcí souvisejících se zdravím, rovností anebo lidskými
právy. Za každou akci nebo činnost dostáváme body. Za nasbírané body si potom můžeme zažádat o za-
hraniční stáž, kdy se body mění podle krajiny. IFMSA nám potom přidělí jednu krajinu z našich vybraných.
Organizace poté zařídí ubytování, jedno jídlo denně a samotnou stáž za vstupní poplatek. Jelikož je IFMSA
organizace studentů, proto moji studenti, kteří mě měli na starost, byli z Faculdade de Medicina FACERES.
Jedná se o soukromou vysokou školu zaměřenou jen na obor Všeobecné lékařství. Těchto soukromých
medicin je v Brazílii opravdu hodně, protože státních je málo a je těžké se tam dostat. Oproti tomu v Česku
nemáme žádnou soukromou medicínu. Délka studia je jako u nás 6 let, ale výuka u nich probíhá trochu
jiným způsobem. Vyučují podle moderních metod aktivního učení, tedy učení skrze řešení problémů, což
má u nich podpořit reflexi, schopnost kritického myšlení a samostatnost ve studiu. Od pátého ročníku jsou
součástí státních nemocnic, ve kterých vlastně zastupují nedostatek doktorů. Dělají veškerou práci doktora
od odebrání anamnézy, určení diagnózy až po samotný zákrok a předepsání léků. Samozřejmě na danou
skupinu studentů dohlíží jeden doktor, ale většinu práce udělají studenti. V tomto městě se nachází ještě
jedna další medicína FAMERP, ale ta už je státní, což znamená, že je těžké se na ni dostat, ale její pověst
je špičková. Austa Hospital patří pod nemocnice, se kterými má FACERES smlouvu, proto jsem se tady
mohla zúčastnit stáže.

Austa Hospital je soukromá nemocnice založená v roce 1850. Soukromá nemocnice pro Brazílii znamená,
že její financování nespadá do SUS (Sistema Único de Saúde). SUS je univerzální zdravotní systém v Brazílii.
Každý občan Brazílie má přístup ke zdravotní péči zdarma. Jedná se o péči primární i komplexní, jako jsou
operace nebo transplantace. Ovšem v jiné nemocnici jsem se s tímto systémem setkala a mám z toho
smíšené pocity. Je celkem obtížné získat danou péči. Pro lékaře je složité dopracovat se k lékům kvůli nad-
měrné administrativě. Personál je velice zkušený, ale bohužel pracuje jen s omezeným vybavením, se starými
technologiemi a dlouhými čekacími dobami. Zdravotníci jsou však silně empatičtí a hledají všechny způsoby,
jak pacientům co nejvíce usnadnit život. Jsem moc vděčná za naše zdravotní pojištění a zdravotnické služby
„zdarma“, protože máme oproti Brazílii mnohem lepší a kvalitnější zdravotní péči. Bohatší Brazilci si mohou
platit další zdravotní pojištění, kterým jsou schopni pokrýt i náklady v soukromých nemocnicích, a celkově
si mohou dopřát kvalitnější zdravotní péči. Tohle jejich nad rámcové pojištění bych přirovnala k našemu
klasickému zdravotnímu pojištění. Zpět k Austa Hospital. Tato nemocnice má akreditaci ONA (Organização
Nacional de Acreditação) s nejvyšší úrovní v Brazílii. Jedná se o velice dobrou nemocnici se skvělými vý-
sledky. Bohužel tam tedy neplatí SUS, ale zdravotní péče se dá pokrýt nad rámcovým pojištěním nebo si
to pacient zaplatí takzvaně z vlastní kapsy. Jejich péče pokrývá dospělé, dětské i novorozenecké případy.
Obsahuje diagnostické centrum –endoskopie, kardiologie, zobrazovací techniky (CT, MRI, radiodiagnostika)
a další. Dále mají i onkologické centrum s multidisciplinárním týmem. Já jsem byla na oddělení všeobecné
chirurgie, konkrétně jen na operačních sálech. Sálů je zde 7 a v každém probíhají různorodé operace, což
pro mě byl šok, protože jsem z Česka zvyklá na rozdělení jako plastická chirurgie, kardiovaskulární chirurgie,
gynekologická chirurgie a tak dále, ale v této nemocnici to probíhá na jednom oddělení dohromady. Proto
jsem několikrát zažila, že v jednom sále byl císařský porod a hned ve vedlejším probíhala výměna kyčle. Pro
ně to ale nebylo nic neobvyklého, takže si myslím, že tímto způsobem to probíhá i na ostatních pracovištích.
Operace jsem bohužel mohla jen pozorovat a nemohla jsem se jich aktivně účastnit. Další fakt, který mě
zarazil, byl, že chirurgové ze svých soukromých klinik chodí operovat do soukromých nemocnic a neprovádějí
operace na svých klinikách, jak jsme u nás v Česku zvyklí. Na tento fakt jsem se samozřejmě zeptala a řekli
mi, že je to pro ně finančně výhodnější, protože nemusí obstarávat chod a personál operačního sálu, ale
o všechno se postará nemocnice a k nim poté jen pacient přijde na kontrolu na jejich kliniku. Díky tomuto
faktu jsem se dostala na soukromou kliniku plastického chirurga, který mi vše vysvětlil a ukázal mi chod
jeho kliniky. Po celém městě jsem vidala soukromé kliniky na každém rohu, až mi to přišlo přehnané, že se
všichni dokážou uživit.

Jelikož bych se po škole chtěla specializovat v oboru dermatovenerologie, poprosila jsem místní IFMSA tým
o pár dní na dermatologii. Bylo mi umožněno být dva dny na dermatologii a jeden den na plastické chirurgii
ve státní nemocnici, která byla pod taktovkou zdravotního pojištění SUS. Pro zdravotní péči si sem cho-
dili hlavně lidé z nižší sociální třídy. Lékaři ale ke všem přistupovali rovnoprávně a nikoho nezvýhodňovali.
Tohle je právě jedna z nemocnic, ve které pracují studenti, jak jsem již výše zmiňovala. Díky tomuto faktu
jsem se i já mohla podílet na chodu oddělení. Na dermatologii mě měla na starost úžasná paní doktorka
Thalita, která byla mezi studenty velice oblíbená díky svému přístupu k nim a k pacientům ataky díky svým
znalostem. I když neuměla moc anglicky, snažila se mi věci překládat a já jsem naštěstí názvům diagnóz
rozuměla, protože zní stejně jako v latině. Jelikož pacientů bylo hodně a času málo, neměla vždy čas mluvit
jen se mnou, proto si na mě po konci ordinační doby vždy udělala chvilku a každý případ mi zvlášť vysvětlila.
Tohle pro mě bylo hodně přínosné a jejího přístupu ke mně si moc cením. Dodnes jsme v kontaktu a já se
jí nebojím s čímkoliv ozvat.

Mým největším zážitkem bylo provádění malých chirurgických zákroků. V Česku bohužel k těmto věcem
studenty nepouštějí. Měla jsem možnost odstraňovat malé kožní výrůstky a potom rány i zašít. Když jsem
tohle měla poprvé udělat na živém pacientovi, hrozně se mi klepaly ruce a byla jsem nervózní, ale po více
pacientech jsem se už cítila víc sebevědomě. Na plastické chirurgii jsem pod vedením skvělého doktora Filipa
prováděla již větší zákroky. Všechno bylo bohužel za ztížených podmínek jejich zdravotního systému. Měla
jsem možnost odstranit větší cysty a potom zrekonstruovat jizvy na hrudníku. Byl to pro mě skvělý zážitek
a budu si ho navždy pamatovat. Je mi líto, že nic takového nejde dělat u nás v Česku, protože si myslím,
že by nám to do praxe výrazně prospělo.

Výše jsem již zmínila jazyk. Jejich národním jazykem je portugálština. Ve školách je vyučována angličtina,
ale jen na velmi slabé úrovni, proto valná většina lidí anglicky nerozumí nic. Někteří doktoři uměli pár slov
anglicky, za což jsem byla moc vděčná. Já jsem uměla před přiletem na oplátku pár slov portugalsky, ale
nebylo to nejlepší. V praxi jsem si jazyk hodně zdokonalila a troufám si říct, že kdybych tam byla delší dobu,
uměla bych se už porozumět základní portugálštinou. Když doktoři, zdravotnický personál a ostatní lidé,
které jsem potkávala, neuměli anglicky, používala jsem překladač a nebyl s tím žádný problém. Každý se mi
snažil vždy pomoci. Co mě ale překvapilo, bylo, že ani lidé v mém věku neuměli anglicky, byli ale taky moc
milí, a i s nimi jsem použila překladač, když bylo potřeba.

Musím říct, že jsem nabyla opravdu neskutečné odborné znalosti za ty tři dny ve státní nemocnici, a to jak
teoretické, tak hlavně ty praktické. Budu se snažit i nadále zdokonalovat ve svých praktických schopnos-
tech, ale tentokrát u nás ne na člověku, ale na maketě. Co se týče rozdílů ve zdravotnictví, tak o tom jsem
již psala výše, ale jen bych uvedla, že jsem opravdu vděčná za naše zdravotnictví a jeho vyspělost. Systém
SUS je skvělý pro chudší lidi, ale bohužel ta čekací doba je opravdu dlouhá. Jen na výsledky biopsie si
člověk počká minimálně tři měsíce.

Co mě ale překvapilo na dlouhé čekací době, byli pacienti. Seděli a čekali v čekárně dlouhé hodiny, a i přes-
to vešli do ordinace vysmátí a moc vděční za poskytnutou pomoc. Za moji dobu jsem neslyšela nikoho si
stěžovat. To se mi na nich moc líbilo. Všude, kde teď chodím, chválím naši českou zdravotní péči a snažím
se okolí vysvětlovat, že by se měli chovat k doktorům s větší úctou a být vděčnější. Mezioborová komuni-
kace probíhala spíše po známostech. Pokud měl doktor známého jiného doktora, nebyl problém mu vyřídit
prohlídku hned na další den, jinak tam zase byla několikaměsíční čekací doba.

Rozdíl u pacientů na dermatologii oproti Česku jsem zaznamenala pomocí problémů, se kterými přicházeli.
Brazilští pacienti si hodně vážili svého vzhledu, proto nejčastěji chodili s prosbou o odstranění znamének.
Kvůli sluníčku, které tam mají silně po celý rok, těch znamének a útvarů měli mnohem víc než u nás. Byla
tam proto také bohužel vyšší prevalence melanomu. Mezi oblíbené zákroky Brazilců patří tedy hlavně ty
estetické, a to málo i více invazivní úpravy obličeje, plastická operace nosu, poprsí či hýždí. Těhotné ženy
mají možnost si v soukromé nemocnici zvolit mezi přirozeným a císařským porodem. Většina z nich volí ten
císařský. Berou to hodně vážně, proto si často na operační sál přivolají i fotografa a kameramana.

Další rozdíl oproti Česku byla míra dodržování hygieny v nemocnicích. Na operační sály si mohl člověk ne-
chat své oblečení a boty a na to si obléct nemocniční scrubs. V Česku můžeme mít oblečené jediné sálové
scrubs a speciální sálové boty. Celkově se hygienu snažili na sálech dodržovat, ale jejich přístup byl laxnější.

Na operačních sálech byla uvolněná atmosféra. Doktoři se mezi sebou smáli a nikdo na mě nebyl protivný, jak jsem tomu bohužel zvyklá na českých operačních sálech. Brazilci jsou moc milí lidé. Když zjistili, že jsem cizinka, hned se jim rozzářily oči, chtěli být kamarádi a se vším mi pomáhali. Za tento jejich přístup jsem byla moc vděčná, protože orientovat se v novém prostředí bylo pro mě ze začátku složité a stresující. U místních obyvatel je zvykem všude chodit pozdě, takže jsem skvěle zapadla, a dokonce jsem občas byla na místech i první, a to by se mi v Česku nikdy nestalo. Díky skvělým lidem jsem se dokázala rychle adaptovat. Po prvních dnech jsem neměla problém objednat si jídlo v portugalstině nebo se zeptat na základní informace v nemocnici. Lidé se na mě totiž hned usmívali, takže všechný stres ze mě opadl.

Poznala jsem v Brazílii spoustu skvělých lidí a trůfám si říct, že kamarádů na celý život. Ukázali mi jejich oblíbená a známá místa ve městě. Trávili jsme spolu spoustu času hlavně u jídla, to pro mě ale byla výzva. V Brazílii milují maso a já jsem vegetariánka. Jejich pokrmy tedy sestávají ze všech druhů masa, hodně rýže, zeleniny a něčeho strašně sladkého na závěr. Já jsem se tedy ochudila o to maso. Tato stáž mě velmi ovlivnila ve více směrech a dala mi strašně moc motivace stát se dobrým lékařem, a hlavně dokončit školu. Uvědomila jsem si, že pomáhat jen tak bez očekávání odměny je krásné a že ta odměna je samotná pomoc ostatním. Rozhodně si vážím jejich empatie, pozitivního přístupu k životu, vlídného chování k ostatním lidem a spousty dalších hezkých vlastností. Myslím si, že i předtím jsem se ke všem chovala s úctou a oporou, ale ne vždy se to setkalo s kladným ohlasem. Teď ale vím, že v příjemném vystupování chci pokračovat a nenechám si zkazit svoji povahu zlými lidmi. Na doktorech jsem si všimla, jak k pacientům přistupují obětavě, s velkou trpělivostí a rovnocenně. Tohle si budu prosazovat i ve svém budoucím povolání. Stáž mi pomohla nahlížet na naše zdravotnictví s větší nadějí. Jsem moc vděčná, že žiji v České republice a mám takové možnosti, jaké mám. Uvědomila jsem si také, co všechno mám, a často to беру jako samozřejmost, ale ono to tak není všude a rozhodně si všeho více vážím. Moje začátky v Brazílii byly trochu těžší, protože jsem měla problémy s ubytováním a komunikací s místním IFMSA týmem. Nechci se o tom ale složitě rozepisovat, protože nakonec jsem potkala tým úžasných lidí, kteří se mi snažili stáž co nejvíc zpříjemnit. Díky veškeré pomoci stáž dokonce hodnotím velmi kladně, беру to jako úžasnou a nezapomenutelnou zkušenost do života. Je to pro mě něco, o čem mluvím se svým okolím, snažím se vyvracet mýty o Brazílii a podporuji všechny, aby někdy Brazílii navštívili. Sama se chci určitě vrátit, sice ne na stáž, ale chci navštívit nová místa a vidět znovu své kamarády. Brazílie je rozhodně země, která má co nabídnout a má lidi, od kterých je se co učit.

Na závěr bych Vám, vážená nadace, chtěla upřímně poděkovat za velkorysou podporu, kterou jste mi poskytli formou finančního příspěvku na mou zahraniční stáž v Austa Hospital ve městě São José do Rio Preto v Brazílii. Díky Vaší finanční podpoře jsem měla možnost nejen rozšířit své odborné znalosti a klinické dovednosti, ale také se osobně a profesně posunout jako

člověk v prostředí, které mi bylo kulturně i medicínsky cizí. Vaše podpora mi umožnila nahlédnout do jiného systému výuky, provozu nemocnice, chodu ordinací, a hlavně jsem díky Vám poznala kamarády na celý život. Vaše podpora na první pohled možná vypadá jen jako finanční zajištění, ale pro mě znamenala mnohem víc, a to hlavně vyjádření důvěry, která mě motivovala k maximálnímu nasazení, které mně přetrvává i po návratu zpět domů. Vážím si toho, že jste se rozhodli právě do mě investovat, a budu se i nadále snažit, aby Vaše investice měla smysl, a to jak pro mě, tak pro pacienty, kterým budu jednou pomáhat. Prosím, pokračujte i nadále v tom, co děláte, protože to, jak jste kladně dokázali změnit život mně, bych přála i dalším studentům. Ještě jednou Vám mnohokrát děkuji za podporu a důvěru. S hlubokým respektem a vděčností, Aneta Kurfürstová

Text byl redakčně upraven.

Eliška Minářová

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraníční škola: Chang Gung Memorial Hospital, plastická chirurgie, Taiwan

V období od 1. srpna do 31. srpna 2025 jsem měla jedinečnou příležitost absolvovat odbornou klinickou stáž na oddělení plastické chirurgie v nemocnici Linkou Chang Gung Memorial Hospital na Taiwanu. Pobyt byl zprostředkován prostřednictvím organizace IFMSA a pro mě znamenal zásadní krok v profesním i osobním rozvoji. Byla to zkušenost, kterou bych bez podpory Vaší nadace nemohla uskutečnit, a proto si ji nesmírně vážím.

Už samotné prostředí, do kterého jsem přijela, bylo obdivuhodné. Nemocnice Chang Gung patří mezi největší zdravotnická zařízení na světě – disponuje přibližně čtyřmi tisíci lůžky a podle tohoto parametru je dokonce čtvrtou největší nemocnicí na světě. Její pověst je pevně spojena se špičkovou plastickou rekonstrukční chirurgií. Lékaři z různých koutů světa sem přijíždějí proto, aby se zde vzdělávali a osvojili si nejmodernější chirurgické postupy. Pro mě osobně bylo nesmírně inspirující pozorovat, jak se zde spojuje obrovská kapacita nemocnice s důrazem na preciznost a kvalitu péče o jednotlivé pacienty.

Spektrum výkonů a jejich množství byly skutečně dechberoucí. Jen oddělení plastické chirurgie využívalo denně kolem patnácti operačních sálů, což je číslo, které si člověk jen těžko dokáže představit, dokud to nezažije na vlastní oči. Tato intenzita práce mi umožnila během krátké doby vidět nepřeberné množství výkonů.

Plastická chirurgie v Chang Gung je organizována do několika pododdělení – mikrochirurgie, kraniofaciální chirurgie, obecná plastická chirurgie, chirurgie ruky a péče o popáleniny + chronické rány. Na základě svého zájmu jsem byla zařazena na oddělení mikrochirurgie, které mě od samého začátku fascinovalo hlavně svou technickou náročností a obrovským potenciálem pro obnovu funkce a kvality života pacientů.

První dva týdny mé stáže jsem měla možnost být pod vedením doktora Johnnyho Lu, renomovaného mikrochirurga specializujícího se na periferní nervový systém. Velmi si vážím toho, že mi věnoval čas a umožnil mi nahlédnout do své každodenní práce. Podle jeho rozvrhu jsem s ním čtyři dny v týdnu trávila na operačním

sále a čtvrtek pak na ambulanci. Současně mi však byla ponechána možnost navštěvovat i jiné operační sály podle toho, co mě zajímalo, takže jsem nakonec viděla velmi pestrou škálu výkonů.

Významnou část pacientů doktora Lu tvořili lidé po úrazech brachiálního plexu, většinou následkem dopravních nehod na skútrech či motocyklech, které jsou na Taiwanu velmi častým dopravním prostředkem. Překvapilo mě, jak vysoká je incidence těchto poranění, neboť v České republice jsem se s touto problematikou dosud nesetkala. Viděla jsem nejméně pět těchto operací, přičemž žádná z nich nebyla stejná – každý zákrok byl individuálně přizpůsoben konkrétnímu pacientovi, jeho potřebám a možnostem. Byla jsem ohromena komplexností celého procesu. Klinické zlepšení po těchto výkonech nastává obvykle až v horizontu jednoho až dvou let, což vyžaduje od lékařů i pacientů velkou dávku trpělivosti a vytrvalosti. Díky tomu, že jsem měla možnost vidět pacienty nejen při operaci, ale také v různých fázích rekonvalescence na ambulanci, jsem získala hlubší pochopení celé problematiky – od počátečního traumatu, přes chirurgické řešení až po postupné zotavování.

K nejsilnějším zážitkům mé stáže patřil bezesporu výkon, při němž byl pacientovi přenesen musculus gracilis z vnitřní strany stehna do oblasti předloktí, aby zde nahradil ztracenou funkci ohybačů ruky. Tento zákrok byl nutný poté, co u pacienta došlo k odumření svalů v důsledku komplikovaného úrazu v oblasti lokte. Bylo fascinující sledovat, jak je možné využít vlastní tkáň pacienta a přizpůsobit ji nové funkci. Tento případ na mě udělal obrovský dojem a stal se pro mě symbolem toho, co vše moderní rekonstrukční chirurgie dokáže.

Každodenní součástí programu byly také rozsáhlé rekonstrukční operace v oblasti hlavy a krku. Vzhledem k vyššímu výskytu nádorů v ORL oblasti u asijské populace je právě tato část chirurgie na Taiwanu velmi rozvinutá. Velmi častým výkonem byla například rekonstrukce čelisti pomocí tzv. fibula flapu – volného osteo-kutánního laloku z bérce, ze kterého je možné vymodelovat novou čelist po její resekci. Byla jsem nadšená, že jsem mohla tyto výkony sledovat přímo u zdroje, v nemocnici, která je v tomto oboru světovou špičkou.

Druhou polovinu stáže jsem absolvovala pod vedením doktorky Laury Chia Fang Chen, specialistky na rekonstrukce prsou a perinea. Měla jsem možnost sledovat široké spektrum výkonů, přičemž nejzajímavější z nich byla rekonstrukce prsu pomocí „PAP flapu“ u mladé pacientky po totální mastektomii z onkologických důvodů. Tato operace mi umožnila detailněji porozumět technice přenosu autologní tkáně z posteromediální části stehna do oblasti hrudníku a seznámit se s jejími výhodami, limitacemi a variacemi v klinické praxi.

Součástí programu byly rovněž pravidelné odborné semináře, konané každé úterý a středu ráno kompletně celé v anglickém jazyce. Úterní semináře se zaměřovaly na retrospektivní analýzu komplikovaných případů z uplynulého týdne, středeční pak na aktuální poznatky a novinky v oboru plastické chirurgie. Z odborného hlediska pro mě byl nejpřínosnější seminář profesora Weie, věnovaný problematice přenosu prstů z nohy na ruku, který přinesl komplexní přehled indikací, technických aspektů i dlouhodobých výsledků těchto náročných rekonstrukčních výkonů.

Velkou předností stáže byla vysoká úroveň angličtiny u místních lékařů a prostředí obecně. Jak jsem již zmínila, ranní semináře probíhaly výhradně v anglickém jazyce a také zdravotní dokumentace v nemocničním systému byla vedena v angličtině. Díky tomu jsem měla možnost plnohodnotně sledovat jednotlivé případy i diskuse o nich. Významně k tomu přispívala i přítomnost velkého počtu zahraničních lékařů, zejména z Austrálie, Velké Británie a Spojených států. Tato mezinárodní atmosféra mi umožnila nejen bezprostřední orientaci v odborném dění, ale zároveň posílila mé jazykové a komunikační kompetence v medicínském prostředí, což považuji za jeden z důležitých přínosů stáže.

Určité překvapení pro mě představoval rozdíl v přístupu k zapojení studentů do operační praxe. Na taiwanských klinikách totiž není obvyklé, aby studenti asistovali u výkonů v takové míře, jak je tomu v České republice, a jejich role je spíše pozorovatelská. Přesto jsem měla možnost se třikrát aktivně zapojit, přimísit se k operaci a podílet se na jejím průběhu. V rámci těchto výkonů jsem také samostatně uzavírala odběrová místa po volném laloku či nervovém štěpu. Tyto zkušenosti pro mě představovaly důležitou příležitost ověřit si praktické dovednosti v prostředí s odlišným přístupem k výuce.

Rozdíly oproti České republice byly patrné v celé řadě oblastí. Již samotné prostředí operačních sálů se lišilo – teplota se zde udržovala kolem 10 °C, což je výrazně nižší než na našich nemocničních pracovištích. Odlišnosti byly zřejmé i v používání operačních setů: zatímco v ČR je standardem jednorázový materiál, na

Taiwanu se běžně využívalo látkové rouškování a empiry určené k opakovanému použití. Výrazný rozdíl jsem zaznamenala také v dostupnosti moderních technologií. Zatímco na Klinice plastické chirurgie FN Královské Vinohrady je k dispozici pouze jeden operační mikroskop, v nemocnici Chang Gung jich bylo běžně využíváno přibližně deset.

Zásadnější rozdíly se projevily i v samotném operačním přístupu a v rozhodovacích procesech. Pacienti zde podstupovali výkony často přesahující deset hodin celkové anestezie, a to i ve velmi pokročilém věku nebo v terminálních stádiích závažného onemocnění. V kontrastu s českou praxí, kde je kladen stále větší důraz na paliativní přístup a pečlivé zhodnocení celkového přínosu výkonu pro pacienta, na Taiwanu převládalo spíše kurativní smýšlení, a to i u vysoce rizikových nemocných. Tyto rozdíly odrážejí nejen odlišnou klinickou tradici, ale také širší kulturní kontext poskytování zdravotní péče.

Vzhledem k časové náročnosti operačního programu, kdy jsem v nemocnici často trávila i více než deset hodin denně, jsem velmi ocenila možnost ubytování přímo na koleji v bezprostřední blízkosti areálu. Kolej byla moderně vybavena a poskytovala vhodné zázemí pro dlouhodobý pobyt. Na jednom pokoji bydleli čtyři studenti/lékaři; v mém případě jsem pokoj sdílela s jednou studentkou z České republiky a dvěma studentkami z Číny. Každá z nás měla k dispozici vlastní pracovní stůl a dostatečně prostornou skříň, což vytvářelo komfortní podmínky jak pro studium, tak pro odpočinek.

Společné aktivity mimo nemocnici – ať už šlo o společné večeře nebo víkendové výlety – nám poskytly nejen příležitost poznávat krásy Taiwanu, ale také navzájem své tradice a životní přístupy. Tyto zkušenosti přispěly k navázání přátelství, která, věřím, budou pokračovat i v budoucnu.

Vedle těchto výrazných zkušeností mě zaujala také řada drobných kulturních odlišností. Překvapením pro mě byla například téměř úplná absence odpadkových košů na veřejných prostranstvích, které se objevují pouze na některých nádražích či ve vybraných budovách. Neobvyklé pro mě bylo také to, že v městské hromadné dopravě není dovoleno jíst ani pít a že voda z kohoutku není vhodná k přímé konzumaci. Naopak velmi pozitivní dojem ve mně zanechala disciplína a ohleduplnost obyvatel při čekání na veřejnou dopravu, kdy se lidé automaticky řadí do organizovaných, hadovitě uspořádaných front.

Tyto zkušenosti pro mě představovaly důležitou připomínku toho, jak úzce jsou kulturní návyky i praktické aspekty každodenního života spojené s historickým vývojem, přírodními podmínkami i společenskou mentalitou.

Stáž na Taiwanu pro mě nebyla pouze odbornou zkušeností, ale také významným životním milníkem. Každý den strávený na oddělení plastické chirurgie mi ukázal, jak široké možnosti nabízí moderní medicína a jak zásadní roli v ní hraje preciznost, vytrvalost a týmová spolupráce. Měla jsem příležitost sledovat nejnovější chirurgické postupy v prostředí, které je považováno za jedno z nejvýznamnějších center rekonstrukční chirurgie na světě. Tato zkušenost mě utvrdila ve správnosti volby mého oboru a zároveň mě motivovala k intenzivnímu samostudiu i v období, než budu mít možnost aktivně působit v klinické praxi.

Kromě odborného rozměru jsem si odnesla i hlubší uvědomění toho, co znamená být lékařem v různých kulturních a společenských podmínkách. Překvapila mě odlišná filozofie taiwanské medicíny, která často volí radikální a časově náročné postupy i u pacientů, u nichž bychom v České republice zvažovali spíše paliativní přístup. Bylo pro mě cenné vidět, jak zásadní vliv mají kulturní tradice a očekávání společnosti na rozhodovací procesy v medicíně. Věřím, že tato zkušenost mi pomůže být v budoucnu otevřenější a empatičtější při komunikaci s pacienty i kolegy, kteří mohou mít jiný pohled na léčbu a na to, co pro ně znamená kvalita života.

Velkým přínosem pro mě byla i jazyková stránka pobytu. Neustálý kontakt s angličtinou v odborném i neformálním prostředí mi dodal jistotu a rozšířil mé komunikační dovednosti v medicínské terminologii. Současně jsem se naučila, jak efektivně komunikovat v mezinárodním prostředí, kde se setkávají rozdílné profesní i kulturní přístupy. Tuto kompetenci považuji za klíčovou pro budoucnost, neboť medicína je stále více globálně propojená a spolupráce napříč státy je nezbytná.

Neméně důležité pro mě bylo i osobní obohacení. Pobyt na Taiwanu mě naučil větší samostatnosti, schopnosti přizpůsobit se novým podmínkám a flexibilně reagovat na nečekané situace, ať už šlo o adaptaci na odlišné klima, kulturní zvyklosti nebo setkání s přírodními jevy, které u nás běžně nezažíváme. Vytvořená přátelství s kolegy z různých zemí jsou pro mě cennou připomínkou toho, že medicína je univerzální jazyk, který spojuje lidi napříč státy.

Zkušenosti, které jsem na Taiwanu získala, si odnáším nejen jako cenné vzpomínky, ale především jako inspiraci pro svou další profesní cestu. Věřím, že mnohé principy, které jsem měla možnost sledovat, mohou být inspirací i pro naše pracoviště. Do budoucna bych si velmi přála účastnit se dalších zahraničních stáží a odborných kongresů. Považuji za mimořádně důležité udržovat kontakt s moderními technikami, které jsou v zahraničí již běžně využívány, a přispívat k jejich přenosu do české medicíny.

Současně jsem si potvrdila, že plastická chirurgie je obor, ve kterém chci v budoucnu působit a dále se odborně rozvíjet. Stáž pro mě byla důležitým krokem k tomu, abych si uvědomila, jak široké a smysluplné možnosti tato specializace nabízí – od navracení základních funkcí až po zásadní zlepšení kvality života pacientů.

Na závěr bych chtěla ještě jednou vyjádřit upřímné poděkování nadaci, která mi tuto cestu umožnila. Bez její podpory by pro mě stáž v tak vzdálené zemi nebyla realizovatelná. Vážím si důvěry, kterou mi poskytla, a věřím, že poznatky, které jsem díky této příležitosti získala, zužitkuji v dalším profesním i osobním rozvoji.

Text byl redakčně upraven.

Daniel Pick

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraníční škola: University of Zimbabwe, Bachelor of Medicine and Bachelor of Surgery, Zimbabwe

Úvod

O možnosti absolvovat zahraniční stáž jsem se dozvěděl prostřednictvím studentské organizace IFMSA, která dlouhodobě podporuje studenty medicíny v získávání zkušeností v zahraničí. Díky finanční podpoře Nadace pro rozvoj vzdělání jsem mohl tuto stáž uskutečnit, za což jsem velmi vděčný. Bez této podpory by pro mě nebylo možné strávit několik týdnů na pediatrickém oddělení v Zimbabwe.

Průběh stáže

Stáž probíhala v období od 1. září do 28. září 2025 v Harare, v nemocnici Harare Central Hospital, která je jedním z hlavních pediatrických center v zemi, a Parirenyatwa Group of Hospitals, která je největší nemocnicí v Zimbabwe. Já jsem byl zapsán do Group 6, což je poslední ročník medicíny. Denní program byl pečlivě strukturován: skoro každý den jsme byli na jiném oddělení. Některé dny jsme měli odborné semináře a přednášky na různá klinická i praktická témata z pediatrie. Během vizit jsem měl možnost sledovat diagnostický proces, diskutovat o různých přístupech k léčbě a sledovat, jak lékaři přijímají rozhodnutí i v prostředí, kde nejsou vždy dostupné laboratorní a zobrazovací metody. Pozoroval jsem, jak se využívá fyzikální vyšetření, pečlivá anamnéza a klinický úsudek, což jsou dovednosti, které v rozvinutých zemích často ustupují moderní technice.

První týden jsem navštěvoval neonatologii, kde jsem měl možnost vyšetřovat HIV pozitivní novorozence, což bylo velmi přínosné, neboť v českém prostředí nenarazím na takový případ z důvodu povinného screeningového programu.

Součástí stáže byla i návštěva operačních sálů, kde jsme sledovali různé zákroky a v některých případech byli připraveni asistovat. Viděl jsem operace na pediatrické chirurgii, urgentním příjmu a dalších odděleních nemocnice. Odpoledne jsme se často dobrovolně účastnili práce na oddělení novorozenců, kde jsme se setkávali s pacienty trpícími vrozenými vadami nebo onemocněními, která se v Evropě diagnostikují v raném stadiu díky screeningovým programům.

Během stáže jsem byl svědkem případů, které by v České republice byly neobvyklé – děti s pokročilými nádorovými onemocněními, nedostatečně léčené infekce nebo komplikace způsobené opožděným přístupem ke zdravotní péči. Děti s podvýživou a křivici taktéž člověk nevidí v českém prostředí. Tato zkušenost mi ukázala, že i s minimem moderní techniky je možné poskytnout život zachraňující péči, pokud lékař dokáže improvizovat a využít své klinické znalosti.

Přínos stáže

Odborně jsem získal lepší orientaci v klinických projevech nemocí a pochopení významu pečlivého fyzikálního vyšetření. Naučil jsem se jednoduché, ale účinné postupy, které jsou často používány v podmínkách s omezenými zdroji.

Získal jsem také větší jistotu v komunikaci s pacienty a zdravotnickým personálem v prostředí, kde jazyková bariéra byla často výrazná. Viděl jsem, jak odlišně funguje zdravotnický systém a jak jsou lékaři rozhodnutí pracovat i přes nižší platy, omezené vybavení a vysokou pracovní zátěž.

Osobně mě nejvíce obohatila zkušenost práce s lidmi jiné mentality a odlišného společenského zázemí. Učil jsem se respektu k tradicím, zvyklostem a odlišným pohledům na roli zdravotníků i pacientů. Tato zkušenost mi pomohla uvědomit si význam otevřenosti, tolerance a schopnosti spolupracovat v multikulturním prostředí.

Kulturní a osobní zkušenosti

Život v Harare byl pro mě velkou zkušeností. První dny jsem zažil kulturní šok – město bylo rušné, přeplněné a s odlišnými hygienickými standardy než v České republice. Ubytovaní bylo zajištěno v koleji, kde jsem sdílel malý pokoj s místním studentem. Bydlel jsem nedaleko nemocnice, takže jsem chodil velmi často pěšky, anebo jsem využíval autobus pro studenty.

Strava byla převážně lokální a zahrnovala tradiční zimbabwské pokrmy. Bylo zajímavé poznávat nejen chuť jídel, ale i kulturní zvyky při stolování. Zároveň byla k dispozici možnost ochutnat evropská jídla, ale největší zážitek představovalo poznávání místní gastronomie a příležitost ochutnat autentické recepty.

Závěr

Stáž v Zimbabwe pro mě byla nejen profesní zkušeností, ale i životní lekcí. Ukázala mi, že i v prostředí s omezenými zdroji je možné efektivně pomáhat lidem a že znalosti a kreativita lékaře mohou doslova zachraňovat životy.

Doporučuji podobnou stáž všem studentům medicíny, kteří chtějí získat zkušenosti mimo Evropu a vystoupit z komfortní zóny. Tyto zkušenosti nejen rozšiřují odborné schopnosti, ale také přinášejí hlubší porozumění kulturním a společenským rozdílům, což je zásadní pro práci v multikulturním prostředí.

Finanční podpora nadace byla klíčová pro uskutečnění stáže a umožnila mi získat zkušenosti, které budou mít dlouhodobý vliv na můj profesní i osobní rozvoj.

Text byl redakčně upraven.

Adéla Vodvářková

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 1. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: China Medical University Hospital, Dermatology, Čína

V srpnu 2025 jsem absolvovala měsíční klinickou stáž v tchajwanském Tchaj-čungu v China Medical University Hospital, která je součástí stejnojmenné prestižní soukromé univerzity. Moje stáž probíhala na oddělení dermatologie, pro kterou jsem se nadchla dávno před nástupem na svoji univerzitu, nicméně stáž na tomto oddělení v rámci studia mě akorát utvrdila v tom, že je to obor, kterému bych se chtěla v budoucnu věnovat.

Stáž mi byla zprostředkována díky členství v IFMSA – International Federation of Medical Students' Associations. Jedná se o studentskou organizaci spojující mediky napříč celým světem. Díky uzavřeným smlouvám mezi jednotlivými státy mají studenti medicíny tedy možnost vycestovat do různých destinací a zároveň spojit příjemné s užitečným v podobě cestování ve volných chvílích po skončení pracovní doby. Pro možnost účasti v tomto programu se musí medicí podílet na různých akcích a aktivitách v průběhu studia, za něž jsou následně odměňováni určitým počtem bodů. Na výběr je z mnoha projektů, někdo se najde ve výuce první pomoci, jiní chodí do školek za dětmi s plyšovým medvědem a tím odbourávají u dětí strach z bílých plášťů, nebo v doučování mladších kolegů. Pokud je student aktivní i v mimoškolních aktivitách, například v dobrovolnictví, výuce na fakultě nebo neplacené stáži v nemocnici, ani v těchto případech ho získání bodů nemine. Zároveň platí, že čím více bodů student získá, tím větší pravděpodobnost pro přiřazení vysněného státu pro stáž má. Mezi populární státy patří zejména oblast východní Asie, jako je právě Tchaj-wan, Thajsko, Čína, Japonsko a Jižní Korea. Tyto země jsou zároveň velmi atraktivní právě pro studium dermatologie vzhledem k tomu, že Asiaté dbají na důslednou péči o pleť, proto jsem ve svém výběru vůbec neváhala.

Pro přijetí na klinickou stáž na Tchaj-wanu byl podmínkou ukončený alespoň čtvrtý ročník studia, pro nás první klinický rok. To je totiž čas, kdy se místní studenti poprvé setkávají s nemocničním prostředím a začínají jim klinická výuka na odděleních. Na Tchaj-wanu je standardní délka studia oboru všeobecného lékařství stejná jako v České republice, tedy šest let. Po vystudování jsou novopečení lékaři povinni pokračovat ještě dvouletým postgraduálním studiem, v rámci kterého ale působí během dne jako všeobecní lékaři a zbytek času stážují na různých odděleních. Bez absolvování tohoto programu nemohou vykonávat své povolání. Tento program byl zaveden v době, kdy poprvé v plné síle na Tchaj-wanu propukl virus SARS a místní zdravotnictví nemělo dostatek lékařů v první linii, kteří by byli všestranní a dokázali se plně postarat o nemocné.

Již před příjezdem jsem byla srozuměna s tím, že se jedná pouze o takzvaný „observership“, tudíž jsem předem věděla, že nebudu připuštěna k zákrokům, i když si troufám říct, že vše, co jsem viděla v praxi, nás naši lékaři nechávají vykonávat pod dozorem nebo s asistencí běžně a očekávají od nás iniciativu již v průběhu studia. Později mi však bylo vysvětleno, že místní ošetřující lékaři bývají často žalováni za neposkytnutí péče na nejvyšší možné úrovni, na kterou mají pacienti nárok, protože nechají zákrok odvést pouze studentem, i když pracuje pod dozorem.

Ihned po příchodu do nemocnice bylo vše perfektně zorganizováno, obdržela jsem jmenovku a byla odvedena pracovníkem studijního oddělení na výše zmiňovanou dermatologii, která kupodivu nebyla zrovna dvakrát velká, jak jsem očekávala, vzhledem k tomu, že tu ordinují opravdové kapacity ve svém oboru. Skládala se z celkem šesti malých místností. Ve dvou ambulancích probíhaly konzultace a kontroly, jeden lokální sálek byl určený pro odběr biopsií a excizií a tři malé místůstky sloužily pro kryoterapii, fototerapii a vytahování stehů

po excizích. Já jsem byla první den přiřazena do všeobecné ambulance, kde jsem měla příležitost pozorovat velmi zkušeného profesora, který během jednoho ordinčního dne ošetřil přes 100 pacientů. Standardně je při dermatologickém vyšetření známének zapotřebí dermatoskop, pan profesor se ale vždy pouze podíval a správně určil diagnózu, aniž by ho využil. Pracovní doba byla každý den od 8:30 do 17:00 s hodinovou pauzou na oběd, v rámci které jsem měla prostor na dotazy a případnou konzultaci případů, které jsem mohla vidět. Výjimkou byla páteční rána, která pro toto oddělení začínala o hodinu dříve. Tato hodina navíc byla využita k prezentaci různých lékařských zpracovaných témat týkajících se dermatologických onemocnění. Semináře obvykle vedli ve vlastním jazyce, mandarínštině, protože ale byli velmi ohleduplní, veškeré následující byly po dobu mého pobytu v angličtině, se kterou to však nebylo vždy nejideálnější, ba naopak.

Poměrně velkým problémem, který jsem vyzorovala během prvních pár okamžiků, byla právě jazyková bariéra. Místní starší profesori neovládali cizí jazyk na komunikativní úrovni, tudíž občas bylo nutné si dopomoci překladatelem a umělou inteligencí. Měla jsem však velké štěstí, protože současně se mnou na oddělení stážovali i postgraduální lékaři, kteří mi problémy v komunikaci usnadňovali okamžitým překládáním rozhovorů mezi pacientem a lékařem, a čemu jsem nerozuměla, to objasnili. Také mě nechávali připravovat potřebný materiál před výkony a opět vše pečlivě vysvětlovali. Vzhledem k obrovskému počtu pacientů denně ale nebylo možné jednotlivé případy probírat přímo s ošetřujícími lékaři, vždy bylo nutné si poznamenat ty nejzapeklitější a ty následně ve volném čase probrat, bohužel nikdy nezbyl čas na všechny, dveře se v ambulanci doslova nezastavily a pacienti sotva dosedli na židli, už měli diagnózu a zase se zvedali.

Součástí nemocnice, avšak ne dermatologie, bylo oddělení plastické chirurgie a estetické dermatologie, to byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem si právě tuto nemocnici vybrala. Ve své praxi se chci věnovat nejen všeobecné dermatologii, ale i estetické medicíně, které jdou ruku v ruce. Vzhledem k tomu, že právě estetická dermatologie zažívá v poslední době velký rozkvět, v České republice bohužel nic jako stáže neexistuje z důvodu velké konkurence, proto jsem byla nadšená, když mi sami od sebe po této mojí zmínce nabídli možnost stáže i tam, což mi stáž mnohokrát zpříjemnilo. Tím, že se jednalo o soukromý sektor, všechny zákroky si pacienti hradili sami a jednalo se primárně o aplikace neuromodulátoru botulotoxinu a laserové terapie akné, jizev a odstranění znamének.

Co vnímám jako velké plus a obrovskou výhodu pro lékaře, je kompletně elektronická zdravotní dokumentace každého jednoho občana. Vlastní kartičky, jako my máme od zdravotní pojišťovny, které lékař vloží do přístroje v ordinaci a má přístup ke všem záznamům, medikacím a zákrokům, které kdy pacient podstoupil. Tento systém v České republice chybí a myslím si, že by usnadnil chod každého zdravotnického zařízení. Velký rozdíl je i v počtu ošetřených pacientů. Na jednu stranu pro mě, pro medika, to byl obrovský přínos. Dermatologie je obor, kde si lékař musí „nakoukat“ každé onemocnění, jeho projevy, a čím víckrát jsem viděla dané

onemocnění, tím spíš jsem byla schopna dalšího pacienta už diagnostikovat sama. Na druhou stranu je to nápor pro lékaře, kteří se z ordinace nehnou celé dopoledne, aby stihli ošetřit neustále se plnící čekárnu.

Tchaj-wan je ostrovní stát, který se nachází v jihovýchodní Asii, je známý svou dynamickou ekonomikou, masivním technologickým pokrokem a bohatou kulturní historií. Přestože má ale malou rozlohu, najdeme tu směs tradiční čínské kultury a japonských vlivů na každém rohu. Je často označován jako „asijský tygr“ díky své silné průmyslové, ale zejména technologické základně, díky sídlu TSMC, světoznámému výroci čipů.

Tchaj-wan mě velmi mile celkově překvapil i přes prvotní šok, kdy bylo po přiletu poměrně náročné se aklimatizovat. Místní teploty dosahovaly denně 36 °C při 85–90% vlhkosti, čemuž se v období tajfunů nelze divit, proto na samotnou turistiku není srpen ideálním měsícem, nicméně zážitek ze silných tajfunových dešťů a zemětřesení za to dle mého stály. Volné dny jsem přesto využila na maximum a snažila se procestovat, co jsem jen mohla. Důležitá pro mě byla i bezpečnost, pro kterou jsem Tchaj-wan vybírala. Místní si rezervují místa na autobusových zastávkách telefonem, peněženkami, tablety a nikdy se jim nic neztratí. Dopravují se převážně na skútrech z důvodu úspory času, většinou jich je na silnicích více než automobilů a standardem je opět zanechání helmy ničím nezabezpečené na skútru s naprostým klidem.

Hlavní město Taipei mě ohromilo hned v několika ohledech. Metrem je možné dostat se na velké vzdálenosti téměř všude, do širšího okolí potom fungují autobusy. Mile mě překvapila neskutečná ochota místních obyvatel. Kdykoliv mě viděli lehce zmatenou s otevřenými mapami, neváhali a přišli mi poradit směr, a navíc doporučili významná místa a památky, které si zasloužily návštěvu. Tchaj-wan nabízí nespočet národních parků a přírodních památek. Jedním z parků, který stojí za to navštívit, je právě Yangmingshan v blízkém okolí hlavního města, zejména část Xiaoyoukeng. Jedná se o sirné fumaroly, zapáchající unikající páru, která dokazuje vulkanický původ parku, nebo Beitou hot springs. Město lampionů Jiufen, Shifen vodopád a výšlap na Teapot Mountain nelze opomenout. Chang Kai Shek Memorial Hall, Longshan Temple, moderní město Ximending a samotnou Taipei 101, speciálně navrženou tak, aby odolala tajfunům a zemětřesením, taktéž nelze vynechat. Krásným zážitkem byl výšlap na Elephant Mountain, odkud byla celá Taipei jako na dlani. Pro Tchaj-wan jsou typické také noční markety, stánky s místními specialitami za lidové ceny. Místní nevaří a raději jdou ven do ulic, kde je na výběr vše, na co si jen vzpomenete.

Nejen hlavní město mělo své kouzlo. Za návštěvu stálo i historické město Tainan plné chrámů, bohužel bývá epicentrem častých zemětřesení. Přes Tainan vede podél západního pobřeží cesta do města Kaohsiung, pouhé dvě hodiny vlakem z Taipei. Kaohsiung je moderní město známé svou kombinací architektury, bohaté historie, přístavní atmosféry, a hlavně i kulturní rozmanitostí. Za návštěvu stojí Fo Guang Shan Buddha Museum, Řeka lásky, Lotusové jezero a výlet na Cijin Island. Tento ostrov je plný barevných fotogenických domů a nejvíce mě zaujala pláž, kde jsme sledovali západ slunce. Na Tchaj-wanu není běžné koupání v moři, vlny jsou tu příliš divoké, za to pro surfaře je to hotový ráj.

A nakonec mé město, Tchaj-čung, nabízelo taktéž řadu zajímavých míst vhodných jak pro odpočinek, tak pro poznávání kultury. Samotné centrum Tchaj-čungu je známé moderní architekturou mezi velkým množstvím parků. Za návštěvu tady stojí Národní muzeum přírodních věd, Umělecké muzeum a také slavný noční trh Fengjia, ten je jedním z největších na celém Tchaj-wanu. V blízkém okolí se rozkládá jezero Sun Moon Lake, kde se dají půjčit kola a lze tak projíždkou strávit ideální odpoledne, nebo horská oblast Alishan s mlžnými lesy a krásnými východy slunce. Nedaleko se také nachází Gaomei Wetlands, mokřady, kde žijí ohrožené druhy, a městečko Čang-chua, kde je socha Baguashan Buddha s výhledem na město, ideálním pro západ slunce.

Závěrem této práce bych chtěla vyjádřit upřímné poděkování všem, kteří se podíleli na uskutečnění této stáže. Velké díky patří lékařům a dalším zdravotnickým pracovníkům, kteří mi ochotně předávali své znalosti a zkušenosti a umožnili mi nahlédnout do každodenní klinické praxe. Dále svým místním kontaktním osobám za jejich ochotu, vstřícnost a pomoc při orientaci v novém prostředí. Zvláštní poděkování patří také Nadaci pro rozvoj vzdělání za finanční podporu, bez které by tato cenná zkušenost nebyla možná. Tato stáž pro mě byla nejen profesním, ale i osobním obohacením, za které jsem velmi vděčná.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

2. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Tatiana Čirčová

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 2. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: University of L'Aquila – Università degli Studi dell'Aquila, Itálie

Svoju stáž som strávila na urologickom oddelení v nemocnici Ospedale San Salvatore. Výber oddelenia bol samozrejmom voľbou, keďže sa v budúcnosti chcem tejto špecializácii venovať, a ešte pred nástupom do pracovného procesu som chcela získať skúsenosti zo zahraničného pracoviska. Vďaka relatívnej blízkosti mesta L'Aquila od hlavného mesta Rím je zdravotná starostlivosť smerovaná a prerozdelená aj medzi tamjšie nemocnice. Urologické oddelenie, kde som trávila celú svoju stáž, je primárne onkologickým centrom a poskytuje tak hlavne starostlivosť pacientom s karcinómom prostaty, močového mechúra, obličiek atď. Počas jej trvania som však mala možnosť sa komplexne oboznámiť so širokým spektrom diagnóz, terapeutických a operačných postupov v rámci ambulantnej aj lôžkovej starostlivosti. Bolo mi tým umožnené získať ucelený prehľad o každodennej klinickej praxi v urológii vrátane indikácií jednotlivých výkonov, ich technického prevedenia a manažmentu pacientov v perioperačnom období. Malou nevýhodou však bolo (a to z pohľadu mňa ako začínajúcej urologičky), že na oddelení sa z personálnych a kapacitných dôvodov nevykonávajú malé operačné zákroky – cirkumcie, hydrokély (tieto zákroky budú patriť medzi prvé, ktoré budem vykonávať vo svojej praxi) a nie je ani centrum pre terapiu obličkových kameňov (tejto subšpecializácii by som sa chcela venovať) – tá spadá pod inú nemocnicu regiónu. Napriek tomu som však časť vyššie uvedených zákrokov mala možnosť vidieť, pri niektorých aj asistovať – niekoľko dní v mesiaci, pokiaľ je to samozrejme možné, sú naplánované aj v tejto nemocnici.

Môj typický deň začínal ráno cestou z internátu autobusom do nemocnice. Po príchode na oddelenie som sa v pridelenej šatni prezliekla a zúčastnila sa na rannej vizite – oddelenie nebolo veľké, malo len 16 lôžok, ktoré však boli takmer vždy plne obsadené. Po vizite som si väčšinou mohla zvoliť program pre daný deň – samozrejme na základe časových možností primára či doktorov. Mala som možnosť stráviť čas na operačných sálach, kde má urologické oddelenie k dispozícii sálu s robotom Da Vinci, ktorý bol súčasťou operačného programu pre roboticky asistované operácie takmer každý deň, a endoskopickú sálu. Ďalej som mala možnosť vidieť všeobecné ambulancie, špecializované onkologické ambulancie, ambulanciu, kde sa vykonávali biopsie prostaty, a ambulanciu pre terapiu obličkových kameňov rázovou vlnou.

Za najvýznamnejšie súčasti stáže hodnotím prítomnosť pri endoskopických a roboticky asistovaných operačných výkonoch, kde som mala možnosť nielen pozorovať, ale aj aktívne asistovať doktorom pri viacerých zákrokoch. Aj prostredníctvom týchto skúseností som si osvojila množstvo praktických a klinických poznatkov týkajúcich sa práce s chirurgickými nástrojmi a orientácie v anatomických štruktúrach. Okrem operačnej problematiky som mala možnosť si osobne vyskúšať a získala som cenné skúsenosti v oblasti ambulantnej urológie vrátane cystoskopických vyšetrení, ultrazvukovej diagnostiky, biopsií prostaty, intravezikálnej liečby a manažmentu bežných urologických diagnóz.

Svoj čas som však netrávila len v nemocnici. Vo voľnom čase som objavovala zákutia mesta L'Aquila a keďže sa moja stáž konala v období Vianoc, mala som možnosť vidieť centrum plné domácich obyvateľov a turistov, ktorí sa schádzali vo vianočne vyzdobených uliciach. L'Aquila so svojimi 70 000 obyvateľmi nepatrí

medzi veľké mestá a je možné ho celé objaviť za pár dní, preto som sa rozhodla navštíviť ďalšie väčšie mestá v okolí. Mesto Pescara patrí medzi najväčšie v regióne Abruzzo (kam patrí aj L'Aquila) a jeho dominantou je najmä dlhá piesková pláž s krištáľovo čistým morom – ktoré však v čase mojej návštevy v polovici novembra bolo takmer ľadové. Nasledujúci víkend som v rámci výletu organizovaného ESN (organizácia združujúca Erasmus študentov) navštívila mesto Perugia, konkrétne jeho krásne historické centrum, kde sa konal Medzinárodný festival čokolády. Začiatkom decembra som nezabudla ani na metropolu – Rím, kde som strávila celý víkend, no ani ten nestačil na to vidieť a absorbovať všetku krásu, kultúru a históriu, ktorými mesto disponuje. Koncom decembra som bola pozvaná na vianočnú večeru urologického oddelenia nemocnice, kde lekársky a nelekársky kolektív bilancoval uplynulý rok a jeho najväčšie úspechy – ja som sa konečne cítila trochu ako Talianka a právoplatná súčasť oddelenia a užívala si množstvo skvelého jedla, vína, živej hudby a tanca. Tento večer bol perfektnou ukážkou priateľskosti, pohostinnosti a užívania si života Talianmi a taktiež horkosladkou bodkou za strávenými 2 mesiacmi na oddelení.

Stáž hodnotím celkovo veľmi pozitívne, keďže mi poskytla možnosť vidieť a pochopiť urológiu v jej praktickej a klinickej podobe v plnom rozsahu a spoznať kultúru, život a zdravotníctvo inej krajiny. Nadobudnuté vedomosti a skúsenosti považujem za mimoriadne cenné a prínosné a verím, že budú využité v mojom budúcom pracovnom živote. Okrem toho mi tento pobyt pomohol k získaniu väčšej samostatnosti, zdokonalila som sa aj po jazykovej stránke. V neposlednom rade absolvovanie tejto stáže posilnilo môj záujem o urológiu a utvrdilo ma v tom, že som si svoj budúci profesijný klinický odbor vybrala správne.

Text byl redakčně upraven.

Peter Mišún

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 2. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: Mayo Clinic, Department of Cardiology, Gonda Building, Rochester, Minnesota, USA

Koncem minulého roku se ke mně dostala možnost vyrazit na stáž na Mayo Clinic, dlouhodobě hodnocenou jako nejlepší nemocnici na světě ve městě Rochester ve státě Minnesota. Mayo Clinic je nezisková organizace, která vznikla jako klinika založená bratry Mayo – Dr. Williamem a Charlesem Mayo a v péči o pacienty, výzkumu a implementaci nových technologií patří ke světové špičce. Po zaslání CV, motivačních listů a absolvování online interview mi oznámili, že jsem byl přijat jako Research Fellow na Dept. of Cardiovascular Medicine. Dostal jsem se do výzkumného týmu Dr. Kyle Klarich, M.D., známé expertce na srdeční tumory, zobrazovací metody a hypertrofickou kardiomyopatii. Většinu své profesní kariéry se věnuje zobrazovacím metodám a výzkumu jednoho specifického primárního srdečního tumoru – papilárního fibroelastomu (PFE). Velká část informací a doporučení, která o tomto onemocnění máme, vznikla právě na místě, ze kterého píšu tento report. Srdeční tumory jsou obecně vzácné, PFE je však nejčastějším primárním srdečním tumorem. I když je dlouhodobě asymptomatický, pacienty ohrožuje invalidizujícími cévními mozkovými příhodami způsobenými embolizací fragmentů tumoru nebo trombů, které vznikají na jeho filiformních výběžcích. Předtím, než jsem mohl vyrazit, bylo nutné vyřídit extrémní množství administrativy – smlouvy, dokumentaci, víza a potvrzení. Nakonec to všechno klaplo a já jsem mohl na tuto stáž vyjet.

Jako součást výzkumného týmu dostanete přístup ke všem informacím, databázím, nemocničnímu systému, pozvánkám na online meetingy a mnoho dalšího. Navzdory poměrně krátké době pobytu /2 měsíce/ se nám podařilo dokončit a spustit mnoho velkých projektů. Náš výzkumný tým mívá na týdenní bázi videohovory, kde diskutujeme o projektech a navrhujeme další postup. Jelikož jsem se těchto hovorů pravidelně zúčastňoval již 5 měsíců před začátkem stáže – ještě z ČR, mohl jsem začít pracovat s předstihem. Mým hlavním projektem byla velká retrospektivní studie, která zkoumala dříve popsany vztah NLR (neutrophil-to-lymphocyte ratio) a riziko nejčastější a zároveň nejzávažnější komplikace tohoto malého a velmi často asymptomatického nádoru – embolizace. Manuskript se nám podařilo dokončit a nyní je po schválení všech spoluautorů připraven k zaslání do jednoho z nejznámějších kardiologických časopisů: JACC (Journal of American College of Cardiology).

Jedním z dalších projektů byla také práce na největším registru pacientů s PFE na světě. Spolu s mou kolegyní Dr. Botezatu z Bukurešti z Rumunska jsme tento registr rozšířili téměř na dvojnásobek. Z něj následně členové týmu čerpají data, snaží se najít asociace, srovnávat kohorty pacientů a získat nové znalosti o tomto onemocnění.

Dále jsme se podíleli na revizi rozsáhlého článku věnovaného využití multimodálních zobrazovacích metod v kardiologii, zejména srovnání účinnosti a přidané hodnoty využití různých typů zobrazovacích vyšetření pro detekci a diferenciální diagnostiku srdečních tumorů. V průběhu práce na registru jsme také objevili pár zajímavých kazuistik, které jsem měl následně možnost zpracovat do formy abstraktů na plánovanou ACC konferenci začátkem roku 2026 v New Orleans – zmíním zejména náhodný nález mnohočetných papilárních

fibroelastomů u pacientky po transplantaci v explantátu srdce – v místě předchozích chirurgických intervencí. Patofyziologie vzniku PFE dosud není úplně známá, no nejuznávanější hypotézou je endokardiální poškození. Tento mnohočetný nález v místě předchozího chirurgického výkonu /resekce subaortální membrány a subpulmonální stenózy/ právě podporuje tuto teorii. Projekt analyzující NLR a riziko embolizace se nám podařilo také zpracovat i do formy abstraktu, který také posíláme na konferenci do New Orleans. Jelikož se přístup k PFE liší v závislosti na centru, klinické zkušenosti a neexistují ucelená konsenzuální guidelines, vymyslel jsem si další projekt: PFE International survey, jehož cílem je zjistit množství diagnostikovaných PFE, management a dispenzarizaci těchto pacientů v největších a nejlepších kardiiovaskulárních centrech v USA, Kanadě a v Evropě.

Tento projekt se nám podařilo schválit ještě před mým odjezdem a zanedlouho bude spuštěn. FYI, Mayo Clinic má svoje vlastní survey research center, kde Vám pomohou takový průzkum vytvořit a zpracovat. Kromě vědecké práce jsem měl možnost také navštěvovat různé semináře, diskuze, meetingy a konference, které byly určené pro zaměstnance, studenty a rezidenty Mayo Clinic. Pravidelné semináře o hemodynamice, přístupu k hypertrofické kardiomyopatii nebo arytmiologii od světových expertů byly nejen profesně přínosné, ale také byly místem, kde člověk mohl navázat kontakt s odborníky z celého světa. Pravidelné Internal Medicine Grand Rounds hostily odborníky z celého světa, laureáty Nobelovy ceny, nejvýznamnější imunology, vědce, epidemiology, kardiology a mít možnost vidět a slyšet jejich přednášky dodnes považuji za extrémní privilegium.

Pár dní před koncem mé stáže mi přišla nabídka stát se zahraničním konzultantem výzkumného týmu – International Research Collaborator. Tuto nabídku jsem samozřejmě nemohl odmítnout, a tak, i když teď můj pobyt na Mayo Clinic končí, spolupráce pokračuje dál a už teď máme v hlavě různé další projekty. Mým specifickým zájmem je zejména navázat spolupráci mezi ČR a Mayo Clinic a oslovovat nejlepší studenty se zájmem o vědu a kardiologii a zprostředkovávat jim stáže, ať už jako součást našeho výzkumného týmu, nebo za využití nových kontaktů. Velmi si cením této možnosti, důvěry a podpory, které se mi dostalo, a rád bych se nyní podílel na podpoře dalších kolegů, ať už v rámci spolupráce na našich prospektivních projektech, nebo jinou formou na Dept. Of Cardiology. Kromě spousty vědeckých znalostí – i přístup k výuce a mentoring studentů a stážistů si z Mayo Clinic odnáším i opakované potvrzení, že medicína v ČR je na světové úrovni. Speciální poděkování patří doc. Pazderníkovi z Kliniky kardiologie IKEM. Bez Michala a jeho podpory, postrčení a zprostředkování bych se nikdy neodvážil přijet spolupracovat s touto světovou institucí. Mnohokrát děkuji za kariérní a životní příležitost a také se těším na další spolupráci. Velké poděkování patří Nadaci pro rozvoj vzdělání. Bez jejich podpory bych si nemohl tuto stáž dovolit! Speciální poděkování patří i mé mentorce, Dr. Kyle Klarich, M.D., která je nejen expertem ve svém oboru, ale je také velmi podporující, milá a inspirativní osobnost, a jsem velmi rád, že právě ona byla mým supervizorem. Poslední poděkování patří mé kolegyni Dr. Simona-Beatrice Botezatu, která byla vždy ochotná se vším pomoci a také za příjemný čas společně strávený prací na našich projektech. A na závěr bych chtěl vzkázat všem, kteří se bojí, že nebudou dost dobří, že něco podobného nezvládnou anebo selžou. Sám jsem měl podobné pocity a váhal jsem. Nenechte se demotivovat nejistotou a výstupem z Vaší komfortní zóny. Na Mayo Clinic se Vám dostane podpory a příležitostí a je jen na Vás, jak s nimi naložíte.

Přínos stáže

Pobyt na Mayo Clinic pro mě nebyl jen profesní zkušeností, ale také velkou motivací. Vidět, jak funguje týmová práce v prostředí s obrovským množstvím pacientů a zároveň s důrazem na individuální přístup, mě utvrdilo v tom, že i drobné změny mohou mít velký dopad. Bylo inspirativní sledovat, jak jsou i nejzkušenější odborníci otevření diskusi se studenty a jak se snaží podporovat mladší kolegy v jejich rozvoji. Tento model bych rád v budoucnu přenést i do českého prostředí – aktivně zapojovat studenty do výzkumu a vytvářet jim možnosti, které jsem měl možnost zažít já.

Přenos zkušeností do českého prostředí

Mayo Clinic ukazuje, že kvalitní medicína se nerodí jen z technologických inovací, ale také z kultury vzájemného respektu, mentoringu a otevřenosti. Tyto zkušenosti bych rád předával dále – jednak prostřednictvím výzkumných projektů, tak formou vzdělávání a podpory studentů. Věřím, že propojení špičkových zahraničních center s českou kardiologií může přinést oboustranný benefit a posunout péči o pacienty na ještě vyšší úroveň.

Stáž mě naučila, jak důležité je vystoupit z komfortní zóny a věřit, že i mladý lékař z relativně malé země může přinést hodnotu do mezinárodního týmu. Kromě nových znalostí a dovedností si odnáším i obrovskou motivaci pokračovat v akademické práci, publikovat výsledky a budovat mosty mezi českou a zahraniční medicinou.

Mým dlouhodobým cílem je rozvoj vlastních klinických i výzkumných projektů a vytvoření prostředí, kde se budou moci zapojit další studenti a mladí lékaři.

Celý pobyt vnímám jako investici – nejen do mé profesní dráhy, ale i do české kardiologie. Jsem nesmírně vděčný za tuto příležitost a pevně věřím, že zkušenosti, které jsem zde získal, pomohou nejen mně, ale i pacientům, studentům a kolegům v ČR.

Text byl redakčně upraven.

Adam Tulík

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 2. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraníční škola: Faculté de Santé, Sorbonne Université, Francie

Oblačný začiatok...

A aké je vlastne štúdium medicíny vo Francúzsku?

Môj pobyt v Paríži naplno odštartoval 1. februára, keď som pristál na letisku Orly, s tromi kuframi dorazil do internátneho mestečka Cité Universitaire a jeho snád' najkrajšej časti, internátov Fondation Deutsch de la Meurthe. Môj pobyt trval do 30. júna, pričom počas týchto 5 mesiacov som absolvoval niekoľko odborných predmetov, 4 skúšky, 3-mesačnú prax na oddelení endokrinológie – samozrejme, všetko vo francúzskom jazyku.

Štúdium medicíny vo Francúzsku je oproti tomu nášmu jednoducho iné. Niekomu vyhovuje viac, niekomu menej, ja osobne sa rozhodne prikláňam k názoru, že sa máme naozaj čo učiť, čím sa inšpirovať, a štúdium ako také mi vzhľadom k môjmu štýlu učenia sedí omnoho viac. Bežný študent v paralelnom ročníku na Sorbonne Université trávi každé dopoludnie na oddelení svojho výberu (samozrejme, niektoré sú i povinné), kde je ako študent zaintegrovaný do chodu kliniky a je priamym účastníkom lekárskeho zákroku vo vzťahu k pacientom. Svoju skúsenosť bližšie opíšem nižšie. V odpoľudňajších hodinách prebiehajú dobrovoľné interaktívne prednášky z predmetov, z ktorých je v danom semestri na konci skúška. Väčšina študentov je však v režime, ktorý mne osobne veľmi vyhovuje – doobeda prax, poobede samoštúdium z presne daných kníh, z ktorých čerpajú ústavy pre tvorbu skúšok, no a v prípade nejasností sú všetky prednášky nahraté v online systéme univerzity kedykoľvek k dispozícii. Čo však považujem za podstatné spomenúť, pochváliť či vyzdvihnúť – jednotlivé ústavy zverejňujú minuloročné skúšky pre všetkých študentov späťne za niekoľko rokov, a tak si študenti môžu prekontrolovať, ako na tom približne sú so svojimi znalosťami, aké typy otázok sa na testoch vyskytujú či na ktoré témy si dať extra pozor.

Ako teda prebiehal môj bežný týždeň? Počas tých, keď som nemal prax, som jednak spoznával krásy Paríža jednak som sa denne snažil pripravovať na nástup na oddelenie zlepšovaním si francúzštiny. Každú stredu som chodil na hodiny francúzštiny organizované školou, voliteľný predmet FLE, ktorý bol taktiež zakončený rozsiahlou skúškou. No a popoludní som sa zúčastňoval prednášok, ktoré prebiehali inak, ako sme zvyknutí u nás – celá teória bola väčšinou prakticky rozobratá v 4 či 5 kazuistikách, počas ktorých sme spoločne s prednášajúcim lekárom navrhovali diferenciálnu diagnostiku, popri tom rozoberali podstatu ochorenia či stavu, no a napokon volili terapeutickú intervenciu. Aj napriek tomu, že rozhodne nie som „prednáškový človek“, keď si medik za ochorením predstaví príbeh, človeka, prípad, omnoho ľahšie sa mu vryje do mysle. Môj boj však zo začiatku spočíval v jazyku, keďže „erasmus–neerasmus“, študenti sú si tu vskutku rovnocenní. Našťastie netrvalo dlho, a i neznáme slovíčka sa čoskoro stali aktívnou slovnou zásobou, a i prvotné zakoktávanie sa zautomatizovalo v plynulú „reč diplomatov“.

Profesijne však najprínosnejšou časťou bola prax...Azda najhodnotnejšou skúsenosťou bola možnosť necelé 3 mesiace praxovať na oddelení endokrinológie, diabetológie a reprodukčnej medicíny nemocnice APHP Saint-Antoine. Netušil som, čo ma čaká. Pamätám si, ako som si ešte pri posielaní prihlášky čítal skúsenosť jednej staršej študentky, obdivoval, čo všetko tam zvládala (prezentovanie pacienta na vizite, písanie zdravotníckej dokumentácie), a pozastavoval sa nad tým, ako často používa spojenie „výstup z komfortnej zóny“.

Najťažší bol deň pred nástupom: čo ak im nebudem rozumieť? Čo ak nemám dostatočné znalosti? Čo ak im budem na príťaž? Možno to bude znieť úsmevne až sebecky – upokojoval som sa slovami, že som len študent na Erasme, nikto žiadne očakávania nemá. S malou dušičkou som teda s 30-minútovým predstihom prišiel 3. marca na kliniku. Prvé dva-tri dni som trochu postával, sledoval, pýtal sa ostatných študentov z Francúzska na to, ako to počas praxí u nich chodí, keď ma po pár dňoch vedúca lekárka oslovila: „No čo, Adam, chceš si skúsiť starostlivosť o svojho vlastného pacienta?“ A vlastne – prečo nie. Nemám čo stratiť. A týždeň nato som si rozdeľoval pacientov rovnomerne s francúzskymi študentmi, zdieľal s nimi rovnaké radosť i trápenia (azda až na rozradňovací test na konci štúdia, ktorým sú, právom, posadnutí a obávajú sa ho).

Klinika, na ktorej som pracoval, bola rozdelená na 3 oddiely: Hôpital conventionnel (HC – hospitalizácie, ktoré trvali i cez víkend, s neobmedzenou dĺžkou), Hôpital de semaine (HDS – kde hospitalizácie trvali 3 až 5 dní) a Hôpital de Jour (HDJ – jednodenné hospitalizácie, kde pacienti ráno prišli, popoludní odchádzali). Ja som strávil na každom 3 alebo 4 týždne.

Na klinike HC som mal obvykle na starosti 2–3 pacientov, s ktorými som denne konzultoval ich zdravotný stav, vyšetroval ich, vysvetľoval vyšetrenia, ktoré ich čakali, či obvolával laboratórium ohľadom výsledkov testov. Vždy v utorok a štvrtky potom študenti týchto svojich pacientov prezentujú na veľkej vizite – v utorok s primárom kliniky, vo štvrtok s prednostkou či jej zástupcom. Považujem za neskutočne prínosné, že veľké vizity sú z môjho pohľadu najmä pre študentov – každý pacient je detailne rozobratý, lekári sa síce veľa dopytujú, no zároveň zostávajú pedagogickí, nápomocní a je vidieť, že ich cieľom je študenta naučiť, prinútiť premýšľať, nie ho strápnit či „prichytiť spiaceho na vavrínoch“.

Klinika HDS fungovala veľmi podobne, avšak s drobným rozdielom, ktorý bol pre mňa spočiatku veľkou výzvou, no napokon som sa i v nej naučil plávať – písanie príjmových správ. Tie sú oproti našim veľmi detailné,

majú presnú štruktúru, informácie, ktoré jednoducho musia pri daných diagnózach obsahovať. Mojou hlavnou prácou teda bolo naozaj detailne odobrať anamnézu, fyzikálne vyšetriť, spraviť EKG, zozbierať doterajšiu dokumentáciu a napísať súhrnnú príjmovú správu. A aj keď prvýkrát mi to trvalo asi 4 hodiny, na konci svojho pobytu na klinike sa to dalo stihnúť i za hodinu a pol.

Klinika HDJ bola mne osobne asi najbližšia, a to z dôvodu, že som mal naozaj priamy kontakt s pacientmi – vždy som si ich na cca hodinu zobral do ambulancie, spísal podrobnú správu, vyšetril ich, no a ďalej to konzultoval s lekárom.

O čom som však doteraz nehovoril, je to, ako pre mňa praxe neboli prínosom len po jazykovej a praktickej stránke, ale i po stránke vedomostnej. Keďže vo svojej budúcej praxi zvažujem cestu endokrinológie a diabetológie, bolo pre mňa nesmierne prínosné vidieť naozaj široké spektrum diagnóz a stavov, rôzne terapeutické postupy, možnosti, ktoré my možno ešte zaužívané nemáme (no nech nie som len jednostranný – neraz sa stalo, že lekári nepoznali liečivá, ktoré sa u nás už bežne používajú).

Paríž = mesto snov (aspoň pre mňa)...Retrospektívne – po návrate do Prahy som sa cítil veľmi podobne, ako keď som sa predtým vracal z Prahy do Prievidze, odkiaľ pochádzam. Paríž je mesto, ktoré je všetkým, čo si človek s mojimi záľubami a životným štýlom môže priať. Možno zo mňa hovoria emócie, ale i tých krátkych 5 mesiacov som sa v Paríži cítil ako doma. Parížania vychádzajú von so slnkom, opaľujú sa v 14 stupňoch, hlavne že svieti slnko. Na káve sedia aj dve hodiny. Každý deň majú v nohách 20 000 krokov. A či chcú ísť do galérie na výstavu, na koncert, do prírody – vždy majú kam ísť. A za krátku dobu ako 5 mesiacov dokonca vždy niekam, kam ešte neboli.

Ďakujem, že som mohol...Keď je človek obklopený ľuďmi s podobnými záujmami, podobnými príbehmi, niekedy z podobného prostredia, zabúda na to, v akej bubline žije. Pre niekoho to znie až neuveriteľne – štúdium v Prahe, potom polrok v Paríži na Sorbonne Université, prax v referenčnej nemocnici...

Som presvedčený o tom, že možnosť absolvovať Erasmus na prestížnej parížskej univerzite, kde som bol integrovaný viac-menej ako domáci študent, a rovnako možnosť praxovať v referenčnej nemocnici pre odbor endokrinológie a diabetológie mi dovolili posunúť sa v mojej budúcej profesii ďalej a ponúkli mi jedinečný uhol pohľadu na lekárske povolanie.

Erasmus+ bol nezabudnuteľný. Sorbonne bola nezabudnuteľná. Priatelia, nezabudnem. Paríž, bol si nezabudnuteľný.

Text byl redakčně upraven.

Romana Zadubanová

Domovská univerzita: Univerzita Karlova v Praze, 2. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční univerzita: Sorbonne Université, stáž Hôpital Saint-Antoine, Francie

V rámci programu Erasmus+ som dostala jedinečnú možnosť stráviť celých 5 mesiacov v jednom z najznámejších a najturistickejších miest na svete – v Paríži. Počas môjho pobytu som sa aktívne zúčastnila vyučovania na renomovanej Sorbonne Université, kde som mala možnosť rozšíriť si teoretické znalosti, a zároveň som absolvovala klinickú stáž v nemocnici Hôpital Saint-Antoine. Tento pobyt predstavoval pre mňa nielen ďalší krok v štúdiu medicíny, ale aj veľkú osobnú výzvu, príležitosť spoznať nový zdravotnícky systém a prehĺbiť odborné vedomosti aj praktické zručnosti v reálnom klinickom prostredí.

Pri príchode do Paríža som mala veľké očakávania, ktoré však spočiatku zatienili obavy a neistota. Predsa len išlo po prvýkrát o dlhší pobyt v cudzom prostredí, v inom jazyku a s odlišnou kultúrou od tej, na ktorú som bola zvyknutá. Dnes však môžem s istotou povedať, že toto rozhodnutie bolo jedným z najlepších, ak nie najlepším rozhodnutím v mojom živote. Prinieslo mi nielen nové vedomosti a skúsenosti, ale aj hlbšie pochopenie toho, čo by som chcela v medicíne ďalej robiť.

Akademická časť pobytu

Môj Erasmus pobyt bol radený medzi študijné pobyty, čo znamená, že hlavným cieľom bolo pre mňa splniť vyučovanie povinných predmetov, ktoré by som inak absolvovala na mojej kmeňovej univerzite v Prahe.

V nádeji na uľahčenie návratu do Prahy, kde ma ešte čakali 2 skúšky, som sa rozhodla absolvovať 3 skúšky v Paríži – z neurológie, urológie a dermatológie. Príprava prebiehala veľmi odlišne od prípravy v Prahe. Vo Francúzsku existuje na každý predmet kniha, ktorá je základom pre študentov a obsahuje učivo vyžadované v rovnakej miere na všetkých lekárske fakultách v rámci krajiny. Navyše je k dispozícii rozsiahly súbor testových otázok slúžiaci na ujasnenie hlavných bodov učiva a overenie získaných znalostí pred finálnou skúškou.

Samotný systém skúšok je taktiež veľmi odlišný. Celý proces sa odohráva v učebni disponujúcej počítačmi, a teda overenie znalostí prebieha formou online testu. Znie to jednoducho, no v skutočnosti sú testy detailne prepracované. Neurológia bola rozhodne najťažšia – jednak kvôli rozsiahlemu učivu, ale aj preto, že príklady často obsahovali MRI a CT snímky, ktorých správna identifikácia bola nevyhnutná k následným krokom. Navyše všetky tri skúšky sa konali počas jedného týždňa, čo predstavovalo naozaj veľkú výzvu.

Avšak nakoniec som všetko úspešne zvládla a tento úspech mi dal veľkú dávku motivácie, ukázal mi, že aj náročné výzvy sa dajú prekonať. Oceňujem tento systém, ktorý kladie dôraz na riešenie klinických kazuistík. Naučil ma prakticky myslieť, prepájať teóriu s praxou a sústrediť sa na pacienta ako celok.

Odborná prax

Moja klinická prax sa sústredila na psychiatrické oddelenie, kde som bola súčasťou multidisciplinárneho tímu pozostávajúceho z lekárov, psychológov, adiktológov a ďalších odborníkov. Vo francúzskom systéme zohrávajú študenti dôležitú úlohu, pretože na seba preberajú časť práce mladých lekárov, rovnako ako aj časť zodpovednosti. Medzi moje povinnosti patrilo vyšetrenie pri prijíme pacienta, zhotovenie anamnézy, realizácia kognitívnych testov, účasť na vizitách alebo príprava pacientov na elektrokonvulzívnu terapiu.

Zaujímavé bolo sledovať rozdiely vo francúzskom systéme, ako napríklad administráciu u nás zatiaľ nepoužívaných liečiv – ketamínu, pracovnú dobu lekárov, náladu na pracovisku, spoluprácu medzi odborními alebo spôsob komunikácie s pacientmi, ktorý je empatický, otvorený a podporuje aktívnu účasť pacienta na liečbe. Spočiatku som mala obavy, ako budem zvládať rozhovory vo francúzštine, najmä keď témy boli citlivé, vyžadovali empatiu a správne vyjadrovanie. Postupne som si však osvojila odbornú terminológiu a získala sebavedomie, čo považujem za jeden z najväčších prínosov stáže.

Jazyk a kultúrne zážitky

Medzi najvýraznejšie kultúrne zážitky určite patrila gastronómia, s ktorou som sa stretávala takmer na každom kroku. Vo Francúzsku je stolovanie významnou súčasťou každodenného života a neplatí to len pre luxusné reštaurácie, zásady stolovania sa dodržiavajú aj v bežných podnikoch.

Čo sa týka jedál, mala som možnosť ochutnať burgundské slimáky, wafle, pralinkovú tortu, kohúta na víne, kvalitné francúzske víno, syrové fondue a mnoho ďalších tradičných špecialít.

Vo voľnom čase som objavovala Paríž, najmä počas dlhých prechádzok naprieč rôznorodými štvrtami. Navštívila som Musée du Louvre, Musée d'Orsay, romantický Montmartre, Latinskú štvrť, Versailles, slávnu ulicu Champs-Élysées, Arc de Triomphe a, samozrejme, som si nenechala ujsť ani výstup na Eiffelovu vežu, čo pre mňa predstavovalo ohromujúci zážitok. Mnohokrát sme večer sedávali na brehu Seiny a pozorovali výletné lode alebo sme zorganizovali piknik priamo v parku pod Eiffelovou vežou, kde sme si užívali západ slnka a vibrujúcu atmosféru. Paríž je mesto s jedinečnou náladou, ktorá sa nedá opísať slovami, iba zažiť.

Veľkou súčasťou môjho pobytu bolo aj zlepšovanie jazykových schopností. Každodenná komunikácia vo francúzštine, či už s pacientmi, kolegami alebo počas prednášok, mi umožnila rýchlo sa adaptovať a postupne si osvojovať zaužívané výrazy. Značne mi pomohlo aj štúdium z francúzskych odborných materiálov, ktoré boli nevyhnutnou súčasťou prípravy na skúšky. Okrem toho som venovala množstvo hodín samoštúdiu jazyka a taktiež som absolvovala vyučovanie francúzštiny nielen v škole, ale aj súkromne. Táto kombinácia viacerých foriem štúdia jazyka mi pomohla získať istotu a plnohodnotne sa zapojiť do aktivít počas pobytu.

Cestovanie a objavovanie Francúzska

Počas víkendov som využila príležitosť cestovať na jednoducho dostupné miesta, ako napríklad Lyon, Lille, Bruggy a Antverpy. Za zmienku stojí Lyon. Je to špecifické mesto najmä svojou bohatou históriou a kultúrou. Leží na sútoku riek Rhône a Saône a býva označované za gastronomické hlavné mesto Francúzska. Je známe svojimi traboulami, čo sú úzke pasáže medzi domami. Jeho historické centrum je dokonca zapísané v zozname svetového dedičstva UNESCO.

Najviac ma však očarili Bruggy – mesto známe svojou stredovekou atmosférou a malebnými uličkami. Ležia na severozápade Belgicka a často bývajú označované ako „Benátky severu“ vďaka sieti kanálov, po ktorých premáva lodná doprava. Mesto je navyše preslávené tradičnou výrobou čipky, kvalitnou čokoládou a bohatou pivnou kultúrou.

Čo mi Erasmus dal

Keď sa spätne zamyslím nad týmito šiestimi mesiacmi, uvedomujem si, aký veľký dopad mali na moje profesionálne aj osobné smerovanie. Pobyt v zahraničí ma naučil väčšej otvorenosti voči iným prístupom k liečbe, posilnil moju schopnosť pracovať v medzinárodnom tíme a najmä mi dal sebavedomie riešiť odborné situácie v cudzom jazyku.

Jednou z vecí, ktoré ma počas pobytu najviac prekvapili, bola otvorenosť francúzskeho prístupu k pacientom s psychickými poruchami. Lekári na oddelení venovali pacientom čas, vysvetľovali každý krok liečby a aktívne ich zapájali do rozhodovania. Veľkým prekvapením pre mňa bolo aj to, ako prirodzene a sebavedome francúzski študenti diskutujú so svojimi pedagógmi. V seminároch či na vizitách sa nebáli klať otázky, polemizovať alebo otvorene priznať, že niečomu nerozumejú. Spočiatku som mala pocit, že musím pôsobiť čo „najistejšie“, ale práve tento ich prístup ma naučil, že úprimnosť a zvedavosť sú dôležitejšie ako dokonalý výkon.

Nakoniec ma tento pobyt zmenil v tom najdôležitejšom – dal mi väčšiu odvahu. Odvahu nebáť sa nových situácií, vyjsť zo svojej komfortnej zóny a veriť, že aj keď nie všetko ide hneď podľa plánu, na konci vyjde opäť slnko. Zistila som, že skutočný posun vpred sa deje vtedy, keď prekonáme vlastné hranice a vystavíme sa novým situáciám.

Záver

Erasmus pobyt na Sorbonne Université v Paríži bol pre mňa oveľa viac než len akademická skúsenosť. Bol to čas rastu, sebaobjavovania a nových pohľadov do budúcnosti. Klinická stáž mi umožnila rozšíriť odborné vedomosti a praktické zručnosti, úspešne zvládnuté skúšky posilnili moju sebadôveru a jazyková prax mi otvorila nové možnosti.

Najväčším prínosom je uvedomenie si, že aj keď sa človek ocitne v cudzom prostredí, s vytrvalosťou a ochotou učiť sa môže prekonať rôzne prekážky. Preto by som takúto skúsenosť odporučila každému študentovi medicíny, nielen kvôli vedomostiam, ale aj kvôli tomu, čo dá človeku ako osobnosti. Som veľmi vďačná za možnosť byť súčasťou tohto medzinárodného programu a odnášam si odtiaľ mnoho nezabudnuteľných spomienok.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

3. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Plosová Lucie

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 3. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: Universidad de la Frontera – General surgery, Chile

Na mou stáž jsem se zhruba půl roku připravovala. Očkování, jazyk a velké plány. Ne všechno se dá ale naplánovat. První menší přešlap se mi stal, když mi v Turecku ulétlo letadlo a já tak jsem byla nucena strávit 2 dny v Istanbulu. O první výlet se mi tedy zasloužil osud. Nejdříve jsem z toho byla trochu v rozpacích, ale rychle jsem si uvědomila, že to budu brát jako příležitost nebrat svoje plány tak vážně. Když žiji svůj život obklopená stejnými lidmi, stejnými situacemi a stejnými aktivitami, snadno se mi stává, že přepnu do jakéhosi autopilota, který plánuje týdny a měsíce dopředu. Ve své bublině se tedy aktivně musím snažit, abych z něj vyskočila a aby mi neubíhal přítomný čas. Zároveň mě to dělá jaksi nepřipravenou experimentovat a těžko se mi mění předem promyšlený plán. Istanbul byl v tomto mou první lekcí na tomto výletu. Po rozkoukání na hotelu jsem okamžitě vyrazila objevovat město. Nejdříve z pohledu místních a další den jsem se byla kouknout po památkách. Byla jsem v Hagia Sofia a v Modré mešitě. Velké ponaučení pro mě bylo, že si mám do příručního zavazadla zabalit víc než kartáček na zuby a knížku do letadla.

Myslím, že jsem nezažila takovou pohostinnost a vřelost k cizímu člověku, jaké se mi dostalo v Temucu. Velmi rychle jsem se cítila jako doma. Nemocnice Hernan Henriquez Aravena byla poměrně nová a dobrá. Když se mě pan primář Lasada zeptal, zdali je moje nemocnice mladší nebo starší než ta v Temucu, tak jsem mu odpověděla, že je starší než samotné Temuco, což ho rozesmálo. Pan doktor Lasada, který byl původem z Kolumbie, byl jedním z mála lékařů, kteří mluvili anglicky. Byl doopravdy jedním z nejpracovitějších lidí, které jsem poznala. Hodně jsme si povídali, často o rozdílech mezi Chile, Českem, Evropou a Jižní Amerikou. On sám byl velmi zcestovalý, což tam není tak časté, a myslím, že to nás spojovalo nejvíc. Měl velmi progresivní pohled na život a medicínu. Jediný problém byl, že to byl celkem workoholik a vyžadoval to jak od svých kolegů, tak i ode mě. To byla další lekce, kterou si z Chile odvážím. Poprvé v životě jsem se setkala s tím, když někdo neslyšel to, když jsem řekla „ne“. Několikrát jsem se tedy dostala do situace, ve které mi bylo nepříjemně. Hned na začátku mi pan primář totiž řekl, že v nemocnici budu každý den od 7 do 17. To by pro mě ale znamenalo, že z kulturního zážitku budu mít jen málo, a i pro ten jsem si do Chile jela, vedle velmi cenných zkušeností z nemocnice. Řekl totiž, že takhle to v Jižní Americe chodí. A měl v něčem pravdu. Medicína tam je na 7 let a měsíčně se platí ohromné částky. Spousta mladých lékařů tedy začíná s obrovskými dluhy a v zaměstnání tráví mnohem více času než my v České republice. Mnohdy ale

taky bohužel mnohem více neefektivně. Po dvou týdnech s velkou podporou v mé hostitelské rodině jsem se tedy vymezila a diplomaticky se snažila z mého pracovního zapražení slevit. Bylo to poprvé v životě, kdy jsem čelila svému nadřazenému a беру to jako velkou zkušenost do budoucna.

Nejvíce času v nemocnici jsem trávila na sálech s panem primářem Lasadou nebo s někým z jeho týmu. Se všemi jsem si výborně rozuměla a s Conie, která byla mladá rezidentka, jsem na sálech trávila času nejvíce. Úplnou náhodou jsem se dostala do jednoho z nejlepších center na hepato-biliární chirurgii. Mělo to výhody i nevýhody. Plusem bylo, že jsem mohla poznat pár zákroků doopravdy dopodrobna a pochopit je. Nejvíce jsem viděla Whippleovu operaci.

Jak jsem již zmiňovala, nebyla jsem v Temucu sama. S Hannou jsem si také velmi rychle rozuměla. Měla jsem možnost s ní podnikat o víkendech výlety. Náš první víkend spolu jsme strávili v nedaleké provincii Pucón, která byla plná malých a někdy i stále aktivních sopek. Celá oblast je velmi zajímavá zejména flórou, přesněji stromy, které se jmenují Araukárie. Jsou to evolučně velmi staré stromy a pro mě, jakožto velkou obdivovatelku pravěké flóry a fauny, to rozhodně byl velký zážitek. Druhým velkým výletem s Hannou bylo město a okolí

San Pedro de Atacama. Údajně nejsušší místo na světě, a přitom plné života, bylo položeno ve velmi vysokých nadmořských výškách. Poprvé v životě jsem se tak dostala nad 5000 m n. m. Byly jsme u gejzírů a viděly jsme petroglyfy, zanechané původními obyvateli Chile, zvanými Mapučové. Ze San Pedra už jsme já i Hanna letěly domů.

Touto zprávou bych ještě jednou chtěla vyjádřit vděčnost za to, že se mi dostalo finanční podpory a umožnilo mi to tak získat nové přátele a spoustu nových vzpomínek.

Text byl redakčně upraven.

Anna Prouzová

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, 3. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční škola: Whisper's Magical Children's Hospital and Maternity, Uganda

V srpnu 2025 jsem měla jedinečnou příležitost strávit tři týdny jako dobrovolnice a studentka pátého ročníku medicíny ve Whisper's Magical Children's Hospital and Maternity v ugandském městě Jinja. Tento pobyt se uskutečnil díky finanční podpoře Nadace pro rozvoj vzdělání, která mi umožnila pokrýt část nákladů a realizovat projekt, jenž měl pro mě nejen hluboký profesní, ale i osobní význam. Moje motivace k této cestě vycházela z dlouhodobého zájmu o poznání zdravotní péče v prostředí, jež se potýká s nedostatkem zdrojů a odlišnými epidemiologickými výzvami než zdravotnictví v České republice. Stejně důležité pro mě bylo přispět, byť malou měrou, svým nasazením tam, kde může mít i drobná pomoc zásadní dopad.

Uganda čelí závažným výzvám v oblasti socioekonomických podmínek, které přímo ovlivňují kvalitu života a zdraví dětí a jejich rodin. Podle údajů z roku 2024 žije v Ugandě přibližně 22,9 milionu dětí, z nichž více než 4,2 milionu žije v chudobě, což omezuje jejich přístup ke zdravotní péči, výživě i vzdělání. Nedostatek zdravotní infrastruktury a vzdělávacích příležitostí se propojuje s vysokou mírou podvýživy a nemocí, které jsou v zemích s dostatkem zdrojů jednoduše léčitelné. Mezi lety 2013 a 2015 zemřelo v Ugandě více než 500 000 dětí, přičemž téměř polovina těchto úmrtí byla spojena s podvýživou, jež je příčinou přibližně 40 % úmrtí dětí mladších pěti let. V roce 2023 trpělo podvýživou téměř 30 % dětí mladších pěti let, což zvyšuje jejich náchylnost k infekcím a dalším zdravotním komplikacím. V kombinaci s omezeným přístupem k očkování, antibiotikům a sanitární infrastruktuře se vytváří vysoce zranitelná populace.

V tomto kontextu hrají instituce jako Whisper's Magical Children's Hospital and Maternity nezastupitelnou roli. Nemocnice je menší, avšak velmi vytížená. Byla založena s cílem poskytovat dostupnou a kvalitní péči dětem a matkám v regionu Jinja, kde státní zařízení čelí enormnímu přetížení. Nabízí život zachraňující péči dětem, specializovanou neonatologickou a pediatriickou péči a současně podporuje rodiny, které by jinak zůstaly bez odborné pomoci. Dobrovolnické projekty přinášejí nejen lidské zdroje a praktickou podporu, ale také přenos znalostí, zvyšují kvalitu péče a motivují místní zdravotníky k inovativnímu přístupu. Takové iniciativy jsou klíčové pro snižování dětské úmrtnosti, prevenci komplikací z podvýživy a infekčních nemocí a pro podporu dlouhodobé udržitelnosti zdravotní péče, zejména v odlehlých a socioekonomicky znevýhodněných oblastech.

Pacienti sem přicházejí z města i širokého okolí (někdy i ze zahraničí), často ve velmi vážném stavu, protože cesta za odbornou pomocí bývá dlouhá a finančně náročná. Podmínky, v nichž nemocnice funguje, se zásadně liší od evropských – nedostatek přístrojového vybavení, omezené zásoby léků a jen velmi základní laboratorní testy. Rodiny pacientů navíc zajišťují stravu, hygienické potřeby či dokonce některé pomůcky. Přesto atmosféra nemocnice působí nečekaně pozitivně. Tým zdravotníků pracuje s neobyčejným odhodláním a dokáže i přes takovéto podmínky poskytovat kvalitní lékařskou péči.

Kromě samotné péče o pacienty je klíčovým aspektem projektu vzdělávání a mentoring nových sester a zdravotnického personálu. Tento vzdělávací rozměr je zásadní, protože zajišťuje udržitelnost péče a postupné zvyšování odborných kompetencí místního personálu, což má přímý dopad na kvalitu života pacientů.

Od prvního dne jsem se aktivně zapojila do chodu nemocnice. Pod dohledem lékařů a sester jsem se účastnila vizit, prováděla základní vyšetření a pomáhala při ošetrovatelské péči. Setkávala jsem se s diagnózami, které v Evropě známe spíše z učebnic – malárie, těžké průjemové infekce, pneumonie, podvýživa či komplikace srpkovité anémie. Teorie se zde proměnila v konkrétní tváře dětí, které bylo nutné okamžitě léčit.

Součástí mé stáže bylo také fungování v ambulanci pro pacienty se srpkovitou anémií, která je v Ugandě závažným zdravotním problémem. Tato ambulance byla součástí dlouhodobého projektu Whisper's, jehož cílem je poskytovat komplexní péči, prevenci komplikací a edukaci rodin. Historie tohoto projektu sahá několik let zpět. Postupně zahrnul pravidelné kontroly, laboratorní testy, podávání preventivních antibiotik a suplementů a poradenství ohledně výživy, hydratace a sledování varovných příznaků krizí.

Součástí mé zkušenosti byl také konkrétní případ tříletého chlapce, kterého do nemocnice přinesli policisté poté, co jej rodiče opustili, a plačící bez vody a jídla ho našli sousedé spolu s jeho sestrou. Vyšetření potvrdilo těžkou podvýživu, pozitivitu na HIV i tuberkulózu, a navíc vážnou pneumonii, kdy jeho pravá plíce nebyla vůbec funkční, a chlapec tedy fungoval s pouze jednou vzdušnou plící. Dítě bylo oteklé, apatické, sotva reagovalo na podněty a nemluvalo. Stav chlapce byl natolik kritický, že bylo nutné zavést hrudní drén. Zatímco v evropských podmínkách jde o rutinní výkon s plnou sadou sterilního a specializovaného vybavení, zde se muselo improvizovat s provizorními materiály. Lékaři postupovali s neobyčejnou kreativitou – od vytvoření sterilního pole až po fixaci drénu a co mě opravdu uchvátilo, bylo vytvoření jednosměrného ventilu z infuzního setu. Drenážní pomůcky v Ugandě samozřejmě existují, ale zde hrál roli čas. V nemocnici žádný set nebyl a muselo by se pro něj jet do města vzdáleného 4 hodiny, ale tento čas byl kruciálně důležitý pro chlapcovu rekonvalescenci. O zdravotním stavu jeho sestry jsme neměli žádné informace, jelikož kapacity organizací, které se o takovéto děti starají, nestačí, a každý ze sourozenců byl svěřen do péče jiné organizace i nemocnice. Tento případ pro mě symbolizuje propojení medicíny, lidskosti

a filantropie – ukazuje, jak může i omezené prostředí poskytnout péči, která zachraňuje životy, a jak důležitá a nezastupitelná je pomoc sociálních služeb a organizací.

Zároveň se denně setkávají s výzvami, které by v evropských podmínkách působily téměř nepředstavitelně. Vzhledem k omezenému vybavení a nedostatku léků musí často improvizovat a hledat kreativní řešení, aby léčba byla účinná i s minimálními zdroji. Jejich přístup k pacientům je vždy individuální – zdravotníci se snaží poznat nejen aktuální zdravotní stav dítěte, ale také rodinné a sociální zázemí, aby péče byla co nejkomplexnější a dlouhodobě udržitelná. Velkou roli zde hraje i skutečnost, že značná část rodičů je negramotná, což komplikuje základní administrativní úkony. Podepisování dokumentů se proto často řeší otiskem prstu a personál musí mít trpělivost a schopnost vysvětlovat veškeré kroky srozumitelně a citlivě. Další výzvou je také fakt, že v Ugandě je sice úředním jazykem angličtina, ale každé království má svůj vlastní jazyk, každý původní kmen má také svůj, takže většina obyvatel mluví 2–3 jazyky v průměru, ale mezi sebou si přesto rozumět nemusí, pokud pocházejí z jiného regionu. Setkávání s těmito pacienty bylo pro mě obzvlášť silné.

Vidět, jak nemocnice dokáže překlenout jazykové, vzdělávací i další bariéry a zároveň poskytovat kvalitní zdravotní péči, mi ukázalo, že humanitární přístup a kreativní řešení jsou nezbytnou součástí medicíny v prostředí s omezenými zdroji. Tyto zkušenosti také zdůraznily význam preventivního a vzdělávacího rozměru péče – zdravotníci nejen léčí, ale zároveň učí rodiče základním principům hygieny, výživy a prevence nemocí, čímž snižují riziko budoucích komplikací. Pro mnohé rodiny představuje navíc překážku i samotná úhrada léčebných výloh, a hrozí tak, že by jejich děti zůstaly bez potřebné péče.

Sama jsem se zapojila do takovéto charitativní sbírky pro nemocnici a vytvořila krátké propagační video, které představovalo její činnost, potřeby pacientů a konkrétní dopad darů na životy dětí. Video jsem sdílela prostřednictvím platformy Donorsee, kde se mi podařilo oslovit mezinárodní publikum a získat finanční prostředky na podporu nemocnice. Díky této iniciativě se podařilo vybrat konkrétní částku, která pokryla nákup léků, základních zdravotnických pomůcek a část nákladů na hospitalizaci pacientů. Tato zkušenost mi ukázala, že i jednotlivci mohou svým kreativním přístupem a využitím moderních nástrojů výrazně podpořit humanitární projekty, a posílila moje přesvědčení, že propagace a fundraising jsou klíčovou součástí udržitelné zdravotní péče.

Uganda pro mě nebyla jen místem intenzivní nemocniční praxe, ale také zemí, která mě okouzila svou přírodou, kulturou a lidmi. Okolí Jinjy nabízí širokou nabídku scénérií od zelených čajových plantáží a banánovníkových hájů až po řeku Nil, která zde pramení z Viktoriina jezera. Krása místní krajiny vytvářela kontrast k těžkým příběhům nemocničních pokojů a připomínala mi, že tato země v sobě skrývá spoustu krásy a života. Stejně silný dojem na mě zanechali samotní lidé: přátelští, srdeční a nesmírně povídaví. Často mě překvapovala jejich ochota sdílet příběhy ze svého života, radosti i starosti, a to i s cizincem, který mezi ně přišel jen na krátkou dobu. Díky těmto rozhovorům jsem měla možnost nahlédnout do místní kultury, tradic a každodenního života, který je sice poznamenán skromnými podmínkami, ale současně naplněn hlubokým smyslem pro komunitu, vzájemnou pomoc a radost z maličkostí. Poznávání Ugandy mi tak dalo nový pohled na hodnotu mezilidských vztahů a jednoduchosti, která je v našem evropském prostředí často přehlížená.

Pobyt mě naučil trpělivosti, pokoře a schopnosti zvládat stresové situace. Každý úspěch i neúspěch měl hluboký emocionální dopad a přiměl mě reflektovat nejen svoji profesní roli, ale i širší smysl medicíny a filantropie. Každý zachráněný život, každé dítě, kterému byla poskytnuta péče a edukace, pro mě představovalo konkrétní a hmatatelnou změnu v komunitě. Uvědomila jsem si, že humanitární medicína není jen dobrovolnou aktivitou několika jednotlivců, ale reálnou a zásadní součástí lékařské profese.

Plánuji se nadále vzdělávat s cílem získat kompetence, které mi umožní efektivně pracovat i v prostředí s omezenými zdroji. Chci se aktivně zapojovat do mezinárodních humanitárních projektů, kde budu moci

nejen poskytovat praktickou péči, ale zároveň podporovat vzdělávání místních zdravotníků a přispívat ke zvyšování udržitelnosti zdravotní infrastruktury. Zkušenosti s improvizací, rozhodováním bez kompletní diagnostiky a komunikací s rodinami z odlišného kulturního prostředí chci využít nejen v rozvojových zemích, ale i doma při práci s různorodou patientskou populací, kde často dochází k překrývání různých typů výzev.

Do budoucna bych se ráda podílela na vytváření vzdělávacích programů a workshopů pro studenty medicíny, které by je připravovaly na práci v náročných podmínkách. Chtěla bych, aby se učili rychlé adaptaci, klinické intuici, empatii a kreativitě při řešení neočekávaných situací. Věřím, že právě systematické sdílení zkušeností a mentoring mladších kolegů je klíčové pro šíření udržitelného přístupu k medicíně, který kombinuje odborné znalosti s respektem k pacientovi a kulturním specifikům prostředí. Chci ukázat, že i drobná individuální iniciativa – například dobrovolnický výjezd jednoho studenta – může mít reálný dopad a zároveň inspirovat ostatní, aby se zapojili a přinesli svou pomoc tam, kde je nejvíce potřeba.

Pobyt v Ugandě pro mě nebyl jen stáží, ale i naplněním dávného přání. Zároveň se však stal začátkem nové cesty, protože jsem pochopila, že humanitární medicína není jen romantickou představou, ale reálnou a nesmírně potřebnou součástí našeho povolání. Pobyt v Jině zásadně proměnil i můj pohled na svět. Filantropie pro mě získala konkrétní tvář – v podobě dětí, rodin i zdravotníků, kteří navzdory nepřízni nikdy neztrácejí naději.

Na závěr mohu říci, že tři týdny ve Whisper's Magical Children's Hospital and Maternity byly pro mě nesmírně obohacující. Přinesly mi nové profesní znalosti, naučily mě pokoře vůči limitům medicíny a ukázaly, že i drobný příspěvek může mít zásadní dopad. Pobyt mi poskytl inspiraci k dalšímu rozvoji mezinárodních iniciativ a partnerství, která podporují udržitelnou péči a vzdělávání místních zdravotníků. Naučila jsem se, že i jednotlivci, pokud nabídnou své schopnosti a čas, mohou přispět ke zlepšení života mnoha lidí a že lékařská profese má sílu měnit svět – nejen na úrovni medicíny, ale i lidských osudů.

Text byl redakčně upraven.

Mária Šimová

Domovská univerzita: Univerzita Karlova v Praze, 3. lékařská fakulta, obor všeobecné lékařství

Zahraniční univerzita: Children's Hospital of Philadelphia, Department of Plastic and Reconstructive Surgery, USA

Children's Hospital of Philadelphia (CHOP) je jednou z největších a nejprestižnějších pediatrických nemocnic v USA aj na svete. Disponuje približne 570 lôžkami pre pacientov a v súčasnosti prebieha výstavba novej časti nemocnice s ďalšími 600 lôžkami. CHOP je prepojená s Buerger Center for Advanced Pediatric Care, ktoré má dvanásť poschodí a zahŕňa výskumné laboratóriá, prednáškové miestnosti, kancelárie a ambulancie.

Stáž na oddelení detskej plastickej a rekonštrukčnej chirurgie hodnotím ako jednu z najlepších skúseností počas môjho štúdia medicíny. Už pred jej začiatkom ma príjemne prekvapila komunikácia zo strany vedenia oddelenia – v piatok pred nástupom na stáž mi prišiel e-mail s upozornením na blížiacu sa snehovú búrku v Philadelphii. Vedenie sa chcelo uistiť, že sa mám ako bezpečne dopraviť do nemocnice. V prvý deň som sa stretla so svojim mentorom, doktorom Philom Tolleyom, ktorého som si počas stáže veľmi obľúbila. Doktor Tolley je v CHOP na ročnom fellowship programe v detskej plastickej chirurgii po absolvovaní atestácie z plastickej chirurgie vo Washington

University v Seattle. Je to mimoriadne priateľský a inteligentný človek, s ktorým bola radosť spolupracovať. Som nesmierne vďačná, že som mala možnosť učiť sa od neho a pracovať po jeho boku.

Každé ráno som stáž začínala o šiestej hodine, pričom v dňoch ranných vizít ešte skôr. Prvý deň sme začali ranným indikačným seminárom, kde sa prezentovali komplikované, no veľmi zaujímavé plánované prípady. Často išlo aj o pacientov z iných nemocníc, ktoré žiadali oddelenie plastickej chirurgie CHOP o „second opinion“ – odborný názor na možné alternatívne riešenie ich prípadu. Tento seminár sa konal každý pondelok. Po jeho skončení sme sa presunuli na operačné sály, kde som mala možnosť spoznať primára oddelenia, doktora Jesse A. Taylora. Privítal ma slovami: „Vitaj, Mária, ty si zo Slovenska, však? Musím ti povedať o mojom výlete na Slovensko, keď som bol mladý a cestoval po Európe!“

Oddelenie plastickej a rekonštrukčnej chirurgie má viacero špecializovaných programov. Počas mojej stáže som mala možnosť vidieť široké spektrum kraniofaciálnych operácií, rekonštrukcií rozštepov tváre, korekcií deformít končatín, syndaktýlií, polydaktýlií a malformácií uší. Taktiež som sa stretla s chirurgickým riešením komplikovaných prípadov hidradenitis suppurativa. Oboznámila som sa s viacerými syndrómami spojenými s kraniosynostózami, ako sú Pfeifferov syndróm, Apertov syndróm, Treacher Collinsov syndróm, DiGeorgeov syndróm, Muenkeho syndróm a Goldenharov syndróm, a so súvisiacimi chirurgickými postupmi. Väčšinou išlo o záhlavé výkony vyžadujúce multidisciplinárnu spoluprácu s neurochirurgiou. Chirurgický prístup závisí od typu kraniosynostózy, pričom najčastejšie ide o „open approach“ operácie.

V rámci stáže som mala možnosť vidieť aj fronto-orbital advancement (FOA) sendoskopickým prístupom. FOA je chirurgická metóda riešenia koronálnych alebo metopických synostóz, pri ktorej sa frontálna kosť vypreparuje a premiestni dopredu. Následne sa pomocou distraktorov zafixuje v novej pozícii, čím sa zväčší objem frontálneho mozgu. Endoskopický prístup FOA sa využíva najmä u detí vo veku šiestich mesiacov, pričom oproti otvorenej operácii prináša viaceré výhody – menšie krvné straty, menšie operačné rany a rýchlejšiu rekonvalescenciu. Zaujímavosťou je, že Dr. Taylor bol prvým chirurgom na svete, ktorý sa začal venovať endoskopickému prístupu FOA.

Podobným operačným prístupom je aj PVA (posterior vault advancement), ktorý sa aplikuje pri synostózach parietálnych a okcipitálnych kostí. V rámci operácie s PVA, ktorú viedol doktor Jordan W. Swanson v spolupráci s neurochirurgiou, sa posteriórna časť krania vymenila za frontálnu, pričom frontálna kosť sa rozdelila na menšie časti a medzery medzi nimi sa vyplnili bone graftingom. Takto veľmi zjednodušene som opísala operáciu, ktorá trvala štyri hodiny. Postup, ktorý vedúci chirurg zvolí, sa veľmi odvíja od symptomatiky a cieľa, ktorý chce operácia dosiahnuť, ako aj od veľkosti krania, ktorú chirurg plánuje po operácii dosiahnuť. Technika bone graftingu sa využíva pri väčšine kraniosynostóz, pričom kostné tkanivo sa väčšinou získava z os ilium (ale môže to byť aj z fibuly, rebra alebo mandibuly). Dá sa to predstaviť ako vyrezávanie z dreva, pričom vznikajú kostné ostružiny, ktoré obsahujú množstvo osteogenetických buniek, ktoré zrýchľujú hojenie rán, majú minimálne riziko odmietnutia implantátu a zabezpečujú lepšiu integráciu kostí. Tieto ostružiny sa následne zmiešajú s krvou, vytvorí sa hustá kaša, ktorá sa následne vkladá medzi menšie časti kostí. Medzi ďalšie operačné výkony, ktoré som mala možnosť vidieť, patrila Le Fort I operácia. Na klinike bolo veľa prípadov s rozštepmi tváre, ktoré sa riešia operačnými postupmi v závislosti od typu rozštepu.

Keďže CHOP je spádovým centrom aj pre deti s Beckwith-Wiedemannovým syndrómom, mala som možnosť vidieť pacienta s týmto syndrómom, ktorý mal makroglosiu, čo spôsobovalo obštrukciu dýchacích ciest a apnoe počas noci. V rámci kraniofaciálneho programu som mala možnosť vidieť veľmi zaujímavý prípad fibróznej dysplázie. Fibrózna dysplázia je benígne ochorenie, ktoré je spôsobené poruchou diferenciácie mezenchymálnych buniek na osteoblasty a osteocyty, pričom kosť je nahradená fibróznym tkanivom. Problémom tohto ochorenia je, že sa momentálne nedá vyliečiť. Daná oblasť fibróznej dysplázie sa dá len manuálne vyoperovať, ale pretože ide o benígne ochorenie s genetickou mutáciou GNAS1 génu, po vyoperovaní tejto oblasti dochádza k remisii postihnutia tejto oblasti fibróznou dyspláziou. Týmto ochorením sa zaoberá aj jeden z vedúcich lekárov na klinike, Eric Chien-Wei Liao, MD, PhD, ktorý na výskum využíva medúzy.

Prípady sa vopred plánovali na kraniofaciálnych indikačných seminároch, kde sa o pacientovi rozhodovalo z pohľadu viacerých odborníkov: pediatra, psychológa, otorinolaryngológa a zubára. Táto spolupráca viedla k vytvoreniu plánu, ktorý optimalizoval výsledok operácie amaximalizoval spokojnosť pacienta aj rodiny. Väčšina pacientov podstupovala viacero operácií a zostávala pod dohľadom lekárov až do dospelosti, čo

umožňovalo sledovať nielen ich fyzický vývoj, ale aj formovanie osobnosti pacientov. Konkrétne sa mi páčil multioborový prístup k pacientovi s Treacher Collinsonovým syndrómom, kde spolupráca chirurga, psychológa a otorinolaryngológa viedla ku komplexnej starostlivosti. Táto starostlivosť okrem liečby cielila aj na riešenie emocionálnych a sociálnych výziev, ktorým pacient čelil.

Počas ranných vizít sme kontrolovali operačné rany, vitálne funkcie, pooperačný stav pacienta, príjem tekutín a laboratórne výsledky. Keďže mnohí pacienti nehovorili anglicky, na komunikáciu sme využívali systém CyraCom, ktorý umožňuje simultánnu komunikáciu medzi tlmočníkom, lekárom a pacientom vo viac ako dvesto jazykoch. Mne osobne sa to veľmi páčilo, lebo to predchádza stresujúcim situáciám a hlavne sa dá predísť nedorozumeniu medzi pacientom a doktorom kvôli jazykovej bariére.

University of Pennsylvania vedie rezidenčný program plastickej chirurgie, ktorý v spolupráci s CHOP zabezpečuje atestačné vzdelávanie v tejto oblasti. Rezidenti v tomto programe sú každý rok počas piatich rokov dva mesiace na oddelení detskej plastickej chirurgie. Z tohoto dôvodu sme mali aj každý štvrtok ranné semináre, ktoré začínali o šiestej a trvali do deviatej hodiny ráno. Na týchto seminároch sa prezentovali kazuistiky z oddelenia plastickej chirurgie pre dospelých v nemocnici Penn. Väčšinou išlo o prípady, ktoré si vyžadovali multidisciplinárnu spoluprácu. Medzi najzaujímavejšie kazuistiky patrili prípady zranení rúk u lezcov a komplikácie kožných kontrakcií u pacientov s popáleninami. Keďže Philadelphia patrí medzi mestá s veľmi vysokou kriminalitou a zvlášť vo West Philadelphia je vysoká závislosť od drog, na oddeleniach dospelých plastickej chirurgie a urgentných príjmoch sa často stretávajú s pacientmi, ktorí intravenózne užívajú opioid desomorphine (krokodil), čo spôsobuje nekrózu kože.

Som veľmi vďačná, že som mohla absolvovať stáž na oddelení detskej plastickej a rekonštrukčnej chirurgie. Pre mňa to bola nesmierne motivujúca a obohacujúca skúsenosť, počas ktorej som mala možnosť spoznať iných študentov medicíny z University of Pennsylvania, ako aj lekárov a študentov z Brazílie, Dubaja a Číny, ktorí sa na stáži v nemocnici zúčastnili vzdelávacieho programu Global Health. Mňa osobne veľmi milo prekvapilo, že v rámci tohto programu bolo mnoho lekárov z Číny a Spojených arabských emirátov, ktorí sem prišli za účelom sebarozvoja, ale aj preto, aby na základe získaných skúseností prispeli k vylepšeniu systému v ich domovských krajinách.

Chcela by som sa úprimne poďakovať Nadaci pro rozvoj vzdělání za jej štedrý finančný príspevok, ktorý mi pomohol pokryť náklady spojené s mojim pobytom vo Philadelphii. Táto skúsenosť bola pre mňa nesmierne cenná a výnimočná, pretože som mala príležitosť zúčastniť sa stáže na vysokej profesionálnej úrovni. Počas nej som mala česť stretnúť mladých lekárov s hlbokým ľudským prístupom. Ich odhodlanie, pracovitosť a neustála túžba napredovať v odbornom vzdelávaní ma veľmi inšpirovali a motivovali.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

Ekonomie a finance, obor bankovníctví a podnikové finance

Adam Vinc

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, Ekonomie a finance, obor bankovníctví a podnikové finance

Zahraniční škola: University of Amsterdam – Faculty of Economics and Business – Finance, Nizozemsko

Vážená Nadace pro rozvoj vzdělání, děkuji za finanční podporu, která mi pomohla pokryt část nákladů spojených s pobytem v Amsterdamu na University of Amsterdam (UvA). Semester bol finančne náročnejší, než som predpokladal, ale váš príspevok mi veľmi pomohol a zbavil ma niektorých starostí počas pobytu.

Príchod a prvé dojmy

Do Amsterdamu som išiel autobusom z Prahy. Trvalo to 15 hodín, ale cesta bola lepšia, ako som čakal, keďže som cestoval v noci, mohol som si vziať veľa vecí a vyšlo to relatívne lacno. Cesta viedla cez celé Nemecko a Holandsko, na obed som dorazil na stanicu Sloterdijk v Amsterdamu.

Ak človek nemá bicykel, viem si predstaviť, že minie aj niekoľko tisíc korún mesačne len na MHD. Preto som si cez Swapfiets objednal svoj bicykel, je to služba, ktorá stojí asi 550 Kč mesačne, máte svoj bicykel podľa výberu + poistenie proti krádeži a servis. Za mňa asi najlepší variant na krátkodobý pobyt, viac-menej takmer všetci študenti využívajú Swapfiets.

Amsterdam ako mesto ma prekvapil, čakal som, že bude oveľa rušnejší, niečo, kam ľudia chodia len za zábavou, ale život tu vie byť veľmi pokojný. Sú len určité časti, kde je viac hluku a turistov, inak je mesto úplne príjemné na život. Prvý týždeň bol Introduction Week, kde som si našiel jadro kamarátov. Máme partiu 8 chalanov a vždy sa s niekým spojíme, keď ideme von. Sme taký mix, čo je za mňa super, z USA, Kanady, Austrálie, Švajčiarska, Rakúska a ďalších krajín Európy. Väčšinu času mimo školy trávim spolu, športujeme alebo chodíme na kultúrne akcie. Počas Introduction Weeku sme mali rôzne programy, slúži to hlavne na to, aby človek niekoho spoznal a mal lepšiu šancu.

Ubytovanie

Bývam na internáte kúsok od NEMO múzea, čo je dosť výhra. Lokalita je super, na bicykli som všade do 15–20 minút, prípadne sa dá ísť aj pešo, ale túto variantu sa snažím už moc nevyužívať. Ubytovanie mi poskytla univerzita, ktorá spolupracuje s viacerými agentúrami, a mňa si vybrala Lieven De Key. Jedná sa teda o social housing, na chodbe máme desať izieb a spoločnú kuchyňu s obývačkou. Našťastie som dostal možnosť mať svoju izbu, takže mám dosť kľud. Spolubývatelia, ak to tak môžeme nazvať, sú fajn. Nájom mám oproti iným študentom veľmi výhodný, cca 15 000 Kč mesačne stojí samostatná izba, ak by som chcel aj svoju kúpeľňu a kuchyňu, tak už sa bavíme asi cca o 20 000, čo som nejako vyslovene nepotreboval.

Škola

Škola je úplne super, musím povedať, že kampus stál naozaj za to. Je vidieť, že Holandsko má viac peňazí na financovanie štúdia, či už vybavenie, priestory alebo profesorov, ktorí tam potom tiež radi pracujú. Študujem financie, ale mám aj jeden predmet z businessu na vedľajšej fakulte, aby som sa spoznal aj s inými ľuďmi. Výuka prebieha v takzvaných blokoch, teda 7 týždňov som mal 3 predmety, potom týždeň na učenie a na 8. týždeň bolo skúškové, následne bol druhý a potom tretí blok. Je to iné než v Prahe, kde je všetko spolu a na konci sú skúšky, neviem, čo je lepšie, lebo doma máme niekedy aj 6–8 predmetov naraz a tu to bolo postupne, no nepovedal by som, že som sa menej učil počas skúškového, len som ho zažil viackrát.

Predmety a profesori sú na vysokej úrovni, človek musí naozaj niečo robiť počas semestra, nie je to len tak, že si ho presedí a na konci za mesiac spraví skúšky. Štýl výuky je trochu iný, musíte sa veľa pripravovať pred

hodinou, často čítame 30–40 strán článkov alebo pozeráme videá, aby sa dala viesť diskusia na hodine. Niekedy je hodina len diskusia, takže je to dosť o samoštúdiu, čo v porovnaní s Prahou, kde sa všetko rieši na hodine a nič sa nečíta dopredu, je pomerne iné.

Moje predmety, ktoré som študoval

Advanced Corporate Finance, Real Estate Valuations, Valuations, Advanced Investments, Entrepreneurship and Innovations, Strategy Consulting, Psychology of Technology

Bol to mix niekoľkých takzvaných trackov (odborov), snažil som sa využiť možnosť načerpať vedomosti aj z iných oblastí ako len z financií a hlavne spoznať ľudí, ktorých zaujíma aj niečo iné. Vždy je dobré mať viacero pohľadov a širší záber vedomostí.

Cestovanie a voľný čas

Počas pobytu sme sa snažili spoznať aj Holandsko mimo Amsterdamu. Navštívil som mestá ako Hague, Rotterdam, Zaandvoort a Utrecht. Ak by som si mal vybrať, kde žiť mimo Amsterdamu, tak určite Rotterdam, odporúčam to hlavne tým, čo by chceli ísť do Holandska pracovať. Zároveň sa mi veľmi páčilo, ako sa v Holandsku neboja architekti experimentovať a je im to schválené, niektoré budovy tam boli naozaj šialené. Utrecht je zas taký menší Amsterdam, ktorý má veľmi príjemné centrum s kanálmi a veľa študentmi, kúsok vlakom asi 30 minút. Ak chce ísť človek na pláž, tak potom Zaandvoort ponúka presne to, asi tiež 30 minút vlakom a už sa môžete kúpať, využívali sme to hlavne na začiatku, keď ešte bolo teplo. Všetko je relatívne blízko, väčšinou hodina vlakom, ale vlaky sú dosť drahé, takže sme boli trochu limitovaní a necestovali sme až tak často. Aj preto som necestoval nikam mimo Holandska. Schiphol je jedno z najdrahších letísk v Európe a moc nízkonákladoviek sem nelieta. Prioritou ale bolo spoznať Holandsko, a to sa splnilo, takže som spokojný.

Náklady a mesto

Život v Amsterdame je pomerne drahý v porovnaní s Prahou, hlavne pre študentov. Ak idete do mesta, tak jedlo a pitie sú asi 2× drahšie ako v Prahe, čo sa odrazilo aj na celkových výdavkoch, lebo tak samozrejme som nesedel len na izbe celý pobyt, ale tak patrí to k tomu. Študenti tu preto skôr trávia čas vždy u niekoho na ubytovaní, nie je až takým zvykom chodiť v meste do podnikov. Čo sa ale týka potravín, tak som chodil hlavne do Albert Heijn, čo je vlastne český Albert, mám pocit, že to má rovnakého majiteľa a tam sú potraviny 1:1 s Čechami. Celkom ma to prekvapilo, prečo je potom v meste všetko také drahé, ale asi to bude kvôli nákladom na personál, predsa len priemerný plat je tu dvojnásobný ako v Čechách.

Prínos pobytu

Najväčším prínosom bolo pre mňa spoznať skvelých ľudí a získať kontakty, z ktorých budem určite čerpať v budúcnosti, či už po pracovnej, alebo osobnej stránke. Hovorí sa, že vysoká škola je hlavne o tom, s kým sedíte v tej triede, lebo veľa z nich sú motivovaní mladí ľudia, ktorí chcú v živote niečo dokázať. Nejedná sa len o kamarátov, ale aj o ľudí na univerzite, s ktorými som komunikoval ohľadom diplomovej práce a ktorí ma vedeli nasmerovať ďalej. Porovnanie štúdia na západnej univerzite bolo taktiež veľmi hodnotné a dalo mi to iný pohľad na výuku aj na samotný prístup k financiám a biznisu.

Záver

Celý pobyt hodnotím veľmi pozitívne a som nesmierne rád, že som sa preň rozhodol, aj keď už končím štúdium. Celkovo ma pobyt stál približne 200 000 CZK, ± 25 000. Chcel by som sa úprimne poďakovať Nadácii za poskytnutú podporu, vďaka ktorej som si mohol splniť svoj sen a posunúť sa ďalej v osobnom aj profesijnom živote. Prajem, aby aj ďalší študenti dostali rovnakú príležitosť a mohli zažiť to, čo ja, a inšpirovať sa svetom.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

Sociální práce

Žofie Blechová

Domovská škola: Univerzita Karlova v Praze, Sociální práce

Zahraniční škola: University of St. Thomas – Non-degree seeking undergraduate in Interdisciplinary Studies, Minneapolis – Minnesota, USA

Během jarního semestru 2025 jsem absolvovala akademický a kulturní program na University of St. Thomas v Minnesotě. Program, jehož jsem byla součástí, se nazývá Kucera Scholarship a má za sebou více než dvacet pět let tradice. Umožňuje studentům Univerzity Karlovy vycestovat na prestižní univerzitu do Spojených států amerických.

V rámci programu jsem byla zapsána jako undergraduate student, přestože na Univerzitě Karlově již studuji navazující magisterské studium. To mi však poskytlo zajímavou možnost volby kurzů napříč různými obory. Vybírala jsem si s ohledem na své zájmy v oblasti společenských věd, sociální práce a duševního zdraví. Absolvovala jsem pět kurzů: Race, Self and Social Work, Entrepreneurship, Yoga for Stress Management, People and Environment a Management, přičemž některé kurzy byly půl semestrální.

Americký systém se liší od českého především intenzitou průběžné práce a zapojením studentů do výuky. Každý kurz probíhal dvakrát až třikrát týdně, s důrazem na diskuse, prezentace, reflexe a praktické úkoly. Zkoušky zde nehrají tak zásadní roli jako u nás, důležitější je aktivita a kvalita práce v průběhu semestru. Tento přístup mi velmi vyhovoval, umožnil mi učit se pravidelně a hlouběji. Přestože byla výuka časově náročnější, nikdy jsem neměla pocit zahlcení. Systém byl dobře strukturovaný a vyučující byli vstřícní a ochotní

konzultovat jakékoli nejasnosti a vést nás k samostatnému kritickému myšlení. Významná část výuky byla věnována projektům, týmové spolupráci a praktickým aplikacím teoretických poznatků, což se mi líbilo a považuji to za mimořádně přínosné. I díky tomuto přístupu jsem si z jednotlivých předmětů odnesla hlubší porozumění problematice, které bude rozhodně užitečné v mé další odborné i osobní dráze.

University of St. Thomas se nachází v tzv. Twin Cities, městech St. Paul a Minneapolis ve státě Minnesota. Jedná se o soukromou katolickou univerzitu s krásným historickým kampusem a vysokou úrovní zázemí. Kampus samotný je velmi dobře vybavený, nabízí knihovny, studovny, několik kaváren, jídelny, obchod, zdravotní středisko, moderní sportovní zařízení, ale i místa pro klid a relaxaci. Ve volném čase jsem často využívala univerzitní fitness centrum, plavecký bazén i posilovnu. Prostor pro pohyb, odpočinek a kulturní vyžití je zde považován za důležitou součást studentského života. Bydlela jsem na koleji Morrison Hall, která patří mezi nejkomfortnější ubytování v rámci univerzity. Každý student má k dispozici vlastní ložnici, což poskytuje dostatek soukromí pro studium i odpočinek. Koupelna a kuchyňský kout jsou sdílené s jedním spolubydlícím. Na patře je také společenský prostor a sdílená plně vybavená kuchyně.

Pobyt v USA pro mě nebyl pouze akademickou zkušeností, ale také nesmírně silným osobním a kulturním zážitkem. Život v americké společnosti, která se od té české v mnohém liší, mi umožnil nahlédnout na realitu Spojených států s větší hloubkou a komplexností. Spojené státy jsou kulturně rozmanitou zemí, kde se setkává mnoho identit, tradic i názorů. Zároveň je zde patrné výrazné sociální rozvrstvení, které se odráží i ve vzdělávacím systému, přístupu ke zdravotní péči či možnostech uplatnění.

V průběhu semestru jsem také využila možnost cestovat, navštívila jsem Boston, Chicago, San Francisco a New York. Každé z těchto měst má zcela jiný charakter a společenskou atmosféru. Boston mě okouznil svou historickou atmosférou a univerzitním prostředím, Chicago svou architekturou a kulturní rozmanitostí, San Francisco otevřeností a krásou přírody, New York pak svou energií, pulzujícím životem a obrovským množstvím kulturních zážitků. Tyto cesty mi umožnily lépe pochopit různorodost Spojených států a srovnat jednotlivé regiony mezi sebou.

Přestože jsem do Spojených států odjížděla s jistými obavami a bez konkrétních očekávání, vracím se jako člověk výrazně obohacený. Tato zkušenost pro mě byla nejen cestou za poznáním nové kultury a vzdělávacího systému, ale především cestou k větší samostatnosti, osobní zralosti a hlubšímu pochopení svých hodnot. Měla jsem možnost vyzkoušet si život v úplně jiném společenském kontextu, který je v mnoha ohledech kontrastní vůči našemu evropskému prostředí. Zároveň jsem získala hlubší respekt k různorodosti i ke společenským výzvám, kterým americká společnost čelí. Pobyt mi pomohl odbourat předchozí nejistoty a strachy, od obav mluvit cizím jazykem až po schopnost samostatně fungovat v neznámém prostředí. Naučila jsem se důvěřovat svým schopnostem, organizovat si čas a nebát se aktivně ptát nebo vyhledat pomoc. Cítím, že díky této zkušenosti jsem dnes sebevědomější, otevřenější a připravenější čelit i složitějším výzvám v budoucnu.

Ráda bych Nadaci pro rozvoj vzdělávání znovu upřímně poděkovala. Vaše finanční podpora mi umožnila nejen uskutečnit tento studijní pobyt, ale především věnovat se naplno všem příležitostem, které mi univerzita a život v zahraničí nabídly. Bez Vaší důvěry a podpory by pro mě takováto zkušenost byla velmi obtížně realizovatelná. Věřím, že vše, co jsem se během pobytu naučila, budu moci zúročit ve svém profesním i osobním životě a že se mi podaří tuto inspiraci předávat dál.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

Asijská studia se specializací korejský jazyk a kultura

Kristina Folvarčná

Domovská škola: Univerzita Palackého v Olomouci, Asijská studia se specializací korejský jazyk a kultura

Zahraniční škola: Hankuk University of Foreign Studies / Korean Language Course, Jižní Korea

Jako studentka magisterského programu Asijská studia se zaměřením na korejský jazyk na Univerzitě Palackého v Olomouci jsem doufala, že budu mít možnost v rámci studia vyjet na pobyt do zahraničí a učit se jazyk, v mém případě korejštinu, přímo v Jižní Koreji. Již od počátku svého vysokoškolského studia jsem vnímala zahraniční studijní pobyt jako nedílnou a mimořádně důležitou součást akademického i osobního rozvoje. Věřím, že možnost studia v zahraničí není důležitá pouze pro studenty jazyka, ale pro všechny, ať už je jejich obor jakýkoliv.

V roce 2024 se mi naskytla příležitost účastnit se výběrového řízení pro roční studijní výjezd v Jižní Koreji, takže jsem této možnosti bez většího váhání využila a začala se připravovat na strávení akademického roku 2025/26 v jazykovém centru Hankuk University of Foreign Studies v Soulu, Jižní Koreji. Jedná se o prestižní univerzitu se zaměřením na výuku jazyků. Jejich jazykové centrum je také velmi dobře známé. Mimo jiné využívají i své vlastní učebnice vytvořené přímo na univerzitě.

Před samotným výjezdem bylo nutné vyřešit celou řadu organizačních věcí. Samotná příprava byla pro mě však cennou a důležitou zkušeností v oblasti plánování, administrativy a osobní zodpovědnosti. Proces vyřizování víza, zajišťování ubytování, organizace pojištění a financí vyžadoval pečlivou orientaci v cizojazyčných dokumentech, dodržování přesných termínů a schopnost samostatně vyřešit vzniklé komplikace, které se nevyhnutelně naskytou i přes sebelepší přípravu. Tato fáze pro mě představovala významný krok k větší samostatnosti, uvědomění a odpovědnosti, kterou dlouhodobý zahraniční pobyt obnáší. Zpětně vnímám právě tuto část příprav jako důležitou součást celkové zkušenosti, jež mě připravila na zvládání každodenních situací po příjezdu do Jižní Koreje.

V rámci mé snahy o snížení nákladů a větší flexibility jsem se rozhodla pro ubytování mimo univerzitní kampus, konkrétně pro tzv. goshiwon. Jedná se o poměrně typické studentské ubytování, které sice nabízí velmi omezený prostor, avšak poskytuje základní a poměrně pohodlné zázemí pro dlouhodobý pobyt. Můj pokoj o velikosti přibližně 6 m² je vybaven postelí, pracovním stolem, lednicí a úložným prostorem. Součástí pokoje je rovněž malý sprchový kout s toaletou. Velkou výhodou v mém případě bylo, že pokoj má dvě okna, což není u tohoto typu ubytování běžné. Pokoje v goshiwonu často nemají okna vůbec. Ubytovaní zahrnuje také sdílenou kuchyňku a prádelnu. Možnost využití obojího přímo na ubytování je něco, co bych neměnila, poněvadž obojí mi výrazně vypomáhá ke snížení životních nákladů. Cena ubytování je asi 6000 Kč za měsíc. Oproti mým předpokladům před výjezdem strava v Koreji nakonec zatím nebyla tak výrazně drahou položkou, jak jsem předpokládala. Ušetřila jsem však pouze díky možnosti využití kuchyňky v rámci mého ubytování a také školní jídelny s obědy mezi 3000 až 5000 korejských wonů (cca 42 až 70 CZK).

V době psaní této zprávy jsem přibližně v polovině mého ročního studijního pobytu, takže mohu s jistotou říct, že veškerá má práce a úsilí se vyplatily a jsem moc vděčná, že mi Nadace pro rozvoj vzdělání svou podporou

umožnila splnit si sen o studiu v zahraničí. V rámci pobytu jsem zatím absolvovala intenzivní kurz korejského jazyka v jazykovém centru Hankuk University of Foreign Studies, který probíhá deset týdnů, čtyři hodiny denně, a úspěšně dokončila třetí jazykovou úroveň z celkových šesti v korejském jazyce. Díky úspěšnému ukončení můžu v příštím roce pokračovat do úrovně čtyři. Mimo kurz mám také možnost využívat korejštinu v každodenním životě, poněvadž angličtina není v Koreji stále až tak běžná, zejména mezi starší populací. Díky kurzu jsem nabyla více sebevědomí a náhodné konverzace s rodilými Korejci mi výrazně pomáhají pro lepší uchopení jazyka.

Korejštinu studuji již od nastoupení na vysokou školu v roce 2021, kdy jsem ve svém bakalářském studiu studovala obor Korejšтина pro hospodářskou praxi. Věřím však, že nejvíce mé korejštině dozajista pomohlo právě studium přímo v Jižní Koreji. Jak jsem již zmiňovala, intenzivní kurzy korejštiny v Koreji probíhají čtyři hodiny denně po dobu deseti týdnů. Celkem má tedy jedna jazyková úroveň přibližně 200 hodin v rámci zmíněných deseti týdnů. Kurzy probíhají čistě v korejštině bez využití jakékoliv překladové metody. Angličtina ve třídě nezazní a učitelé často anglicky ani neumí. I když toto může být zpočátku poněkud děsivé, po pár hodinách si člověk na systém zvykne a ocení možnost fungovat stále v jednom jazyce. Student je tedy nucen přemýšlet přímo v cílovém jazyce, což výrazně urychluje jazykový pokrok. Třídy v kurzech jsou také tvořeny cíleně tak, aby se sešlo co nejméně stejných národností. Specificky v mé třídě se setkali studenti z Japonska, Tchaj-wanu, Číny, Vietnamu, Maroka a Polska. Většinou tedy i o přestávkách je možné komunikovat pouze v korejštině, protože opět ne všichni studenti umí i anglicky.

Jazykový kurz na Hankuk University of Foreign Studies je koncipován velmi systematicky za využití zmíněných vlastních učebnic. Kurz klade důraz na rovnoměrný rozvoj všech jazykových dovedností: porozumění mluvenému projevu, čtení, psaní i aktivní konverzaci. Velký důraz je kladen také na pravidelné testování v podobě kontrolních testů každý týden, komplexního testu včetně ústního pohovoru v půlce kurzu a závěrečného testu, opět včetně ústního pohovoru na konci kurzu. Mimo jiné je aktivně zadávána i kontrolována Domovská příprava, na kterou učitelé vždy poskytují pečlivou zpětnou vazbu. Tento přístup studenty spolehlivě motivuje k neustálému kontaktu s jazykem i mimo samotnou výuku.

Významným přínosem je také důraz na kulturní kontext jazyka. Výuka není zaměřena pouze na gramatiku a slovní zásobu, ale také na pochopení kulturních specifik. Učitelé se snaží, aby se žáci v rámci studia v kurzu naučili i o společenských normách, zdvořilostních formách a komunikačních strategiích, které jsou zásadní pro pochopení korejské společnosti. Tento přístup považuji za klíčový zejména pro studenty, kteří, právě jako já, cílí na využívání korejského jazyka i na profesní úrovni.

Studijní pobyt v Jižní Koreji pro mě nepředstavuje pouze akademickou zkušenost, ale hlavně zásadní bod v oblasti mého osobního rozvoje. Dlouhodobý pobyt v cizí zemi mě naučil lépe pracovat se stresem, přizpůsobovat se novým situacím a řešit problémy samostatně. Každodenní fungování v jiné kultuře na druhé straně světa vyžaduje značnou dávku otevřenosti, ochotu učit se z vlastních chyb a zejména trpělivost.

Z profesního hlediska považuji pobyt za klíčový krok ve svém dalším směřování. Získané jazykové dovednosti, praktická znalost korejského prostředí a zkušenost se studiem na zahraniční univerzitě významně zvyšují mou kvalifikaci a konkurenceschopnost na trhu práce, ať už v akademické, nebo soukromé sféře.

Ráda bych znovu vyjádřila své upřímné poděkování Nadaci pro rozvoj vzdělávání za poskytnutou finanční podporu. Díky této pomoci jsem mohla realizovat studijní pobyt, který měl a stále má zásadní vliv na mé vzdělání a profesní směřování. Věřím, že investice do vzdělání a mezinárodních zkušeností mladých lidí má dlouhodobý pozitivní dopad nejen na jednotlivce, ale i na celou společnost. Možnost reprezentovat české vysoké školství v zahraničí vnímám jako čest i závazek a jsem přesvědčena, že zkušenosti získané během tohoto pobytu budu moci v budoucnu smysluplně zúročit.

Závěrem bych také ráda zdůraznila, že studijní pobyt v Jižní Koreji považuji za jednu z nejcennějších zkušeností svého dosavadního studia. Přínos pobytu je pro mě jednoznačně patrný nejen v oblasti rozšíření jazykových dovedností, ale také v mém osobním rozvoji, samostatnosti a schopnosti fungovat v mezinárodním a kulturně odlišném prostředí. Podpora Nadace pro rozvoj vzdělávání pro mě sehrála klíčovou roli v možnosti tento pobyt realizovat, a proto ji vnímám jako smysluplnou investici do vzdělání a budoucnosti studentů.

Text byl redakčně upraven.

Hana Guziurová

Domovská škola: Univerzita Palackého v Olomouci, Asijská studia se specializací korejský jazyk a kultura

Zahraniční škola: Konkuk University in Seoul, Korean Language & Literature, Jižní Korea

Jsem studentka korejského jazyka a kultury na Univerzitě Palackého v Olomouci a od Nadace pro vzdělání v zahraničí jsem obdržela štědrý dar, který mi spolu s mými osobními financemi umožnil vyrazit na semestrální pobyt v Korejské republice na Univerzitě Konkuk. Z výjezdu jsem se úspěšně vrátila a nyní je mou milou povinností sepsat tuto hodnotící zprávu. V následujících částech zprávy tedy naleznete podrobný popis mých zkušeností, zážitků a postřehů z akademické, profesní i osobní roviny.

Nejprve bych se chtěla zaměřit na studijní stránku mého pobytu, která pro mě byla jednoznačně nejdůležitější a nejpřínosnější. Můj semestr v Jižní Koreji se uskutečnil na Univerzitě Konkuk v samotném srdci jihokorejského hlavního města Soulu, a to v rámci meziuniverzitní dohody o výměně studentů. Díky této příležitosti jsem se mohla stát na několik měsíců součástí prestižní univerzity, která patří mezi vysoce ceněné korejské vzdělávací instituce.

Kampus na mě už od prvního dne působil jako místo, kde se snoubí moderní architektura s přátelskou atmosférou

a kde se studenti aktivně podílejí na jeho fungování. Byly zde prostorné knihovny, studovny vybavené novodobou technologií, zelené plochy k odpočinku a v okolí nespočet kaváren a restaurací, které tvořily přirozené centrum pro setkávání studentů. Skutečně nezapomenutelným místem na kampusu je snad pro každého studenta Konkuku jezero Ilgam, ležící v jeho centru, kterým se univerzita pyšní. Rychle jsem si na kampus zvykla a brzy jsem měla pocit, že jsem zde skutečně jako doma.

Velkou část mého studijního programu tvořil intenzivní jazykový kurz korejštiny. Před začátkem kurzu jsem splnila rozřazovací test a pohovor a byla jsem přiřazena do skupiny vyšší střední pokročilosti. Výuka probíhala čtyři hodiny denně, pět dní v týdnu, po dobu deseti týdnů, a mou třídu měly na starost dvě rodilé mluvčí. Střídal se u nás ob den a obě se soustředily především na systematickou výuku gramatiky a rozšiřování slovní zásoby. Zpočátku bylo tempo poměrně náročné, ale právě díky této intenzitě jsem měla motivaci být důsledná a správně si rozložit volný čas a efektivně ho spravovat. Každý den jsme dostávali Domovská úkoly, pravidelně jsme psali testy a výuka byla doplněna o různá interaktivní cvičení. Nejvíce mě motivovalo to, že byly naše vyučující tak zábavné a ochotné, a že jsem na sobě mohla den po dni sledovat pokroky. Před tímto výjezdem byla má běžná komunikační schopnost velmi omezená, ale obě vyučující zvládly gramatiku a slovíčka představovat v kontextu, což je dle mého názoru nezbytné pro jejich správné využití v každodenní mluvě. Velký posun pro mě znamenal okamžik, kdy jsem dokázala vést složitější rozhovor se spolužáky, aniž bych musela přepínat do angličtiny. Určitě bylo faktorem také to, že pouze jedna má spolužačka uměla

anglicky, zbytek ovládal pouze svou mateřštinu a korejštinu, ale i tak jsem to brala jako veliké vítězství. Díky kurzu jsem rozšířila nejen své praktické znalosti jazyka, ale také jsem získala větší sebedůvěru a chuť pousouvat svou korejštinu ještě dál.

Kromě jazykového kurzu jsem si zapsala také dva další předměty – History and Culture of Seoul a Introduction to Korean Law. První se zaměřoval na korejské dějiny a kulturu, přičemž vyučující látku prezentoval zábavně a interaktivně, díky čemuž mi mnohé informace utkvěly v dlouhodobé paměti. Lekce často obsahovaly diskuse, videoprojekce, skupinové úkoly, a dokonce i návštěvy místních muzeí a historických památek, což umožňovalo spojit teoretické poznatky s praktickými zkušenostmi. Díky tomu jsem měla možnost lépe pochopit nejen historický vývoj Koreje, ale i kulturní tradice, které ovlivňují každodenní život v Soulu. Druhý předmět mi poskytl vhled do korejského právního systému a jeho specifik. Profesor nám vysvětloval rozdíly mezi korejským a evropským právním rámcem s důrazem právě na ten korejský. Diskuse v hodinách byly velmi živé a často se odvíjely od praktických případových studií, při kterých jsme mohli uplatnit vlastní analytické schopnosti. Poznala jsem, jak mohou odlišné kultury utvářet různé přístupy k právu a spravedlnosti, což je pro mě velmi zajímavé z hlediska mezikulturního porozumění a budoucího akademického či profesního rozvoje.

Celkově mi kombinace těchto dvou předmětů spolu s jazykovým kurzem poskytla komplexnější pohled na Koreu – z historické, kulturní i právní perspektivy – a lépe jsem si tak propojila teoretické znalosti s praktickými zkušenostmi, které jsem během pobytu získala.

V rámci tohoto výjezdu jsem také měla možnost absolvovat stáž v kanceláři pro mezinárodní záležitosti na mé korejské univerzitě. O tuto stáž jsem se ucházela hned po mém příjezdu, když jsem dostala informační e-mail, že je takováto příležitost k dispozici, a po krátkém pohovoru jsem byla přijata spolu s dalšími devíti studenty pocházejícími z různých zemí a kulturních pozadí. Jednalo se o neplacenou, avšak velmi cennou zkušenost, která mi otevřela dveře k lepšímu porozumění korejské pracovní kultuře a umožnila mi využít mé schopnosti v praxi. V kanceláři jsme měli každý svou vlastní roli – podle toho, co kdo mohl mezinárodní kanceláři nabídnout. Já jsem byla součástí administrativního týmu a měla jsem na starost zejména překlady článků z korejštiny do angličtiny pro oficiální univerzitní web, psaní článků o aktivitách mezinárodních studentů a také vyhledávání informací v meziuniverzitních smlouvách. Byla to práce rozmanitá, někdy náročná, ale nesmírně přínosná.

Atmosféra v kanceláři byla profesionální a zároveň velmi přátelská. Korejští zaměstnanci nám ochotně vysvětlovali jednotlivé úkoly a dávali nám zároveň prostor být kreativní. Naučila jsem se zde mnoho nového – nejen po stránce jazykové, ale také v oblasti mezikulturní komunikace a týmové spolupráce. Velmi si vážím také vztahů, které jsem díky stáži navázala. Spolupracovala jsem s lidmi z různých kulturních prostředí a každý z nás tak do týmu přinášel něco jedinečného. Přestože se od nás očekávalo odpracování sta hodin za semestr, já jsem tento závazek překročila téměř o třetinu. Dělal jsem to ráda, protože jsem měla pocit, že má práce má smysl a je skutečně potřebná. Rozhodně bych řekla, že mě tato zkušenost profesně posunula a také mi dodala odvalu do budoucna ucházet se například o práci v korejském nebo mezinárodním kolektivu.

Co se týče každodenního života, můj pobyt v Soulu se výrazně lišil od toho, na co jsem byla zvyklá doma. Bydlela jsem spolu se spolužačkou z Univerzity Palackého v malém bytečku, který se nacházel přibližně v půli cesty mezi našimi univerzitami. Přestože byl prostor skromný, brzy jsme si jej přizpůsobily tak, aby nám poskytoval dostatečné pohodlí a stal se naším zázemím. Cesta do školy mi trvala pouhých dvacet minut, což bylo v tak velkém městě příjemným překvapením. Nejčastěji jsem využívala metro, které je v Soulu považováno za jedno z nejspolehlivějších na světě, a autobus. Překvapila mě čistota, organizovanost a snadná orientace v městské hromadné dopravě, díky níž jsem se rychle naučila cestovat i do vzdálenějších částí města. Jízdné bylo navíc relativně levné, což mi umožňovalo dopřát si častější výlety a poznávat nové čtvrti.

Vedle studia a práce jsem se snažila co nejvíce poznávat Koreu. Podnikla jsem několik větších výletů mimo Soul, které pro mě byly nezapomenutelným zážitkem. Navštívila jsem ostrov Čedžu, jenž je proslulý svou nádhernou přírodou, mandarinkami a potápěčkami. Byla jsem také v Pusanu, který mě zaujal jako živé přístavní město s nádhernými plážemi, kulturními vesničkami a jedinečnou atmosférou. Dále jsem navštívila také Kjongdžu, město s bohatou historií a množstvím památek z období království Silla, kde jsem měla často pocit, že jsem se vrátila v čase. O období království Silla jsem se zmiňovala ve své bakalářské práci, bylo tedy o to více fascinující se podívat do jeho historického centra. Kromě těchto větších cest jsem podnikala

i kratší výlety – navštívila jsem například pláž Čumundžin či královský palác Kjongbokkung, který je jedním z nejznámějších symbolů Soulu.

Tyto cesty mi umožnily poznat Koreu z různých úhlů – jako moderní dynamickou zemi, ale i jako místo s hlubokými historickými kořeny.

Kultura, kterou jsem v Koreji poznávala každý den, mě nesmírně obohatila. Fascinovalo mě, jak silně je v každodenním životě zakořeněna úcta k tradicím a zároveň určitá otevřenost moderním trendům. Měla jsem možnost ochutnávat tradiční kuchyni, účastnit se kulturních festivalů, navštívit muzea a galerie a také si užít pár koncertů mých oblíbených interpretů. Každý den přinášel nové podněty a často i malé výzvy, které mě nutily vycházet z komfortní zóny a přizpůsobovat se. Vnímám, že jsem se díky tomu stala flexibilnějším a otevřenějším člověkem.

Velkým překvapením pro mě byla také preciznost, s jakou se v Koreji třídí odpad. Každý okresek, a dokonce každý bytový dům měl přesně stanovená pravidla a kontejnery, jejichž využívání se důsledně kontrolovalo, a v případě nesprávného třídění člověku hrozila nemalá pokuta. Na začátku jsem byla zmatená, protože jsem si nebyla jistá, jak například odlišit více druhů plastů, které se třídí odděleně, a několikrát jsem byla upozorněna zaměstnancem našeho bytového domu, že některé věci třídím nesprávně. Postupně se z toho ale stala rutina, která mi přišla smysluplná, a uvědomila jsem si, že bych si ráda některé návyky přenesla i domů.

Jiným zajímavým rozdílem bylo pracovní tempo a přístup ke studiu. Zatímco u nás je běžné po večerech odpočívat, v Koreji bylo úplně normální, že studenti trávili dlouhé hodiny v knihovně, a dokonce i po půlnoci byly studijní prostory naplněny pilně se učícími studenty. Nebylo výjimkou vidět na sociálních sítích příspěvky spolužáků a korejských přátel, kde studují s kávou a svačinou ještě ve dvě ráno, protože pro ně bylo samozřejmé věnovat se školním povinnostem i v době, kdy by u nás už všichni spali, možná až na výjimku zkouškového období. Já sama jsem si několikrát vyzkoušela noční učení v univerzitní knihovně a zažila jsem si tak tu správnou korejskou studijní atmosféru.

Samostatnou kapitolou mého pobytu bylo také vyrovnávání se se steskem po domově, který se po prvotním nadšení nevyhnutelně dostavil. Přestože jsem byla obklopena přátelskými lidmi a měla možnost každý den zažívat něco nového, chyběla mi rodina, blízcí i jistoty známého prostředí. Nejvíce jsem to pociťovala v momentech, kdy jsem byla nemocná nebo unavená, protože tehdy si člověk skutečně uvědomí, jak moc je odkázán sám na sebe. V těchto chvílích pro mě bylo důležité vytvořit si nové drobné rituály, které mi pomáhaly překonat pocit osamělosti – ať už šlo o každodenní krátké procházky po okolí, zastavení se v kavárně s oblíbeným nápojem nebo poslech hudby, která mi nostalgicky připomínala chvíle, jež jsem zažila doma. Postupně jsem se také učila spoléhat více sama na sebe a hledat

v náročnějších situacích řešení, místo abych se nechala ochromit špatnou náladou. Velkou oporou se stali i přátelé z výměnného programu, kteří prožívali podobné pocity – sdílení zkušeností s lidmi, kteří byli v obdobné situaci, bylo nesmírně posilující. Navíc mi pomáhalo pravidelně komunikovat s rodinou a přáteli prostřednictvím videohovorů, díky čemuž jsem si uchovávala pocit propojení, i když jsem byla tisíce kilometrů daleko. S postupem času se pro mě Soul stal druhým domovem – znala jsem své oblíbené trasy, kavárny, knihkupectví i zákoutí kampusu, a tím se cizí prostředí začalo stávat důvěrnějším. Díky těmto zkušenostem jsem si uvědomila, že dokážu fungovat i v prostředí, které je mi vzdálené, a ne vždy pohodlné. Naučilo mě to nejen větší samostatnosti, ale i schopnosti přijímat obtížné chvíle jako přirozenou součást života. Zpětně vidím, že právě tyto okamžiky, kdy mi domov chyběl nejvíce, byly klíčové pro můj osobní růst – dodaly mi odolnost, naučily mě hledat rovnováhu mezi prací a odpočinkem a ukázaly, že i z pocitů nejistoty a osamění může vzejít něco pozitivního.

Samotný výjezd pro mě nebyl pouze jednorázovou zkušeností, ale stal se pevnou součástí mého dalšího směřování. V oblasti studia mi přinesl především hlubší motivaci pokračovat v osvojování korejského jazyka i v rozšiřování znalostí o korejské kultuře a společnosti. Uvědomila jsem si, že mě fascinují témata spojená s mezikulturní komunikací, vzdělávacími systémy a odlišnými způsoby myšlení, a právě na tato témata bych se chtěla více zaměřit, možná dokonce ve svých budoucích akademických pracích. Pobyt v zahraničí mi navíc ukázal, že jsem schopná obstát v náročném prostředí, což určitě pomohlo mému sebevědomí a sebedůvěře.

Profesně pro mě byla zásadní zejména stáž, která mi ukázala, jak lze propojit jazykové znalosti s praktickými dovednostmi a poskytla mi cenný vhled do fungování mezinárodních pracovišť. Díky ní vnímám, že bych se v budoucnu ráda věnovala práci v akademickém nebo kulturním prostředí, kde mohu využít zkušenosti s překlady, psaním a mezinárodní spoluprací.

Osobně pro mě pobyt znamenal obrovský krok vpřed. Naučila jsem se překonávat překážky, lépe pracovat s nejistotou a hledat způsoby, jak se adaptovat v situacích, kdy není vše známé a samozřejmé. Kulturní rozdíly mě učily toleranci a schopnosti nahlížet na věci z různých perspektiv, což mi pomáhá nejen v cizině, ale i při mezilidských vztazích doma. Naučila jsem se být vnímavější k detailům, otevřenější k jiným způsobům života a více si vážit rozmanitosti, kterou svět nabízí. Poznaná přátelství a sdílené zážitky pro mě mají hodnotu, která přesahuje samotný semestr. Věřím, že zkušenost získaná během tohoto výjezdu bude mít dlouhodobý dopad na můj akademický i osobní život. Posunula mě k tomu, abych byla odvážnější, otevřenější a zároveň si více vážila vlastních kořenů. Do budoucna bych chtěla z této zkušenosti čerpat nejen při svém dalším studiu, ale i při hledání pracovního uplatnění, kde bych mohla využít nabyté znalosti a dovednosti k propojování kultur a posilování mezinárodního dialogu.

Podpora nadace pro mě byla nejen praktickou oporou, ale také motivací – vědomí, že někdo věří v přínos podobných výjezdů, mi dodávalo energii a pocit zodpovědnosti tuto příležitost maximálně využít. Velmi si toho vážím a věřím, že vše, co jsem díky této pomoci získala, se promítne nejen do mého dalšího studia a profesního života, ale i do mého osobního růstu. Ještě jednou proto děkuji za důvěru a podporu.

Text byl redakčně upraven.

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI Korejská studia

Diana Kadžaja

Domovská škola: Univerzita Palackého v Olomouci, Korejská studia

Zahraniční škola: Hankuk University of Foreign Studies, Korean studies, Jižní Korea

Úvod a studium

Jako studentka Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, jsem vyjela na letní semestr na Hankuk University of Foreign Studies v Soulu. Do nové školy jsem dorazila koncem února, zrovna ten týden byla ještě drsná zima. Květiny, tráva, stromy opadané, spící, nikde ani kapka zelené barvy. V takovémto poněkud pochmurném prostředí mi začala pozvolna vzkvétat pouze nová rutina. Začátky bývají těžké a rozhodně jsem to tentokrát pocítila. Považuji za velké štěstí, že HUFS (Hankuk University of Foreign Studies) často spojuje studenty stejných národností do jednotlivých pokojů na kolejích. Mou spolubydlící se tak stala kolegyně z koreanistiky z Karlovy univerzity v Praze. Poprvé jsme se poznaly při nastěhování na kolej a postupem času jsme zjistily, že jsme si v lecčem podobné. Skrze mou spolubydlící jsem poznala další dvě kolegyně z koreanistiky z Prahy, které byly její spolužačky a bydlely na kolejích hned vedle nás. Já jsem z nás čtyř měla korejštinu na nejvyšší úrovni a navštěvovala jsem hodiny úrovně 5 (celkem ze 6), někdy se tedy stávalo, že mě holky požádaly o pomoc právě v oblasti komunikace s některými Korejci. Jako příklad mě napadá, když holkám odvedle protékala lednička o víkendu, kdy na kolejích byl přítomný jen vrátný, který anglicky neuměl. Na to, že se HUFS soustředí na cizí jazyky a spousta cizinců na tuto školu chodí, spousta lidí v kancelářích nebo na místech, kam zrovna člověk potřebuje dojít, moc cizí jazyky neovládá. Já jsem přátelům ráda pomohla a netypickou konverzaci v korejštině jsem brala jako procvičení. Při jiné příležitosti jsem šla s kamarádkou do optiky, kde si chtěla nechat vyhotovit nové brýle, tlumočila jsem kamarádce krátké konverzace s optometristou. Dalo by se říct, že tohle byla moje první tlumočnická zkušenost. Možná to bylo tím, že jsme zrovna potkaly milého pana optometristu, a protože jsem tam šla s mou kamarádkou, ale tlumočení mi přišlo dost zajímavé a celá interakce mě bavila. Rozhodně se pro mě překlad a tlumočení nově staly sférou, kterou bych chtěla o něco více probádat. Co se týče školy a výuky samotné, jak už jsem zmínila, navštěvovala jsem hodiny korejštiny v úrovni 5. Od pondělí do pátku jsme měli každé dopoledne 4 vyučovací hodiny, každé pondělí jsme začínali diskusní hodinou, na kterou jsme se od pátku mohli začít připravovat, jelikož v pátek jsme se dozvěděli téma a rozdělení do týmů pro a proti. Každý si v průběhu semestru alespoň jednou vyzkoušel také roli moderátora, který měl celou diskusi vést a komentovat. Jedna z mých silnějších stránek, minimálně oproti dalším spolužákům, bylo právě mluvení

a byla jsem odhlasována na roli moderátora i na důležitou poslední skupinovou zkoušku. Za tyto diskusní hodiny jsem byla ráda, jelikož to byla konečně příležitost mluvit o tématech, která nebývají často předmětem každodenních konverzací – například postoj vůči testování na zvířatech, šetření peněz pro budoucnost či utrácení pro přítomnost apod. Jediné, co mě trochu mrzelo, bylo to, že i během diskusní hodiny nám byly ponechány přípravné papíry, tím pádem spousta lidí sklouzla ke čtení svých poznámek a opravdové cvičení mluvení bylo tatam. Po diskusní hodině jsme také byli vedeni k tomu sepsat obsah celé diskuse v poněkud krátkém čase (přibližně 30 minut), což si myslím, že byla dobrá příprava na oficiální zkoušku z korejštiny a pro mě velice užitečné, protože jsem mohla zapracovat na své slabé stránce –psaní. Dále jsem se naučila některé nové gramatické prvky a spoustu nových pokročilých slovíček, poprvé vedla až 10minutovou prezentaci v korejštině a každý týden psala kvíz z probrané látky. Spolužáci na této hodině byli z různých zemí a důvody studia korejštiny byly různorodé též. Měli jsme ve třídě například Japonce, který se chtěl dostat na korejskou univerzitu, Taiwanku, která chtěla postoupit na magisterské studium a stát se překladatelkou, několik Vietnamců, kteří imigrovali do Koreje, a několik mně podobných koreanistů, jak z Evropy, tak z Asie. Celkem nás ve třídě bylo 14. Přátelství se pomalu rozvíjela v průběhu semestru. Z dalších univerzitních hodin, které jsem si mohla podle mého časového rozvrhu navolit, byla mongolština. Především tedy hodiny gramatiky, určené pro prváky mongolistiky, vedené korejským profesorem. Jelikož celé hodiny probíhaly v korejštině, učila jsem se mongolštinu a procvičovala korejštinu najednou, což mi vždy přišlo jako smysluplně strávený čas. Jelikož se jednalo o opravdovou nefiltrovanou korejštinu, často jsem si uvědomila, že je stále na čem pracovat. Tato hodina se pro mě také stala jedinečnou příležitostí vytvořit si korejské kamarády právě z řad prváků mongolistiky. Všichni ve třídě byli veselí, milí, mladí Korejci a Korejky a díky vřelému přivítání od pana profesora se mi dostalo i řádného představení. Někteří spolužáci z této hodiny pak byli natolik odvážní, že mě po první hodině oslovili, ptali se mě na moje důvody studia, vzali si na mě kontakt a s pár lidmi jsem si v průběhu semestru opravdu vytvořila přátelství, za která jsem moc vděčná. Sblížit se s Korejci jako cizinec v Koreji není tak jednoduché, podle mě hlavně kvůli tomu, že není tolik příležitostí se s nimi dlouhodobě vídat a přirozeně potkávat, kdy právě taková přátelství mohou vykvést. Pro výměnné studenty se občas naskytnou možnosti jazykové výměny zprostředkované skrze některé studentské spolky, ale to je často tak nepřírozeně organizované, že nevznikne opravdové přátelství, jenom se párkrát potkáte s člověkem, se kterým nakonec sepíšete finální report o proběhlé jazykové výměně a veškerá interakce poté ustane. Někdy má člověk takové štěstí, že se i z takovéto interakce vyklubou opravdové přátelství, já jsem tentokrát však takové štěstí neměla.

Aktivity mimo učebnu

Jeden z úspěchů, které jsme spolu s holkami z Karlovy univerzity oslavily, byl zisk třetího místa za nejlepší stánek na Kulturním festivalu, který se na jaře ve škole pořádal. Od školy nám bylo přislíbeno 150 000 wonů, za které jsme mohly nakoupit cokoli, co bychom chtěly představit a prezentovat na stánku o naší domovské zemi. Z Česka na HUFsu moc lidí nebylo, takže celá příprava spadla na mě a tři kamarádky z Karlovy univerzity. Já se stala vedoucí jakožto studentka v nejvyšší úrovni korejštiny, abych mohla zajistit co nejhladší komunikaci mezi námi studenty a přidělenou korejskou učitelkou, která nám také hodně pomohla díky poskytování informací a s přípravou v den konání akce. V rámci příprav jsme navštívily i České centrum v Soulu, kde nám poskytli například dvojjazyčné pexeso, knížky, velikonoční předměty nebo krásné ježky v kleci, kteří se stali zajímavou aktivitou v našem stánku. Z poskytnutých peněz, zároveň s námi dovezenými sladkostmi, jsme pak ve stánku nabízely chlebičky, marlenky a spoustu druhů bonbonů, hlavně tedy joja. Zároveň jsme náš stánek hezky vyzdobily, takže v den konání jsme naši zemi mohly představit skrze krátký zábavný kvíz, hru pexesa, ježka v kleci a skvělé pochutiny. Věřím, že jsme si třetí místo opravdu zasloužily, ale zároveň jsem byla vděčná za to, že spousta korejských spolužáků náš stánek navštívila a následně pro nás hlasovala jako pro nejlepší stánek. Jediná stížnost, kterou jsme vůči této akci měly, byla, že byla časově příliš krátká a nebyla propagována napříč celou univerzitou, takže nám bylo líto, že se u našeho stánku nemohlo vystřídat více studentů a že my, jako pořadatelky, jsme neměly dostatek času na prohlédnutí ostatních stánků. Díky kolegyním z Karlovy univerzity, které mají dlouhodobě domluvenou menší spolupráci ve formě jazykové výměny se studenty z Katedry bohemistiky na HUFsu, jsem mohla poznat několik bohemistů při společné večeři, kterou mé kolegyně neformálně uspořádaly. Přizvala jsem na tuto akci i jednu ze svých slovenských spolužaček z Univerzity Palackého, Zuzku. Společně jsme zašli do populární a autentické české restaurace Moravia a spoustě korejských studentů dopřáli první zkušenost s českým jídlem, u toho jsme se bavili o rozdílech našich jazyků, kultur a našich budoucích plánů. Bylo to moc milé setkání.

Závěr

Ze studijního hlediska jsem prošla pokročilým kurzem korejštiny, naučila se spoustu užitečných gramatik a slovíček, které se stanou výhodné při skládání oficiální zkoušky z korejštiny TOPIK, dostala jsem i dobré tipy na to, na co se člověk musí zaměřit jako student pokročilé korejštiny. Také se mi povedlo navázat nové kontakty mezi bohemisty a mongolisty z HUFsu. Získala jsem první zkušenosti s vedením týmu lidí, prezentací cizí kultury v Koreji i s tlumočením, což jsou aktivity, na kterých plánuji i v budoucnu více pracovat. Zkušenost s HUFSEM jako školou je uspokojivá, přísun informací a komunikace probíhaly dostatečně, aby si člověk dokázal zařídit vše potřebné. Mohu tuto školu tedy doporučit i ostatním. Z hlediska osobního jsem byla moc ráda za příležitost obohatit se poznáním lidí z různých zemí, vytvořit nová přátelství a po dobu čtyř měsíců se sama potýkat a řešit byrokracii a další povinnosti spjaté s pobytem v cizí zemi. Také jsem mohla více poznat korejskou kulturu, poznat více Korejců a procestovat a objevovat různá místa v Koreji. Tento semestr považuji za velmi obohacující a doporučuji každému, kdo se dokáže na takovýto zážitek připravit, aby se nebál veškerých příprav, protože to za to stojí. Nadací pro rozvoj vzdělání moc děkuji, protože bez její pomoci bych nebyla schopna zažít takto šťastný a pestrý semestr.

Text byl redakčně upraven.

VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE

Data a analytika pro business

Tereza Vorlová

Domovská škola: Vysoká škola ekonomická v Praze, Data a analytika pro business

Zahraniční škola: University of Otago, Certificate of Proficiency, Nový Zéland

Úvod

Studijní pobyt na University of Otago v novozélandském Dunedinu pro mě představoval velmi cennou a obohacující životní zkušenost. Díky finanční podpoře Vaší nadace jsem mohla absolvovat půlroční výměnný program, který mi umožnil studovat na jedné z nejprestižnějších univerzit jižní polokoule, poznat odlišný vzdělávací systém a rozvinout odborné i interkulturní kompetence nezbytné pro mou budoucí profesní dráhu. Nadační příspěvek jsem využila na pokrytí každodenních životních nákladů během pobytu.

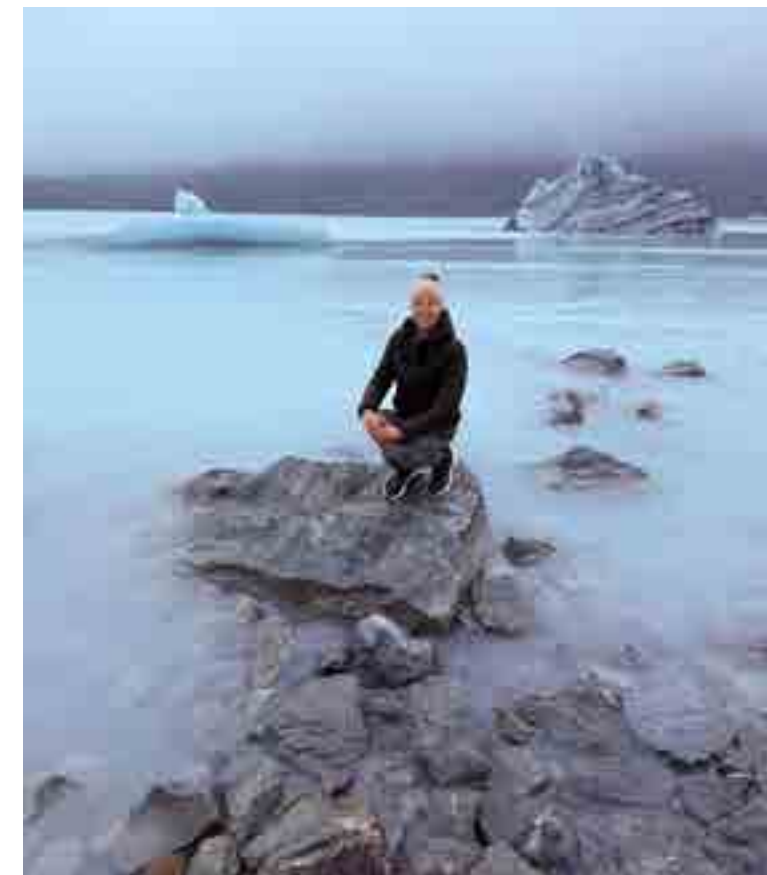

Univerzita a vzdělávací prostředí

University of Otago, založená roku 1869, je nejstarší univerzitou na Novém Zélandu. Díky své výzkumné excelenci a kvalitě výuky se dlouhodobě řadí mezi jedno procento nejlepších univerzit světa a zaujímá také významné postavení v rámci australského regionu. Kampus, na němž jsem měla tu čest studovat, se nachází v malebném městě Dunedin na jižním ostrově. Toto univerzitní město mě okouzlo svou živou studentskou kulturou – téměř každá ulice pulsuje životem studentských bytů, kaváren a univerzitních klubů – a zároveň hlubokou kulturní historií s výrazným skotským vlivem. Architektura univerzity, která spojuje historické kamenné budovy s moderními učebnami a studijními prostory, spolu s pečlivě udržovanými zahradami, útulnými studijními koutky a knihovnami, pro mě představovala silný zdroj motivace a inspirace ke studiu. Prostorův kampusu na mě navíc působilo mimořádně přívětivě a bezpečně – díky kompaktnímu uspořádání univerzity, klidné lokalitě a vstřícnosti každého, na koho jsem se obrátila s dotazem či žádostí o pomoc, jsem se zde velmi rychle cítila jako doma. K pocitu bezpečí významně přispíval také tzv. Campus Watch, 24/7 bezpečnostní a asistenční služba, jejíž členové v modro-zlatých uniformách pomáhají studentům s orientací, monitorují jejich chování a nabízejí bezpečný doprovod domů. Sama jsem tuto službu využila dvakrát, když mi členové Campus Watch laskavě nabídli pomoc při mé cestě domů z večerního nákupu potravin, kdy jsem měla plné ruce tašek. Podpora studentů na University of Otago je mimořádně komplexní. K dispozici je například i služba AskOtago, portál pro studenty i zaměstnance, umístěný v centru kampusu a dostupný fyzicky od pondělí do soboty vždy od 8:00 do 18:00. AskOtago pomáhá s širokou škálou záležitostí – od sestavení či změn rozvrhu přes řešení problémů v oblasti IT infrastruktury (např. nastavení či změna hesla) – a v případě nutnosti studenty odkáže na jiné oddělení poskytující podrobnější informace či cílenou pomoc. Pro mě osobně představovalo AskOtago velkou oporu zejména na začátku studia, kdy jsem se snažila zorientovat v novém studijním systému a potřebovala rychlé a spolehlivé řešení drobných problémů. K dispozici je dále také oddělení Disability Information and Support, které nabízí pomoc například při nadměrné studijní zátěži či problémech studentů se zvládáním náročných předmětů – což naštěstí nebyl můj případ. Pro zahraniční studenty pak univerzita zřídila ještě také specializované oddělení, tzv. International Office, které poskytuje podporu nejen v administrativních záležitostech, ale také při adaptaci na nové prostředí. Studenti se sem

však mohou obrátit i v případě zdravotních či osobních problémů. Všichni zaměstnanci, se kterými jsem se setkala, byli mimořádně vstřícní, empatičtí a ochotní pomoci. Neodmyslitelnou součástí péče o studenty je také tzv. Student Health Centre, zdravotní středisko umístěné přímo v kampusu, které poskytuje jak primární lékařskou péči při běžných onemocněních, tak i podporu duševního zdraví všem studentům a zaměstnancům – a to vše zcela zdarma v rámci povinného univerzitního zdravotního pojištění. Studenti mohou využít jak osobní konzultace, tak telehealth služby. Sama jsem centrum několikrát navštívila a vše proběhlo nad očekávání hladce – čekací doba byla téměř nulová, vyšetření byla velmi kvalitní a důsledná, léky byly k dispozici okamžitě v univerzitní lékárně. Nic nebylo třeba platit a následně žádat o proplacení od pojišťovny. Ujít jsem si pak nenechala ani bezplatnou vakcinaci proti chřipce, kterou univerzita nabízela. Bylo pro mě velmi uklidňující vědět, že při jakémkoli zdravotním problému – fyzickém či psychickém – mám k dispozici profesionální, spolehlivou a okamžitou pomoc. Nelze opomenout ani podporu univerzity v oblasti volnočasových a společenských aktivit, řešení finančních problémů či zajištění speciálních služeb, jako je sociální a právní poradenství – vše opět zdarma, pod záštitou tzv. OUSA (Otago University Students' Association). Kromě všech těchto činností nabízí asociace OUSA všem studentům a univerzitním zaměstnancům také snídani zdarma, obědy či vstup do sauny za zvýhodněnou cenu a komfortní prostředí pro schůzky. Tyto drobné, ale významné detaily dokládají, jak univerzita dbá na komplexní podporu a pohodu svých studentů. University of Otago si navíc přímo zakládá na mezinárodním rozměru vzdělávání. V době mého pobytu zde studovali studenti z více než devadesáti zemí světa. Většina z nich, podobně jako já, přijela v rámci půlroční výměnné smlouvy a využila ubytování v tzv. Uniflats – univerzitních domech určených především pro mezinárodní studenty. Osobně jsem bydlela v domě se dvěma studenty z USA, jedním studentem z Německa a tzv. Kiwi hostem – místním studentem University of Otago, který nám pomáhal lépe se zorientovat v novém prostředí a zapojit se plnohodnotně do života univerzity. Společně jsme trávili mnoho času nejen studiem, ale i při přípravě společných večeří, výletech či sportovních aktivitách, které nám pomohly vytvořit opravdové přátelství. Sdružení Uniflats navíc pravidelně pořádalo různé společenské a kulturní akce – od návštěvy tradičního maorského místa Pā přes vítání na Marae, promítání filmů, pub kvízy až po kulečnickové večery – a to vše zdarma v rámci ceny ubytování. I přes omezenou kapacitu akcí jsem měla štěstí a podařilo se mi zúčastnit většiny z nich. Díky těmto akcím jsem měla možnost

setkávat se s lidmi i z dalších koutů světa, poznávat jejich kulturu a způsoby uvažování, což výrazně obohatilo nejen moji jazykovou vybavenost, ale i schopnost porozumět odlišným pohledům na svět. Tyto společné zážitky a mezikulturní setkání pro mě představovaly jednu z nejceněnějších částí celého pobytu. Pomohly mi cítit se součástí mezinárodní komunity a zároveň mě naučily otevřenosti a respektu k různorodosti. Myslím, že město Dunedin je spolu s místním kampusem University of Otago zcela právem nazýváno „srdcem vysokéhoškolského vzdělávání“ země. Pro mě osobně se město stalo místem, kde se snoubí tradice s otevřeností, akademická náročnost s přátelskou atmosférou a kde je vzdělání vnímáno jako součást každodenního života. Díky této atmosféře jsem měla možnost soustředit se plně na své studium, rozvíjet se a zároveň si naplno užít jedinečný studentský život.

Studium

Novozélandský vzdělávací systém klade velký důraz na samostatnost, kritické myšlení a spolupráci. Výuka zde probíhá nejen formou přednášek a laboratorních cvičení, ale také prostřednictvím workshopů, seminářů a projektových prací. Během svého pobytu na Novém Zélandu jsem si uvědomila, jak moc mi tento koncept vyhovuje, protože mě vede k aktivnímu přemýšlení, samostatné analýze problémů a promyšlené argumentaci. Velmi také oceňuji otevřenost a podporu učitelů, kteří si vždy ochotně našli čas na konzultace mimo vyučování, ať už krátké či delší. Velmi spokojená jsem byla i s finálním výběrem předmětů. Původní plán jsem sice musela mírně upravit kvůli omezené kapacitě a časovým kolizím, přesto jsem se však i nadále pohybovala v rámci svého oboru a zvolené předměty pro mě byly mimořádně přínosné. Během semestru jsem absolvovala předměty, které mi přinesly nejen hluboké odborné znalosti, ale také jedinečné kulturní zkušenosti. Jedním z klíčových předmětů byl předmět Practical Data Science, jenž prohloubil a systematizoval mé zkušenosti s tvorbou řešení využívajících umělou inteligenci v moderním softwarovém prostředí R. Prostřednictvím tohoto předmětu jsem rozvinula svou schopnost šikovně manipulovat s daty – od jejich importu a čištění přes transformaci a vizualizaci až po modelování – tedy zvládnout celý tzv. „cyklus datové vědy“. Získané poznatky posílily mou schopnost aplikovat tyto dovednosti v budoucím výzkumu i profesní praxi. Druhým zvoleným předmětem byl Fundamentals and Practice of Spreadsheets zaměřený na principy a metody efektivní práce s tabulkovými daty. V rámci tohoto předmětu jsem se naučila, jak upravovat a zpracovávat data potřebná pro tvorbu modelů umělé inteligence pomocí nástroje Microsoft Excel. Díky tomuto předmětu jsem navíc získala schopnost interpretovat a prezentovat data tak, aby mohla být využita pro kvalifikované rozhodování. Tento předmět mi poskytl univerzálně využitelné dovednosti napříč mnoha oblastmi, nejen v umělé inteligenci a datové analytice, ale rovněž například v businessu. Zcela odlišnou, avšak mimořádně obohacující zkušenost představoval předmět Waiata: Te Timatanga, zaměřený na tradiční i současné formy maorského zpěvu (waiata) a tance (haka). Součástí byla i praktická výuka, díky níž jsem mohla poznat maorskou kulturu prostřednictvím jazyka, pohybu a rituálu. Tento předmět mi přinesl hlubší porozumění kulturním hodnotám, historii a způsobu myšlení původních obyvatel Nového Zélandu a rozšířil mé vnímání společenského a kulturního kontextu, v němž lze moderní technologie i datovou analytiku uplatňovat. Studium výše uvedených předmětů jsem zakončila s výborným hodnocením – známkami A+, A+ a A –, což pro mě představovalo nejen potvrzení úspěšného zvládnutí studia v mezinárodním akademickém prostředí, ale také významnou motivaci k dalšímu odbornému a osobnímu rozvoji.

Přínosy studijního pobytu a závěr

Studijní pobyt na University of Otago pro mě znamenal významný krok v akademickém, profesním i osobním rozvoji. Akademicky, mi umožnil poznat odlišný vzdělávací systém, který klade důraz na dovednosti, jež nelze získat pouze z učebnic. Absolvované předměty mi poskytly hluboké odborné znalosti v oblasti datové vědy, práce s tabulkovými daty a aplikace moderních softwarových nástrojů, zároveň však rozšířily mé schopnosti praktického řešení problémů, kritického hodnocení informací a efektivní prezentace výsledků. Vedle odborného rozvoje byl pobyt přínosný i z hlediska mezikulturní zkušenosti. Spolupráce s lidmi z různých koutů světa, zejména prostřednictvím praktických aktivit, seminářů a kulturních programů, mi umožnila lépe porozumět odlišným perspektivám a prohloubit schopnost adaptace v mezinárodním prostředí. Pobyt mě naučil otevřenosti, respektu k odlišnostem a schopnosti efektivně komunikovat v různorodém týmu – dovednostem, které jsou klíčové pro úspěšnou profesní kariéru. Rovněž jsem získala cenné zkušenosti v samostatném životě a organizaci času v novém prostředí, včetně schopnosti řešit praktické problémy související s ubytováním, studiem a každodenním životem v cizí zemi. Podpora univerzity, přátelská atmosféra kampusu i bezpečné a dobře fungující služby studentům mi umožnily soustředit se na studium a osobní rozvoj, aniž bych byla zbytečně zatížena administrativními či organizačními překážkami. Celkově lze říct, že pobyt na University of Otago pro mě představoval unikátní kombinaci akademického vzdělání, praktických zkušeností a osobního růstu. Posílil mé odborné kompetence, mezikulturní dovednosti a sebevědomí, které budu moci uplatnit v dalším studiu i profesní kariéře. Tato zkušenost se stala nejen cennou životní etapou, ale i inspirací pro další směřování v akademické i profesní oblasti. Velmi si vážím podpory, kterou mi Nadace pro rozvoj vzdělání poskytla, neboť bez této finanční pomoci by realizace pobytu nebyla možná. Díky poskytnutému příspěvku jsem mohla naplno využít všech možností, které studium na jedné z předních světových univerzit nabízí.

Text byl redakčně upraven.